

منتدى إقرأ الثقافي
ميران نهبراهام
www.iqra.ahlamontada.com

حامي مستوره

رؤمان

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

بۆدابهزاندنى جۆرهها كتيب: سردانى: (مُنْتَدَى إِقْرَأِ الثَّقَافِي)

لتحميل انواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأِ الثَّقَافِي)

پدراي دانلود كتايهاى مختلف مراجعه: (منتدى اقرا الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى ، عربى ، فارسى)

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

خدمی دستوورہ

پڑمان

میران ئہبراہام

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

زنجیره‌ی ۸
بلاوکراوی که پر

خه‌می مه‌ستووره

میران ئه‌براهام

رۆمان

به‌رگ: که‌پر

دیزاینی ناوه‌وه: تا‌قانه

رینوس: که‌پر

چاپ: به‌که‌م ۲۰۲۰

له به‌رئوه به‌رایه‌تی گشتیی کتبخانه گشتیبه‌کان ژماره‌ی سپاردنی () ی
سالی (۲۰۲۰) ی پی دراوه.

ئهم کتیبه به پشتگیری ریکراوی هاوکاری ئه‌لمانی چاپ کراوه

Haukari e.V.

ئهم کتیبه له‌لایه‌ن ناوه‌ندی رۆشنییری ره‌ه‌نده‌وه دابه‌ش ده‌کریت.

خەمی مەستوورە

پۆمان

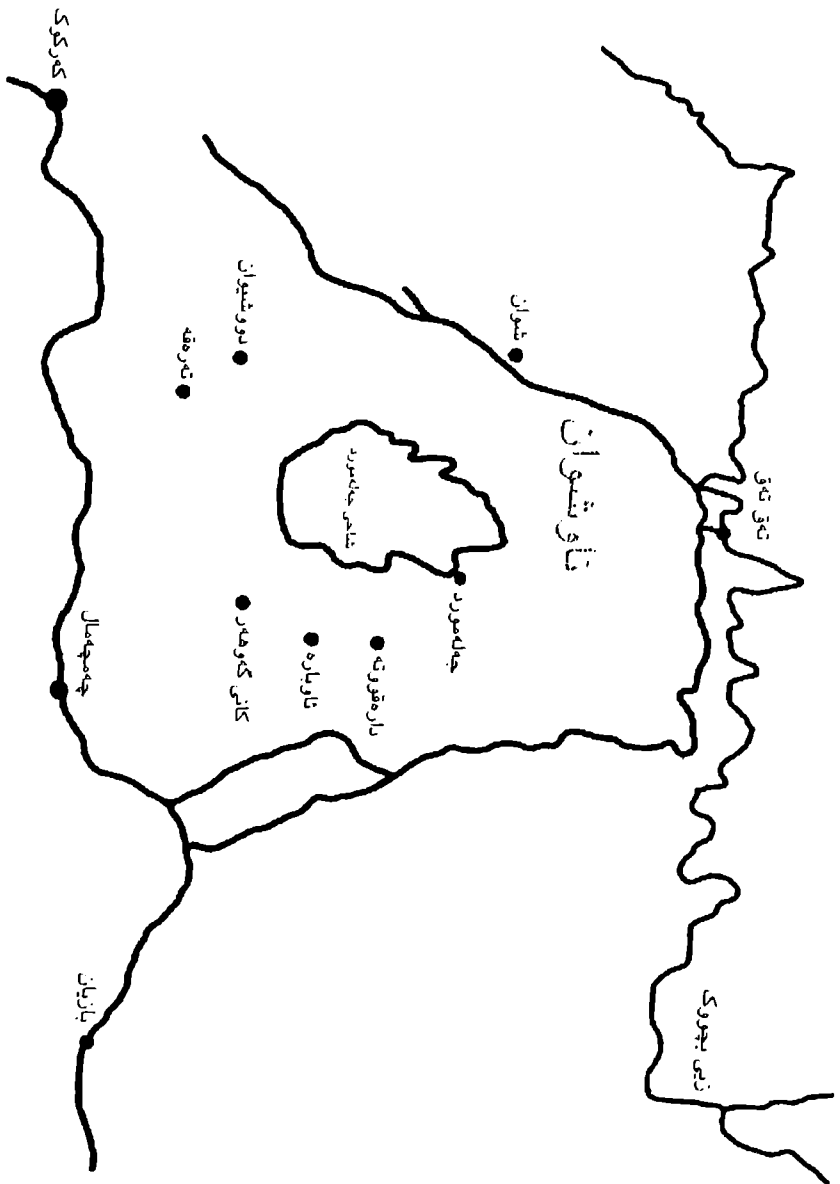
میران ئەبراھام

بەبێ ڕەزامەندیی بەرپێوەبەرائی بلاوکراوەی کەپر، هیچ کەس و لایەنیک،
بە هیچ شینواژیک، مافی لەبەرگرتنەو و بلاوکردنەو هی ئەم کتیبەیی نییە.

Keper.org

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

"بۆ نەو ژئانەى ئە دواى تاوانى ئەنفال بە ئەنبا بە جن مان، رەشيان پۇشى و ئە
چاوەروانیدا پير بوون، ئەو ژئانەى خەم و چارەنووسيان هاوشیوی خەم و چارەنووسی
مەستوورە بوو!"

خەمی مەستوورە

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM

مهستوره ئه مشه و ديسان خهونى بينبوو. دهنگى هاوار و بانگ و گريان، دهنگى شريخهئى ئه و گوللانهئى له ناو چه مى باوه رووشه ته قينران، كاتى هاتنى سه ربازه كان، دهنگى گريانى منداال و قيزهئى ژنه كان، كاتيك ئه و خه لكهئى له وئى خوئيان شارد بووه وه و ئاشكرا بوون. به رده وام بوودا وه كانى ئه و چه ند شه و و پوژه به خهون ده بينته وه، دهنگى ئه و گوللانهئى ته قينران؛ هيشتا له گويكانيدا ده زرنگينه وه، شوينه وارى خوئى ئه و دوو پياوهئى به كه م كه س پيوه بوون.

له ناو ئاره قهئى جه ستهئى خوئيدا خووسابوو، له ترس و سه رمادا ده له رزى و له سه ر قه راغى ته ختى خه وه كهئى دانيشتبوو، سه رسام له په نجه رهئى ژووره كه يه وه له ده ره وهئى پوانى، هه وا پاك و روون و رووناكئى مانگ دهيدا له سه ر تروپكى دره خته كان، ئه ستيه ركان

گهوره و بچووک؛ گهش به پرووی ناسماندا پهرشوبلاو بووبوون، وهکوو به نووکی دهرزی کونی ورد ورد له پارچهیهک قوماشی رهش کرابیت، له دووکانی سهوزهفرقشهکه لهسهه شهقامی شهست مهتری؛ دهنگی داگرتن یان بارکردنی سندووقی پلاستیکی بهتال دههات. وهکوو پرووی پهنجرهکه ته می کردبیت و دهرهوهی تهخت و خوله میشی دههاته پیش چاو، تاوهکوو چاوی چووه سهه پشتی پشیله سوورهکهی که لهو گاته دا لهسهه رپهفهی بهه پهنجرهکه پال کهوتبوو. دواي ئهوهی پرووی لی وهرگیترا و دیسان له پهنجرهکهی روانیهوه، لهژیئر لیئوهوه گوتی: 'کته!'

کاتیک ناوی هینا، پشیلهکهی هاته ژیر بهتانییهکهی. مهستوره بهه چاوی پرووناک بووبووهوه، بی ئهوهی له پشیلهکهی بروانی، دهستی برد و له پشتیوه و لهژیئر بهتانییهکهیدا دهستی هینا بهسهه پشیتیدا، چاوی زهق داچهقاندبوون و سهرنجی لهسهه رهنگی زهردی سهه ئهه دوو لقه داره بوو که له بهه پرووناکیی گلپهکه دا لیئوهی دیاربوو، پشیلهکه هاتبووه باوهشی و ئهه هیشتا سهرنجی لهسهه ئهه دیمه نانه بوو که له پهنجرهکهوه لیئوهی دیار بوون.

کاتیک پشیلهکهی میاواندی، بیری کهوتهوه که داواي نازی لی دهکرد، پاشان تا تووکی سووری پشیلهکهی نه بینی، بهه چاوی تهواو پرووناک نه بووهوه.

له دلی خویدا گوتی: 'کته له باوهشم دهریکهه و خیرا بجم زوپاکه دابگیرسیتم، ئهگینا به هوی ئهوهوه له بیرم دهچیتهوه و سهه رام ده بی و کولنج دهکهه.'

مەستوورە لەو دەترسا ئەگەر بێدەنگ دابنیشیت و دەست بە پشتی پشیلەکهیدا بینیت، ئیتر کات تێدەپەریت و خەیاڵی دەروات بۆ لای ئەو خەوانانەى ئەو شەوہ بینوونی. پشیلەکهی هەلبەری و تاوێک لەباوہشی گرت، لێی روانی و پێی گوت: 'تۆ چاک نووستوویت و خەمی هیچت لە سەردا نییە، جارێ پوژ نەبووہتەوہ، من شەویکی درێژم لە پیشە.'

خستبوویە سەر تەختی خەوہکهی و خۆی بۆ مەتبەخەکە بەپێوہ بوو، لەبەر خۆیەوہ گوتی: 'تۆ تەنھا پوچلەبەریکت چارەى منت بویت! ھەر چەندە تەنھا بە بۆن و دەنگ ھەستم پێ دەکەیت!' دواى تاوێک بێدەنگی، وەکوو بیری لێ کردبیتەوہ؛ بەلوعەکهی بەر دایەوہ و سەری کتربییەکهی لا برد و خستییە بەر ئاوەکە، بە دەنگیکی کز گوتی: 'خدر و کچەکانیش، وا بزانیام خواہری دایکیشم...'

کتربییە فافۆنەکهی پێ کردبوو لە ئاو، کاتیک گەراییەوہ ژووہرەکهی، وەک لەگەل خۆیدا بدوویت: 'ئا، ئەى چۆن، خواہری دایکیشم خۆشی دەویستم، بەس ئەو وەکوو تۆ کوێر نەبوو!'

پشیلەکهی بەشووینەوہ بوو، کتربییەکهی لەسەر زۆپاکە دانا و چەرخێکی لە گیرفانی پالتۆکەى دەرھینا. پالتۆیەکی سەوزی سەربازی بوو، پوژتیک شیخ بايز ئەو پالتۆیە لەبەری خۆی دادەکەنیت و بە مەستوورەى دەدات، پاشان پێی دەلێت: 'ئەوہ دیاریی کەسیکی زۆر زۆر خۆشەویستمە، بەلام بۆ تۆ، بە دیاری دەیدەم بە تۆ، چونکە شایەنتە، ئەو پالتۆیە ئەسلە، زۆر ئەسلە،

گرانبه‌هایه، ئەمەریکییه و تەنانهت بە ناگریش ناسووتی! پێوهی دەنووست و بە شەو و پوژ لەبەریدا بوو.

زۆپاکەى داگیرساند و پاشان لە پشیلەکەى پوانى و پینى گوت: 'هەقى خۆتە داواى خواردم لى بکەیت، ئەگەر من لە ترسى خەلکى بەد نەیه‌لم تۆ بچیتە دەرەوه و تۆ بۆ خۆت نەتوانیت پراوى مشکىک، چۆلەکەیهک بکەیت، یان لە تەنەکەخۆلى دراوسىکاندا پارچە نانیکت دەست بکەویت، ئیتر دەبى خۆم خەمت بخۆم!'

چوو لەسەر تەختى خەوهکەى دانیشت، کتە چوو بەواوەشیه‌وه و لى پوانى و بەردەوام دەیمیاواند، ئەویش لەباوەششى گرت و پێکەوه بۆ مەتبەخەکە گەرانەوه.

جامىکى باغەى شىنى پێکردبوو لە ئاو، تاكى سەرەوهى کەوانتەرەکەى کردەوه و زەرفىکى دەرھینا، دەستى کرد بە زەرفەکەدا و چنگىک نانەرەقەى دەرھینا و کردیە ناو جامە ئاوەکەوه، پاشان پێکەوه بۆ ژوورەکە گەرانەوه. کتە لەسەر زەویى ژوورەکە لە ئاوى جامەکەى دەخواردەوه، دیار بوو دەیزانى جارێک زۆرى دەویت تا نانەکە دەخوسیت. مەستورە لەو کاتەدا ئەمەى لەبەر خۆیەوه گوت: 'ئەرى ئەم شارە بۆ دەلێى خۆلى مردووى بە سەردا کراوه! تۆ بلیت چى پرووى دابیت!'

لەو کاتەدا لە کتەى پوانى، بە خەيال گەپایەوه بۆ ئەو پوژەى لەگەل کەسىک لە بازار بەشەر هاتبوو. کاتیک کاتۆمىر دوازدهى نیوهرق دەبیت، دووکاندار و کاسبکارانى ناو شار لە نوێژى هەینى دەبن، مەستورە شەقامەکانى شار بە چۆلى دەبیت، پاشان

همان قسه‌ی له بهر خۆیه‌وه کردبوو: "ئهم شاره ده‌لئی خۆلی
مردووی به سهردا کراوه!"

دوای ئه‌وه‌ی شه‌قامه‌که قهره‌بالغ ده‌بی و پڕنگای نابیت برۆا، له
بیزاریدا ده‌لایت: "جا کوا خوا ئه‌وه‌ی بکردایه، ئیتر منیش له‌ده‌ست
ئیه‌و پزگارم ده‌بوو!" له کاتیکدا ئه‌مه ده‌لایت، چاوی ده‌چیته سه‌ر
چاوی چه‌ند پیاویک و ئه‌وان به‌سه‌رنجه‌وه لینی ده‌روانن، پاشان
له‌ژیر لیه‌وه ده‌لایت: "ئه‌ری ئه‌و خه‌لکه شیت بوون، خۆ ناوێرم له
مال بچمه ده‌ره‌وه! به هه‌ر جیگایه‌که‌دا برۆم، خه‌لکی ئه‌م بازاره لیم
ده‌روانن."

مه‌ستوره له‌و رۆژه‌وه‌ی له دێی جه‌له‌مۆرد رۆیشتبوو، رۆژانه
که له مال ده‌رده‌چوو؛ به‌رده‌وام سه‌ری داده‌خست و له به‌ر پنی
خۆی ده‌روانی. کاتیک سه‌ری هه‌لده‌پری و چاوی ده‌چوو سه‌ر
چاوی که‌سانی تر، شه‌رم دایده‌گرت و جه‌سته‌ی ئاره‌قه‌ی ده‌کرد،
دلی په‌له‌په‌ل لینی ده‌دا و هه‌ستی به‌ بیزاری ده‌کرد، بئجگه له‌وه له
چوونه‌ده‌ره‌وه‌یدا خۆیشی نه‌یده‌زانی داخۆ چ جلیک له به‌ر بکات و
چۆن به‌ پڕنگادا برۆات!

ده‌ستی به‌سه‌ر سه‌ری کته‌دا هینا، پاشان ژیر چه‌ناگه‌ی گرت و
سه‌ری پنی هه‌لپری و لینی روانی: "کته، ده‌زانیت ئه‌و رۆژه له بازار
بوچی به شه‌ر هاتم؟ چونکه سه‌گبابیکی ناره‌سه‌ن پنی گوتم:
'لادیی بیئه‌قل، بوچی نارۆیته‌وه بو ئه‌و کاوله‌یه‌ی لیه‌وه‌ی
هاتوویت!، وه‌ک بلیی من له هه‌ولیر نانی ده‌ستی ئه‌و بخۆم. ته‌نها
له‌به‌ر ئه‌وه بوو. داوای باقییه‌که‌م لێ کرده‌وه، وای ده‌زانی ژنم و
لادیی و بیئه‌قل، ناگام له قوونی خۆم نییه و ده‌توانیت پاره‌که‌م

بخوات. دیار بوو، خیرا خواحافیزی لئ کردم و منیش پیم گوت:
 'دهی کاکه باقیدیه کهم نایه یته وه! ئیتر دیار بوو به وه من ئه وم
 تووشی شهرمه زاری کرد، وا بزائم ههستی به نازاری کلکی
 کردبوو که پیم پیندا نابوو. ههی بیترخی ناچیزه! قسهی بیمانا و
 ترۆهات. 'لادیتی، بۆچی نارۆیته وه بۆ ئه و کاوله یه ی لیوهی
 هاتوویت!، وه کوو من له سهر خواستی خۆم له جهله مؤرد
 رویشتم.'

ههستا و چووه مه تبه خه که: 'کته، ئه گهر تو بیرم نه خه یته وه نان
 بخۆم، خۆ له برساندا ده مرم!'

پاشان دوو سه رینی خستبووه سه ر یه ک و پالی پتوه دابوون،
 دیسان له ده ره وه ی پروانی، دیمه نه کان له جیگای خویان
 نه جوو لابوون، چاوی له پرووناکیی گلۆپه کان بریبه وه، جار جار
 پاروویه کی له و بابۆله نانه ده گرت، که وچکیک که ره ی به نانه که دا
 سوویبوو. کته هاتبوو له باوه شیدا پال که وتبوو، دیار بوو
 نه یه یشتبوو نانه که ی بخووسیت، ئاوی ناو جامه که ی
 خواردبووه وه. مه ستوره بی ئه وه ی لئی پروانی، پارچه یه ک له
 نانه که ی دهستی خۆی به ده می کته وه کرد، پاشان دوا پارچه نانی
 جووی و کته ی توند له باوه ش گرت و سه ری خسته سه ر تووکی
 پشتی و گوینی له ترپه ی دلئ گرت، پاشان هه ردووکیان پاش و
 پیش خه ویان لیکه وت.

مهستوره له پاسه که دا له نئون بهار و ژياندا دانیشتیوو،
 خدری میړدی و نیرگز و کویستان له کورسییه کی پشتیانوه
 بوون. سهرنشینانی پاسه که، بیجگه له سیانیا، هموو خه لکی
 دئی جله مؤرد بوون، ئه و روزه خه لکی دئی همویان به پاس بق
 شار به ریوه بوون. بیجگه له بهروبوومی خویان، شه کر و چا ته نها
 که رهسته بوو که خه لکی دئی له شار پیوستان پئی بیت، به لام
 ئه و روزه خه لکی دئی جله مؤرد بق شه کر و چا کرین بق شار
 نه ده چون.

ئو سئ که سهی تری ناو پاسه که به ئه وان غه رب بوون،
 ئه وانیش شوفیره که و دوو سهر باز بوون. دوو سهر باز که له ناو
 دهر گای پاسه که به پیوه وه سستابوون، له و ساته وهی له دئی
 جله مؤرد دهر چوو بوون، به رده وام پیکه وه گفتوگویان بوو.

له ناو چەمی بابەرۆوشە کاتیک سەربازەکان ھاتبوون، ھاوار و گریان بە دۆلەکەدا دەنگی دابوو ھوہ. ھەندیک کەس ھەولیان دابوو خۆیان لە پیچولۆچی ئەو چەم و دۆلەدا بشارنەوہ، بەلام ھەر زوو دۆزراپوونەوہ، پاشان گەرە و بچووکیان بۆ ناو دئی ھیناپوونەوہ. ئەو خەلکە ی لەوئ بوون، تەنھا خەلکی دئی جەلەمۆرد نەبوون، چونکە رۆژانی پیش ئەو رۆژە؛ خەلک لە دێھاتەکانی تری ناوشوانەوہ لە ترساندا بۆ ناو ئەو چەمە ھاتبوون، بێجگە لەو ریبوارانە ی بە ریکەوت ریکایان کەوتبوو سەر چەمی بابەرۆوشە و لەوئ مابوونەوہ. مەستوورە ھەموو جاریک دەئیت: "کۆرە حەشاماتیکی زۆر لەو چەمە بووین، ئەوانە ی لەوئ بوون؛ دوو ئەوئەندە ی دانیشتوانی دیکە ی ئیمە دەبوون، ھەزار کەس زیاتر دەبووین، ئیتەر خۆ من زۆر بە ی ئەو خەلکە م نەدەناسی!"

تەواوی دانیشتوانی گوند سواری ئۆتۆمبیلەکان کران، پاشان سەربازەکان بۆ ناو دئی جەلەمۆرد ھاتن. پنیشتەر پیاوہەکانی قاسمی فارس ئاغا بوون خەلکەکەیان گرت و سواری پاسیان کردن. دوا ی ئەوہ ی ئۆتۆمبیلەکان بە ریکا گلینەکەدا لە دئی دەرچوون، پیاوہەکانی قاسم ئاغا پاداشتی نازایەتی خۆیان وەرگرت و ھەر ئەوانیش بەبەر چاوی سەربازەکانەوہ ئاگریان لە مالەکانی جەلەمۆرد بەر دا. سەربازەکان نەرۆیشتن تاوہکوو دئی جەلەمۆرد داروبەردی بەسەر یەکدا خاپوور بوو، پاشان بە شۆفلێک دیوارەکانیان رووخاند. شەش دارتوو، زیاتر لە بیست دارەنجیر؛ لەناو ئاوا یی بوون. درەختەکان بەسەر ھەردوو بەری ئاوا ییدا دا بەش بوو بوون. داربی و توورکەکانی قەراغ ئەو چەمە ی جەلەمۆردی دەکرد بە

دوو به شه‌وه، به هیزی شوڤله که له ره‌گورپشه‌وه ده‌ریان‌هیتان،
 تنها مزگه‌وته‌که نه‌بیت که خاتریان گرت و نه‌یان‌هیتست به ناگر
 بسووتیت، پاشان چهند سه‌ربازیک تی ئین تی‌یان له بندیار و
 ئاوده‌سته‌کانی دانا. کاتیک پیاوه‌کانی قاسم ئاغا مه‌پومالاتیان پیش
 خویان دا و دینان به جی هیتت و له چاو ون بوو، سه‌ربازه‌کانیش
 له دووره‌وه مزگه‌وته‌که‌یان ته‌قانده‌وه. دواى ئه‌وه‌ی دنی
 جه‌له‌موردیان به‌جی هیتت‌بوو، ورده کاغزی زهردی کتیه‌کان
 به‌سه‌ر داروپه‌ردووی خاپووری ماله‌کاندا ده‌باری.

مه‌ستوره به چرپه چهند جاریک به به‌هار و ژیانی گوت: "هر
 چیه‌کمان لی به‌سه‌ر بیت، دست له یه‌ک به‌ر ناده‌ین!"
 به‌لاچاویک له سه‌ربازه‌کانی روانی، ئه‌وان له سه‌رنشینی
 پاسه‌که‌یان نه‌ده‌روانی و به‌رده‌وام به زمانی عه‌ره‌بی باسیان له
 سه‌رده‌می خویندنیان ده‌کرد. یه‌کیکیان گه‌نجیکی بالابه‌رزی
 سوورکار بوو که سه‌ری له بنمیچی پاسه‌که توند بوو‌بوو، ریش و
 سمیلی تاشیبوو، به‌رده‌وام ده‌ستی راستی بو ئامازهدان به
 قسه‌کانی؛ ده‌جوولاند. سه‌ربازه‌که‌ی تر، به بالا؛ سه‌ری ده‌گه‌یشته
 شانی هاو‌پیشه‌که‌ی و سمیلیکی باریکی گه‌نجانه و پدستی قاوه‌بی
 ده‌یناوند. سه‌ربازه سوورکاره‌که گوتی: "راسکولینکوف پیش
 ئه‌وه‌ی بچی تاوانه‌که‌ی ئه‌نجام بدات، ویزدانی زوری ئازار ده‌دات،
 به جوریک وه‌کوو نه‌خوش به‌و شه‌قامانه‌دا ده‌گه‌ریت و به‌رده‌وام
 له خه‌یالی خویدا شه‌ر له‌گه‌ل خویدا ده‌کات. له پیتشدا ده‌یه‌ویت به
 مه‌یخواردنه‌وه خوی له‌و خه‌یاله به‌ده‌ی رزگار بکات، هر ناتوانیت،

پاشان به بیانووی چوون بۆ لای هاوریتهکی کونی سهردهمی خویندن دهیهویت سهری خۆی ههلبگریت و له دهست ئه و خهیا لهی رابکات، کهچی ههر ناتوانیت و دیسان دهگهپتهوه بۆ لای ئه و تهماعه ی که ههیه تی. ئیتر بزانه سهرهوت و سامانی دونیا چهند کاریگهری له سهر مرۆفه کان ههیه. خیر دهکات و پاره به ههژاران و لیتقه و ماوان ده دات تا دلای خۆی له خۆی پازی بکات و بۆ خۆی بسهلمینیت که ئه و پیاوچاکه و کردهوی خرابی لی ناوه شیته وه، به لام له نه جامدا ئه وانه هیچ چاری ئه و دردهی ئه و ناکهن. جا ئه وه من به کورتی بۆت باس دهکه م، خۆزگه خۆت دهتخوینده وه، ئه وسا خۆت دهترانی چهند کتیبیکی بیۆینه یه، باوه ر بکه پره له دهرس. راسکۆلینکوڤ کاره کته ریکی ناو رۆمانی ناوبراوه، خۆ کتیبه که ته نها ههر باسی ئه و که سه ناکات، دهیان و سه دان که سی تری تیدایه که باسی ژبانی خۆیان ده که ن:

دهستی خسته سهر شانی سه ربازه کورته بالا که و سهری دانه واند و لینی روانی: "چۆن ئه و کتیبه ت نه خویندوه ته وه؟ ئه ی تو چۆن ده لیتت له زانکوی به غداد خویندومه، که چی ریکه وتی ئه و کتیبه ت نه کردوه؟"

"وهکوو پیم وتیت، له مالی ئیمه له نه جهف بیتجه له قورئان و تهفسیر؛ هیچ کتیبیکی تر له بهر دهستاندا نه بووه. دوایش که چوومه زانکو و له ریگای هاورپیکانمه وه هۆگری خویندنه وه بووم، ناوی ئه و کتیبه م له هاورپیکانم نه بیست، له کتیبخانه ی کۆلیژی زانسته ئیسلامیه کان کتیبی له و جۆره ی لی نه بوو، چونکه

کتیبه‌کانی ئەو کتیبخانە یە ھەمووی دەر بارە ی ئایینی ئیسلام
بوون.

‘دە ی خۆ ناوی نووسەرە کەیت بیستووہ!’

‘ناوی چی بوو?’

‘تاوان و سزا.’

‘نا... نا، نووسەرە کەم مە بەست بوو!’

‘فیۆدۆر دۆستۆیفسکی.’

‘خەلکی کویتە?’

‘پووسیە.’

‘ئێ! ئێ!’

‘دیارە ناویت نە بیستووہ!’

‘کۆمۆنیستە?’

‘نە خێر، وا بزانی ئەو پێش سەرھەلدانی کۆمۆنیستەکان لە

پووسیا زیاوہ!’

‘جا ئەو زۆر کۆنە.’

‘چۆن؟ کۆنە?’

سەربازە سوورکارە بالابەرزە کە دوا ی ئەوہی ئەمە ی گوت،
پێکەنی. پاشان ھەردووکیان تاویک بوو بێدەنگ بووبوون، لە
دەرەوہی پاسەکەیان دەروانی و خەیاڵیان لەلای پووداوہکانی ناو
چیرۆکی نووسەرە پووسیە کە بوو.

‘منیش تاوہکوو نە چوومە زانکۆی موسل، لە مالەوہ بۆم نەبوو
بێجگە لە ئینجیل، ھیچ کتیبکی تر بە دەستەوہ ببینریت، ئەو

سەردەمە لە عەينكاوہ ئىمەش تەنھا كىتئبە دىنييە كانمان شك دەبرد!

لە كاتئكدا سەربازە سووركارە بالا بەرزەكە ئەمەى لە ژئير لئوہوہ گوت، وەكوو لە گەل خۆيدا بدوئت، مەستورە بە دلە تەپئ و پەشوكاوييەوہ ئاوړى لە خدر و كوئستان و نئرگس دا يەوہ و پئى گوتن: 'مەگەر بە مردن، ئەگينا لئك جيا نايينەوہ!'

ئەو كاتئك ئەمەى گوت، شوفئزەكە دەستى بە ھۆرئئئئدان كرد، مەستورە راجلەكى و لە ترسان گيانى لەرزى، خۆى كزەلە كرد و لە كۆشى خۆى روانى. شوفئزەكە لە گەل ھۆرئئئئدانا سەرى لە پەنجەرەى پاسەكەوہ دەرھئئابوو، بە زمانى كوردى ھاوارى دەكرد. لە دوورئى بئست مەترئك كەرىك لە گەل جاشەكەيدا ديار بوو، لە ناوہ راستى جادەكە وە ستابوون. كاتئك پاسەكە لە ناچاريدا بۆ قەراغى جادە قئزەكە لائى دا، ھەموو سەرنشئنەكان بە راست و چەپدا دەكەوتن، بەسەر زئخ و بەردى قەراغى جادەكەدا لئى دەخوړى. پاسەكە گەيشتە نئزئكى كەرەكان و خەرىك بوو تئپەرئت، لەو كاتەدا جاشولكەكە ھاتە بەردەمى پاسەكە، كاتئك پاسەكە بە سەرىدا رۆئشت، سەرنشئنەكان ھەستئان بەوہ كرد كە تا يەى پئشەوہ و دواوہى بەسەر گۆشت و ئئسقانى جاشولكەكەدا تئپەرى. پاسەكە لە رئگاكە لائى دا و كەوتە چائئكەوہ، ئەو چال و كەندەلانانەى ئاو بە تەنئشتى ئەو شەقامەدا دروستئان كردبوو. كاتئك پاسەكە لەسەر لا كەوتبوو، سەرنشئنەكان كەسيان لە جئگائى خۆيان نەمابوون و بەسەر يەكتئردا كەوتبوون. ئەو ئوتومبئلانەى لە دوايانەوہ بوون كە زئاتر لە بئست پاس و

ئۆتۆمبىلى سەربازى دەبوون راۋەستان، ئەوانەى لەپىش بوون
 لەگەل ئۆتۆمبىلە سەربازىيەكاندا رۆيشتن و لە چاۋ ون بوون.
 سەربازەكان يەك يەك سەرنشېنەكانيان رزگار كرد، شۆفېرى
 پاسەكە لەپىش ھەموويانەو ھاتبوو سەر جادە قېرەكە و لە
 دوورەو دەستی لە يەك ھەلپىكان و لە كەر و جاشولكەكەى
 دەروانى، دەنگى ھەلپى و گوتى: "لا حولە وەلا قووتە ئىلا بىلا!"
 كاتىك لە پاسەكە ھاتنە دەرەو؛ ھەموو لەسەر پىنى خۇيان
 راۋەستابوون، مەستورە و سەربازە سووركارەكە نەبىت كە بە
 دەستەبەرە لە پاسەكە دەريانھېتان، لەسەر شەقامە قېرەكە
 بەتەنېشتى يەكەو دەياننابوون. لە دوورەو كەرەكە بەسەر
 كەلاكى ئەنجن ئەنجنى جاشولكەكەيەو راۋەستابوو، سەرى
 بە سەرىدا شۆر كەردبوو ھەو و بۇنى پىئو دەكرد و لىي دەروانى،
 ئەفسەرىك چو بەرامبەر كەرەكە راۋەستا، دەمانچەكەى لە
 لاقەرغەى دەرھىنا و بى ۋەستان؛ دوو فېشەكى بە سەرى
 كەرەكەو نا، كەرەكە بەسەر جاشولكەكەيدا كەوت. لەگەل
 تەقەكاندا، خەلكەكە بېدەنگ بوون و ھەموويان لە ئەفسەرەكەيان
 روانى. مەستورە لەگەل بېستى تەقەكاندا، زىكاندى. لەناو دۆل
 و لاپالى شاخەكاندا، دەنگى مەستورە لەگەل شىرخەى گوللەكەندا
 تىكەل بوون و دووبارە بوونەو. سەربازەكان و خەلكى جەلەمۆرد
 و دىھاتەكانى تر وایان دەزانى مەستورە لەبەر ئازار
 زىكاندووئەتى، سەرى لە دوو لاو شەكابوو، ھەناسەى
 دەرندەھات و خدرى مىزدى بەردەوام دەستی بە پشتىدا دەھىتا،
 مەستورە خۇيشى دەستىكى بە سنگیەو گرتىوو.

سەربازە سوورکارە بالابەرزەکە دەستی شکابوو. مەستوورە نەیدەتوانی لەسەر لاق بوەستیت، یەکیک لە سەربازەکان برینەکەیی بۆ پێچا. کچەکانی دەگریان و خدر تاوێکۆو ئەو ساتەیی مەستوورەیان خستە پشتی جیبەکە، دەستی بە دەستیەوێ بوو، بەلام دیار بوو ئەو زۆر ئاگای لای ئەوان نەمابوو، بەر چاوی تاریک و زوو زوو لەهۆش خۆی دەچوو. لەگەڵ سەربازە دەست شکاوەکەدا بەرەو نەخۆشخانە رویشتن.

هەناسەیی بەگران بۆ دەدرا و سەر سنگی قورس بووبوو، دلی بە جۆریک خیرا لێدەدا؛ هەستی دەکرد لە سنگیدا جیگای نابیتەوێ. دەنگی فیشەکەکان لە گوێیدا دەزرینگانەوێ، ئەو دیمەنەیی کاتیک ئەفسەرەکە دەمانچەییەکی لەناو دەست و بەرامبەر ماکەرەکە وەستابوو، هەر کاتیک ئەو دیمەنەیی دەهاتەوێ پیش چاوی؛ پەنجەیی لە گوێکانی دەئاخنی، هەندیک جاریش فریای گوێ گرتن نەدەکەوت و ئەفسەرەکە خیراتر لەو، پەنجەیی لەسەر پەلەپیتکەیی دەمانچەکەیی دادەگرت.

دهنگى گريان و هه نسكهه لكيشانى له ناو راپه و ژووره كانى ترى نه خۇشخانه كه وه دهبيسترا. له چواردهورى خۇى روانى، خيزا خۇى راست كرده وه و له سه ر قه راغى ته ختى خه وه كهى دانيشت، ناوچه وانى گرژ كرد و دهستى له يه ك هه لگؤفين، وه كوو بلى له دهنگى گريانه كهى خۇى ترساييت. پاشان خيزا هه لسايه سه ر پى و به ژووره كه دا كه وته هاتوچؤ. ژووره كه سى قه ره ويئه تى تيدا بو، كه له و كاته دا مه ستووره له و ژووره دا ته نها نه خۇش بو. چوو له بهر ده رگا كه دا راوله ستا و له لاي راست و چه پى راپه وه كهى روانى، كچىكى سبيپؤشى كورته بالاي قؤكورت له لاي پاستى راپه وه كه وه به ره و پووى هات، ديار بو له ژوورى په رستاره كان بو كه ده كه وته كؤتايى راپه وه كه، له دوورى

بيست مه تريکه وه بانگی له مه ستوره کرد: 'تەری ژنهکه، تو ئەو
هاوار و قیژەقیژەت له چیه؟'

مه ستوره دواي ئەوهی لێی پروانی، بی ئەوهی وهلامی بداته وه،
بۆ سه ر تهختی خه وه که ی گه رایه وه. بیدهنگ دانیشتبوو و دهستی
له یه ک هه لپینکابوون و توند سه ری په نجهکانی خوی دهگوشی،
سه ری شۆر کردبووه وه و له دهستی ده پروانی، کاتیک په رستاره که
هاته ژوو ره وه: 'ئەوه بۆ کردووته به پوژی خوت؟'

'ئەوه نده خه ونی ناخۆش ده بینم...'

'خه ونی چی! ئەوه تو دوو پوژه لیرهیت، به ردهوام یه کیکت
ده ویت به دیارته وه بیت. سه ر شکانیک ئەوهی ده ویت؟'

'ئەگه ر ئیوه ده وایه کتان پێ ده دام!'

'ده وا؟ ده وا بۆچی؟'

'بۆ ئەو...'

'ئەوه نییه برینه که یان بۆ پینچاویت؟ ئینجا ئەو تۆزه رووشاوییه،
ئەو هه موو هاوار و گریانه ده هینیت؟'

'ئێ ئاخه ر داده گیان، نازانم زۆر خه ممه، ئێ ده ی چی بکه م؟'

'چۆن چی بکهیت! تو له م نه خۆشخانه یه دا به ته نها نییت، ده ی
پال بکه وه و بیدهنگ به!'

په رستاره که ئەمه ی به بیزارییه که وه به مه ستوره گوت، به
ده ستیکی بالی گرتبوو، به توو په بیه وه لێی پروانی و دهستی به
سنگیه وه نا و له سه ر تهختی خه وه که ی پالی خست، به تانییه کی
سه وزی پیندا دا و خوی له مه ستوره نزیک کرده وه، که نه ک بونی
عه تره که ی به لکوو بونی ساردی ماسکارا و کله که ی چاویشی،

هه ناسه يان توند كرد: 'دكتور دواي كاتزميريكي تر ديت و ئيزنت
دهدات.'

'بو كوي؟'

'بو دوزهخ! بو ماله وه، قابيله بو كوي ئيزنت دهدات!'

'كام مال؟'

'جا من چوزانم كام مال!'

'دهي من چي بكم؟'

'برو له ماله كاوله كه ي خوت ئه وهنده بگري و بنه رينه، هه تا

قورگت ده دري. تيگه يشتيت؟'

كچه كه ئه مهي به مه ستوره گوت، ئه ويش له پرستاره كه مؤر

بو وه وه و توند مه چه كي گرت، وه كوو شتيكي بير كه وتبيته وه:

'ماله ويرانه كه ي من! له كوي؟'

'دهك خوا ليت به زياد نه كات! جا من چوزانم له كوي!'

'دهي تو بلني ئه وان بو كوي چووبن؟'

'به خوا جوانه!'

'ئاخر خوشكي گيان، تو بلنيت خدر و كچه كان بو كوي

چووبن؟'

'ئهرئ ژنه كه، خدرئ چي و كچي چي؟'

'چون...'

مه ستوره ئه وهنده توند مه چه كي گرتبوو، پرستاره كه نه يتواني

خوي له دهستي رزگار بكات. پاشان به دهسته كه ي تري، قه راغي

كراسه سپيه كه ي گرت و بو لاي خوي را يكي تشا، به تووره ييه وه

له چاوي كچه پرستاره كه ي رواني: 'چون پيم نالنيت ئه وان بو

کوی چوون؟ دهی چۆن هاوار نه کهم و نه گریم و قوری دنیا نه کهم
به سهری خۆمدا!

تف له نینوان لئوه وشکهه لاتوو هکانیه وه دهره په پری و بهر
پوومه تی په رستاره که ده کهوت، له ترساندا هاواری کرد: "فریام
بکهون! کچینه فریام بکهون!"

تهختی خه وه که یان به جی هیشتی بوو، له ناوه راسستی ژووره که دا
پاوه سستا بوون و ده سستیان دابوو به خه ی یه کتری، بالای کچه
په رستاره که ده که یشته بنبالی مه ستوره. دوی ئه وه ی پالیکی
پیوه نا، به سهر تهختی خه وه که یدا خستی و به سهریه وه پاوه ستا:
"تو وا ده زانیت من تیک چووم! دهی ئیستا من بق کوی بچم و
کوئیان به دوا دا بگه ریم، ها! ها! پیم نالیتت؟"

مه ستوره ئه مه ی به دم گریان و هه نسک هه لکشانه وه گوت،
ئاوری دایه وه ویستی له ژووره که بچیته دهره وه، له و کاته دا دوو
ژن و پیاویکی سپیپۆش له ناو دهرگاکه دا په یدا بوون، مه ستوره
کاتیک لئی روانین: "دهی دهی وه لا کهون، با برۆم و فریا بکهوم!"
دوی ئه وه ی مه ستوره ئه مه ی گوت، په رستاره کان په لاماریان دا
و بردیانه وه سهر تهختی خه وه که و پالیان خست. دوو ژنه
په رستاره که گرتبوویان و پیاوه کهش دهرزیه کی ئاماده کرد،
پاشان شانی مه ستوره یان پروت کرد، پیاوه که دهرزیه که ی لئ
دا: "ئه قلی تیک چووه!"

پیاوه که ئه مه ی له بهر خزیه وه گوت، مه ستوره بیده نگ لئی
روانی، چاوی پر بوو له فرمیسک: "دهک خوا غه زه بتان لئ بگریت!"

‘به خوا جوانه، دواى ئه وهه موو خزمه ته ش، هينشتا دوعامان لى ده كه يت!’

په رستاره كورته بالا قز كورته كه ئه مه لى گوت، هاوه له ژنه كه لى بوى سهنده وه: ‘دهمت به برين بچى!’

تاوه كوو چاوى نووقاند، يهك يهك لى پوانين. پياوه كه له هاوكاره كانى پوانى: ‘ته واو توپاندم. دهستى لى بهر بدن!’

دواى دوو كاتزمير، كاتيك مهستوره به ئاگا هاته وه، هه مان په رستار، ژنه كورته بالا قز كورته كه، به دياريه وه وهستابوو، مهستوره لى پوانى: ‘ده لى راست بهر وه، ئه وه دكتور ئيزنى داويت، به لام ده بى بوهستيت تاوه كوو پولىسه كان به دواتدا دىن!’

ئو نه خووش و بريندارانه لى له و پوژانه دا هينرابوونه نه خووشخانه كانى كه ركوك، له ژير چاوديريدا بوون. مهستوره وهلامى نه دايه وه، ويستى له سهر تهختى خوه كه لى؛ خو لى راست بكاته وه. ديار بوو له بهر ئازارى ماسوولكه كانى لى، نه يده توانى سهر لى له سهر پشتيه كه هه ليريت. به دهم هه نسك هه لكيشان و گريانه وه، زور به هيواشى و له ژير ليوه وه، زوو زوو له په رستاره كه لى ده پوانى، له ترساندا به چرپه و وه كوو بيه ويت له گه ل خويدا بدويت: ‘ئيسستا من روو له كو لى بكه م، وه لى كو سنكه وتوو خو م!’

ئو جلانه لى له بهر دا بوو كه له دى جه له مؤرد بو ئاليكدان به مه رومالات و مالينى گه وره كان له بهر لى كردبوو، كراسينكى چيتى سهوز و ئيله گينكى رهش و شهروالينكى پياوانه لى به سهر دهر پيكه يدا

له پې كړدبوو. كراس و ژيركراسه كه ي خستبووه ناو شهرواله كه ي
و توند به نه خوينه كه ي به سهردا به سستبوو، سه پو شينيكي شيني
به سه ريدا دابوو كه له ژير مليدا توند لچكه كاني له يه ك گري
دابوو.

له به ردم په رستاره كه دا هاته سهر چوك و دانه وييه وه و جزمه
شيينه كاني له ژير قهره ويله كه يدا دهرهينا و له پي كړدن، به رامبه
په رستاره كه راوه ستا و له يه كترين رواني: 'تو لادينييت؟'
مه ستوره وه لامي نه دايه وه و بيدهنگ له ژووره كه چوه دهره وه،
له راره وه كه دا به لاي دهستي راست و چه پيدا رواني، له بهر خويه وه
گوتی: 'نيسستا من بو كوي بروم؟'

'دهبي له پرسه كه چاوه پي بكه يت تاوه كوو دين به شوينندا!'
په رستاره كه نه مه ي گوت و پاشان دهستي به گوريني پيخه في
سهر ته ختي خوه كه كرد، مه ستوره گه رابوو وه ناو دهرگاكه و
لتي رواني، ويستي لتي بپرسييت: 'له پرسه كه چاوه رواني كي
بكه م؟ كي ديت به شوينندا؟'

له و كاته دا په رستاره كه به سهر ته ختي خوه كه دا نوو شتابوو وه
و پشتي له و بوو، پيش نه وه ي نه و پرسيا ره ي لي بكات، ژن و
پياويك به لاي مه ستوره دا تيپه پين، گويي لي بوو پياوه كه به
ژنه كه ي گوت: 'نيمه و ژياني شاريان نه وتوو!'

دواي نه وه ي نه مه ي بيست، له و خه ياله ي دايانبري و سه رنجي
چوه سهر نه وان، له پشته وه لتي روانين و بيدهنگ دوايان كه وت،
تاوه كوو گه يشتنه ناو دهرگاي دهره وه ي نه خوشخانه كه، خوي
ليتان نزيك كړدبووه وه و به نياز بوو هه مان پرسيا ريش له وان

بكات. پيش ٺهوهى بگه نه پرسگه که، چوو پيشى له ژن و پياوه که
گرت، بى ٺهوهى سلاويان لى بکات: 'ٺهري ٺهوهش خه لکى لادين؟'
'خه لکى لادى بووين!'

پياوه که به دهم پيکه نينه وه ٺه مهى به مه ستوره گوت و پاشان
له ژنه کهى ته نيشتى روانى، دهستى خسته سه دهستى ژنه که:
'توو خوا ريگام پيشان بدن، به خوا ليقه و ماوم!'
'جا حالى که لوگي پالى خومان زور جوانه، تاوه کوو يار مه تى
تومان پى بدريت!'

ژنه که ٺه مهى به دهنگي تیکشکاوه وه گوت و دهستى کرد به
گريان، پياوه که دهستى مه ستورهى گرت و له دهستى ژنه کهى
کرده وه: 'ٺيمه جهرگمان سووتاوه و حه وسه لهى هيچمان نييه.'
مه ستوره له خه يالى خويدا ويستى دلنه وايان بداته وه، له و
کاتدا ژن و پياوه که به لای راست و چه پى ٺه ودا رويشتن،
مه ستورهش بيدهنگ له پشته وه لى روانين. له پرسگه
نه خو شخانه که دوو پؤليس به جلى سه وزه وه راوه ستابوون و
له گهل يه کترى ده دوان، بى ٺهوهى لىيان بروانن؛ به لاياندا تيپه رين.
له دهره وهى پرسگه که نزیکه ي بيست که سيک له ژن و پياوى
به ته من به ريز وه ستابوون، مه ستوره ته نها سه رنجى له سه ر ژن
و پياوه که بوو که تاوه کوو ٺه و کاته ش به نيازى دلنه وايانده وه يان
بوو. له خه ياليدا له خو ناماده کردندا بوو. کاتيک ژن و پياوه که
گه يشتنه به ردم ريزيک تاکسى که له لای دهسته راستى
نه خو شخانه که وه راوه ستابوون، ژماره يان چوار تاکسى بوو.
ٺه وان چوو بوونه ناو تاکسييه که و هيشتا مه ستوره لى

دەرپوانین، شۆفیزه که پیش ئه وهی لیخوړیت؛ له مهستورهی پروانی و پتی گوت: 'سواری ئه و تاکسییهی دواوه بیه.'

مهستوره له و کاته دا به چواردهوری خویدا پروانی و خیرا چووه سهر شۆسته که، خوی چه ماندبووه و هینستا له ژن و پیاوه کهی دهرپوانی، له پستی تاکسییه که دا دانیشتبوون و پیکه وه گفتوگویان بوو. دیسان ههنگاو یک له تاکسییه که چووه پیشه وه و خوی دانه واند و له ژن و پیاوه کهی پروانییه وه. دواي ئه وهی تاکسییه که رۆیشت و نائومید بوو، بۆ پرسگی نه خوشخانه که گه راپیه وه. پرسگی که ژووریکی دوو مهتر چوارگوشه بوو که میزیک و سنی کورسیی تیدا بوو. یه کیک له پۆلیسه کان زهرده له یه کی بالا به رزی لاواز بوو، بئ ئه وهی لئی پروانی، دهستی به ره و پرووی به رز کرده وه: 'داده، برۆ! برۆ له سهره که دا بوهسته!' 'کورپه من ئیستا به پیش چاوتاندا چوومه دهر، خیرتان دهگاتی بئیم بلین ئیره کوئییه؟'

'جا ئه گهر تو نه زانیت ئیره کوئییه، که واته تو ته ندروستیت باش نییه!'

هه مان پۆلیس کاتیک ئه مهی به مهستوره گوت؛ لئی هاتبووه پیشه وه، ئه وه نده لئی نزیک بوو مهستوره بۆنی هه ناسه ی ده کرد، بۆنی جگهره ی لئ دهات. پۆلیسه که ی تر کورپیکی ره شتاله ی کورته بالا بوو، هات له شانی مهستوره وه پراوه ستا، له بهری پییه وه تا وه کوو چاوی چووه سهر چاوی؛ لئی پروانی، پتی گوت: 'وهی وهی حه یاتم، تو له لادینی ده چیت!'

لاى راست و چه پيان لى گرتبوو، مهستوورهش دهستى ليك دهئالاند و بهسهره لى پروانين. پۇليسە لاوازه بالا بهرزەكه گوتى: 'دهى چى توى گه ياندوو ته ئىره؟'

'قەزا و قەدەر! توو خوا ئىستا من بۇ كوئى بچم؟'

'راسته و راست بچۆ بۇ دووكانى پىلاو فرۇشيك!'

پۇليسە كورته بالاكه ئەمەى گوت و دهستى بۇ جزمە شىنهكانى پىي مهستووره دريژ كرد، كه هيتشتا سهوزى شياكهى مانگا و بزنهكانى پيوه ديار بوو. پۇليسە كان پىكهوه قاقا پىدەكه نين، مهستووره خۇى له نيوانياندا دهر باز كرد و چوو له ناو دهرگاكه دا راوهستا، پشتى كرده پۇليسەكان و چوو دهرهوه و به لاي ئه و خهلكه دا تىپه پى كه له ريزه كه دا راوهستابوون. كاتيك گه يشته وه لاي تاكسيه كان، دوو شوفىر پىكهوه له سه ر شۇسته كه وهستابوون و جگه ريان دهكيشا و گفتوگويان بوو، بۇنى جگه ركه يان هات به سه ريدا، رانه وهستا و به لاياندا تىپه پى، گه يشته كۇتايى شه قامه كه و به رده م چند دووكانىك. له دووكانى يه كه م كه سه وزه فرۇش بوو، كابرايه ك له ناو دووكانه كه دا راوهستابوو، ته مەنى په نجا سالىك ده بوو، پيش ئه وهى بگاته به رده مى و ناو دووكانه كهى؛ له دووره وه لىي دهروانى. مهستووره له گه ل گه يشته ناو دووكانه كه و به رده م كابراى دووكاندار، لىي پرسى: 'لاله گيان، ئىره كوئيه؟'

'جا خوشكى گيان قابيله ئىره كوئى بى، ته رەف موسته شفەى جمهورىيه.'

'موسته شفەى جمهورى؟'

’به لئ، ئا ئه وه تا موسته شفه كه مان لئوه دياره!’

’ئى باشه، ئيره كوئيه?’

’شاريعى موسته شفه، دهى مه گهر پيتم نه گوت!’

مه ستوره به چواردهورى خويدا روانيى، هه ناسه يه كهى قوولى هه لكيشا: ’لالو گيان من ليم قه وماوه، دوو رۆژ له مه وبه ر به بيهوشى هيناوميان بو ئه م موسته شفه يهى تو به جمهورى ناوى دينيت. له كه سوكارم دا براوم و ئيستا نه ده زانم ئه وانيان بو كوى بردوه، نه ده زانم خويشم له كويم. خيتر ده گات ده ستگيرۆييم بكه يت!’

كاتيك مه ستوره ئه مهى به كابراى سه وزه فروش گوت، كابرا عه لاگه يه كى گرت به ده ستيه وه و دوو سيو و پرته قالينكى تى كرد و دايه ده ستى و پنى گوت: ’دهى برۆ! برۆ دهى، ئه وه ش له خيتر خوا!’

كاتزمير نوى رۆژى پىنجشەممە بوو، دەمەوبەيانى ئەو رۆژەى
 لە نەخۆشخانەى جمهورىي شارى كەركوك دەرچوو بوو.
 رووداوهكان ئەوهنده كارىگەرييان لەسەر خەيالى هەبوو،
 نەيدەزانی چۆن بەسەرھاتى خۆى بۆ خەلكى بگىرێتەوه، بەردەوام
 بەنيوہناچل و بەترسەوه پرسىارى لە رۆيواران دەکرد، هەندىك بە
 قسەكانى پىكەنيبوون و پىيان گوتبوو: 'ديارە تۆ تىك چوویت!
 ھەموو ئەوانەى مەستورە پرسىارى لى کردبوون، دواى ئەوہى
 بەسەرئجەوہ لىيان روانىبوو، لىيان پرسىبوو: 'تۆ لادىيت؟'
 چەند جارىك بە بىزارىيەوہ وەلامى دابوونەوہ: 'بەلى، بەلى
 لادىيىم، دەى بە ناشكورىي خوا نەبىت دەبى خەلكى كرى بم!
 شۆفىترى تاكسىيەك بۆ بەرامبەر پردى خاسە و بەردەم
 بارەگاي حىزبى بەعسى بردبوو، كاتىك دادەبەزىت، شوفىترەكە پنى

گوتبوو: 'ئەوانەى خەلكى دىنھاتە داگىراوۋەكانن و لە كەسـووكارىيان
دابراون، ھەموو دىن بۆ بەردەم ئەم بارەگاىە!'

شوفىرى تاكسىيەكە پىاويكى كلابەسەرى تەمەن نىزىك شەست
سال بوو، كاتىك مەستوورە بەسەرھاتى خۆى بۆ دەگىرئىتەو، پىى
دەلىت: 'ئافرەتىكى گەنجى وەكوو تۆ بېرۆىت لە كونىكدا سەرى
خۆت كز بىكەىت، باشترە!'

مەستوورە لە وەلامدا بەدەم گرىانەو: 'لالە گىان، مادام لەو
جىگايە سۆراغىكى كەسوكارم دەست دەكەوئىت، ناچارم بېرۆم!'
'ئاگات لە خۆت بىت و ھەروا بەئاسانى باوەر بەو سەگ و
گورگانە نەكەىت!'

'سەگ و گورگ! كام سەگ و گورگ؟'

'مەبەستم لە جاش و پىاوەكانى حكومەتە!'

'ئى... ئى، دەى چى بىكەم، ناچارم بېرۆم پىرسىارى مندالەكانمىيان
لئى بىكەم.'

مەستوورە كاتىك ئەمە بە شوفىرى تاكسىيەكە دەلىت، لە
دابەزىندا شوفىرەكە دەلىت: 'مى ناوم محەمد عەبدوللاىە و ھەموو
رۆژىك لەپىتاش مۇستەشفائى جىمھورى پادەوئىستم، ئىھ— ئەگەر
پىوئىستت بە يارمەتى ھەبوو.'

مەستوورە ئاوپ بۆ شوفىرەكە دەداتەو و سەرى بۆ
پادەوئەشەئىت. كاتىك لەو بەر شەقامەكەو لە پىتاش بارەگاىە
پوانى، بە درىژائى دىوارى ھەوشەى بارەگاىە ژنى پەشپۆش لە
پىزدا وەستابوون. بارەگاىە بە ئالائى پەنگاوپەنگ پازابووئە.
مەستوورە لەو كاتەدا سەرنجى چوو سەر ئەو نووسىنەى لەسەر

ديواره كه نووسرابوو، ٺه و ديواره ٺنه كان له پيشي ٲاوه ستابوون
 كه زياتر له دوو سه د مه تر دريژ بوو. به دريژايي ٺه و ديواره،
 به گوره يي دوو وشه نووسرابوو: 'بزي سه روک!'

له و ٲوژده وي کچه کاني ويس تېويان مه ستوره فيزي
 خويندنه وه و نووسين بکن، ٺيتر هر نووسينيکي ده بيني؛ هه ولي
 ده دا حونجه ي بکات، به لام ٺه و ٲوژه له خه يالي خويده لیت: 'جا
 ٺه و نووسينه گوره يه، کي ده توانيت بيخوينتته وه! ٲيزي ٺنه
 ٲه شيوشه کان به ريان له هه نديک ٲيتي گرتبوو.

له جاده که ٲه ٲيه وه و چوو له کو تايي شوسته که له دوي
 ٺنه کانه وه ٲاوه ستا. دوو ٺني بالابه رزي گه نمړه نگ له ٲيشيه وه
 بوون، کاتيک ٺاوپيان بو مه ستوره دايه وه، ٺه ويش به
 سه رسورمانه وه لي ٲوانين. ٲيش ٺه وي سلاويان لي بکات، خيرا
 و بين وه ستان لي ٲرسين: 'به سکنيک له دايک بوون؟'

هه ردووکيان به دم ٲنکه نينه وه ٲنکه وه گوتيان: 'به لي... به لي.'
 هه ردوو خوشکه که سي خالي شينيان له سه ر چه ناگه يان کوتابوو،
 گلينه ي چاويان گوره و ٲه شيکي توخ بوو، چاويان ٲشتبوو.
 کاتيک ليت ده ٲوانين، خيرا سه رنجت ده چوو سه ر چاوه
 ٲه شه کانيان. ليتويان ته ٲ و لووتيان قنج، سه ر ٲوشي ٲه شي له به ر
 خوردا کاله وه بوويان به سه ردا دابوو، قزيان خاو و ٲه ش له ٺير
 سه ر ٲوشه کانيانه وه به سه ر شانياندا بلاو بوو بووه وه: 'من ناوم
 مينايه و ٺه وش گوله ي خوشکم.'

کاتیک یہ کیک لہ خوشکہکان ئەمەى بە مەستورە گوت، ئەو لہ ریزەکەى روانى و نەیزانى کام لہ دوو خوشکہکە ئەمەى گوت:
"ئێوہ ناوتان مینا و گولہیہ؟"

"بەلى. چى بۆ ئیزەى ھاوردوویت؟"

"منیش وەکوو ئەو خەلکە لیقەوماوہ، بۆ سۆراغى کەسوکارم
ھاتووم!"

"خەلک کویت؟"

"ئاوایی جەلەمۆرد، لہ ناوچەى ناوشوان."

"ئیمەش خەلکى دینی سماقین، ھا لہ گەرمیان، ناشکوری نەبیت
لەو ئاوايیہ بەتەنیا ئیمە دەرچووین!"

تاوہکوو ئەو کاتەش مەستورە بە سەرنجەوہ چاوی پێدا
دەگێران و لەژێر لیوہوہ و وەکوو لەگەل خۇیدا بدویت: "مینا و
گولہ..."

یەکیک لہ دوو خوشکہکە دەستی خستە سەر دەستی
مەستورە و لہ چاوی روانى و پینی گوت: "من ناوم مینایە!"
ئەوی تریان ھاتە پێشەوہ و سەر گۆی مەمکەکانى نووساند بە
لاشانى مەستورەوہ و دەستی خستە سەر شانى: "منیش گولەم
ناوہ!"

مەستورە لییان ورد بووہوہ، لەو کاتەدا مینا گوتى: "ئەوہ ئیمە
چەند پۆژیکە دین بۆ بەردەم ئەم بارەگایە، خۆ نەمبینی یەکیک
بچیتە ژوورەوہ. ئەم ریزە ھەتاوہکوو بیت درێژتر دەبى!"

گولہ لہ مہستورہ ہاتہ پیش و بہ گوئیدا چرپاندی: 'دہلین بہ فیل
لیترہ کۆمان دہکەنہوہ، دوایی دہمانگرن و ئیمہش بہ دہردی
کہسوکارمان دہبەن!'

مہستورہ گرژومۆن بوو، بہ سہرنجہوہ لہ گولہی پروانی:
'چۆن! چۆن!'

مینا کہ ہیشتا دەستی لہسەر دەستی مہستورہ بوو، توند
دەستی گۆشی: 'خوشکی گیان، دەی لہ تو وایہ کہسوکارمانیان بۆ
کوئی بردوہ، دہلین بردوونیان بۆ بیابانیکی زۆر زۆر دوور!'
'کوئی! بیابانیکی دوور دوور؟'

'ئیتەر ئەو خەلکەہی لہ بۆردوومانہکاندا پتوہ نەبوون و گیراون،
بردوونیان بۆ ئەو جینگایہ.'
'کام جینگا؟'

'بیابانیکی دوور دوور!'
مینا ئەمہی گوت و گولہ بۆی سەندەوہ: 'کۆرہ بہ خوا کہس
نازانیت بۆ کوئیان بردوون، ئەو پۆژہ ژنیک لیترہ دہیگوت
بردوونیان بۆ موجہمەع! ئا... ئا، موجہمەعیک لہ بیابانیکی دوور
دوور.'

مہستورہ بیدہنگ چاوی پیندا گیران، پاشان سہیری
چواردہوری خۆی کرد و لہژیر لیٹوہوہ گوتی: 'موجہمەع لہ
بیابانیکی دوور دوور!'

'خوشکی گیان، ئیمہش نازانین ئەو موجہمەعہ چۆنہ و لہ
کوئیہ، لہوہ دہچیت زیندانیکی گہورہ بیت، یان ناوی شاریک یان

جیگایه که، به لام هموو کهس دهلین له بیابانیکی دوور دووره،
مهگر خوا بوخوی بزانتیت چهند دووره!

جا باشتر نییه ئیمهش بو لای که سوکارمان بچین، ئیتر خوای
دهکرد له دۆزهخ دهبوون!

ئئی بیابان وهک دۆزهخ وایه، خو دهلین کهس ناتوانیت لئی
بژی!

دوای ئهوهی مینا ئه مهی گوت، بیدهنگ له یهکتریان پروانی، له و
کاته دا ههرسیکیان سیکوچکه یهکیان دروست کردبوو، سنگیان
نووساندبوو به یه کهوه و به چرپه دهوان. له دوای ئهوانه وه
ریزه که تا دههات دریژتر دهبوو، مهستوره تهنا ژن بوو که
له نیتوان هه موواندا جلی رهشی له بهردا نه بوو، پهنگی توخی جزمه
و کراس و سه رهپوش و قژه سووره کهی؛ کارینکیان کردبوو
هه ندیک له ژنه کان له ریزه که دههاتنه دهروه و لیتیان ده پروانی.
گوله زوو زوو دهچوو سه ره شقه قامه که و له سه ره تا و کوتایی
ریزه کهی ده پروانی، دهگه پرایه وه سه ره شوسته که و خوی له مینا و
مهستوره نزیک ده کرده وه: ئه مرۆ سه ره مان بهر ناکه ویت!

برۆینه وه و به یانی زوو بیین باشته ره. مینا وای گوت و له
مهستوره ی پروانی، ئه ویش سه یری هه ردووکیانی کرد: چۆن؟
دهی ئیستا چی بکهین؟

مینا دهستی مهستوره ی گرت: خوشکی گیان، تو له مالی
کیتیت؟

مال! مالی چی؟ له موسته شفاوه بو ئیره هاتووم!

’دەى ئىستا بەنيازى كوئىت؟ قەومىك، ناسراوىك نىيە بچىتە
مالى؟‘

’قور بەسەر خۆم، ئا لىرە نارۆم تاوہكوو وەلامىكم دەست
نەكەوئىت!‘

كاتىك مەستورە ئەمەى گوت، مىنا و گولە بەسەرنجەوہ لىيان
پوانى، گولە دەستى خستە سەر شانى مەستورە: ’ئەوہ ئىمە
حەفتەيەكە ھەموو پوژىك دىينە ئىرە، ئىتر ھەرچ كاتىك بىين زياتر
لە سەد كەسمان لە پىشەوہيە، بە خوا دادە گيان لەو پوژەوہ
نەمىينى كەسىك پايى بكەن، كەچى ئەو خەلكەش ھەموو پوژىك
يەن. ئەوہتا بزائە گەيشتوہتە كوئى!‘

مىنا دەستى مەستورەى پاكىشا و لە پىزەكە ھىنايە دەرەوہ،
خوى لى نىك كىردەوہ و بە چواردەورى خۇيدا پوانى: ’دەلەين
ھەر ئەوہندى بزائىن ئىمەش خەلكى ئەو دىھاتە داگىراوانەين، ئىتر
دەمانگرن و بۇ لاي كەسوکارمان دەبەن.‘

’جا كوا خوا ئەوہى بىكردايە، خۆزگە بەو قسەيەى تو دەبوو!‘
مەستورە كاتىك ئەمەى وەلامى مىنا دايەوہ، ھەردو
خوشەكەكە بەسەرنجەوہ لىيان پوانى، پاشان مىنا بە گوئى
مەستورەدا چىپاندى: ’دەى قور بەسەر خۆمان و كە سوکارمان،
جا مەگەر خوا بۆخوى بزائىت ئەوان چىيان لى بەسەر ھاتوہ!‘

’كى وای وت، ھا؟ بەراستى كئى وای پى وتىت؟ قابىلە چىيان لى
بەسەر ھاتىت!‘

مەستورە ئەمەى گوت، دوو خوشكەكە بەترسەوہ بە
چواردەورى خۇياندا پوانىيان، پاشان راست و چەپيان لە

مەستوورە گرت و ھەردووکیان قۆلیان گرت و لە شەقامەکە پەڕینەو، شەقامەکە زوو زوو ئۆتۆمبیلێک لە راست یان چەپپەو، تێدەپەڕی. لەو بەر شەقامەکە و بەرامبەر ژنەکان و ھەستابوون، مەستوورە ئاوپى دایەو و لە ئەپارتمانەکە و ریزی ژنە پەشپۆشەکانى روانى، لەبەر خۆیەو و وەکوو لەگەل خۆیدا بدوویت: 'ئینجا خوشكى گيان خۆ بەمردوویش بیت، حەزم دەکرد لەگەل خدر و کچەکاندا بوومايە!'

مينا دەستی لە قۆلى مەستوورە کردو و پششى تى کردن و بەسەر شۆستەکەدا دەستی کرد بە رۆیشتن، بەبى ئەوھى لە مەستوورە بروانىت، گوتى: 'ئى سەبەئى وەرەو و لە پششەوھى ریزەکەدا بۆخۆت بوەستە.'

گولە دواى مینای خوشكى كەوت و پاشان لە شانپەو پۆشت. مەستوورە ھىشتا لە شوینى خۆى و ھەستابوو، ديسان لە ریزی ژنە پەشپۆشەکانى روانیپەو، ھەنگاویكى نا و چوو سەر شەقامەکە و پاشان بۆ سەر شۆستەکە گەراپەو، لە خەيالێ خۆیدا بیری لەو دەکردو و کە بچى لە ریزەکەدا بوەستى، ئیتر بە ھىچ لایەکدا نەپوات تاوھکوو نۆرەى دىت، بى نان و ئاو، بى خەو، تا سۆراغىكى خدر و کچەکانى دەکات.

مينا و گولە پتکەو گەراپوونەو بۆ لای و دەستیان خستە سەر شانى و لەو خەيالەى دایانپى، لەو کاتەدا مەستوورە لەبەر خۆیەو گوتى: 'دەچم لەو ریزەدا دەوہستم، نارۆم ھەتاوھکوو نۆرەم نەيەت!'

”ئا ئو ژنانه ده بېنيت له پېنښه وهى ريزه كه دا گه ل و قوزيان به سهر ئو شوسته ره قه دا پان كردوه ته وه، به خوا وا بزانه شه وېش له ويا پوژ ده كه نه وه، ئه وه له و پوژ وهى ئيمه بو ئيره ديين، نه مانېنى ژنيك له و ده رگايه وه بچېته ژوره وه.“

”دهى ئيستا من قورې كوږ به سهرى خومدا بكم!“
 گوله قولې كرد به قولې مه ستوره دا و به سهر شوسته كه دا پېنكه وه كه و تنه پې: ”ئهرې خوشكې گيان خو سهرى دنيا به پووش نه گيراوه، ئيمه له گه رېكى عه رېبى شارى هه وليز ژورمان به كرى گرتوه و توش وهره و جيت ده كه ينه وه!“

مينا له دوايانه وه گوتى: ”دهبى لاي خاوه نماله كه بليين كه توش قه ومى ئيمه يت!“

”كوړه ئاخر من چون ده سته ردارى خدر و كچه كانم بېم!“
 ”ئى له سبه ينيوه هه موو به يانى زوويه ك وهره و بو خوت له و ريزه دا بوه سته!“

”دهى ئيوه به نيازى چين؟“

كاتيك مه ستوره ئه مهى پې گوتن، وه ستابوو و ئاوړى دابووه وه و به سهر نجه وه لتي روانين. گوله ده ستي خسته سهر شانى مه ستوره: ”دهى ئه وه ئيمه چهندين پوژه ديين و له به يانى تاوه كوو ئتواره له بهر ئه و خوره تاوه ده وه سستين، بې ئه وهى كه سيك بيت و پيمان بليت ئهرې ژنه كان ئيوه چ كارهن و بوچى ليره دا ريزتان به ستوه! كوړه به خوا كوړى خاوه نماله كه مان پتي گوتين كه به فيل ليره كومان ده كه نه وه و مه گه ر خوا بوخوى بزانتت بو كويمان ده بن، ئيتر...“

مينا قسه که ی به گوله بړی: 'تئ خو به ناشکور یی خوا نه بیت
شورپه سواریان لئ ون نه کردو وین، میړدیک ی پیر و په ککه و ته مان
هه بوو، خو نه وه که سوکارمان بؤ دهمی ساله نه بینو ه!
'ته ی منال؟'

'کورپه مندالی چی! به خوا کاتیک له بری خوین داینیان به شیخ
شهمسهدین، نه و نده پیر و په ککه و ته بوو کیری لیمان هه لنه ده ستا!
کاتیک مینا نه مه ی گوت، هه ردو وکیان ده ستیان کرد به پیکه نین.
مه ستوره لئی روانین: 'بؤ ئیوه هه ویی یه کن و هه ردو وکتان
شووتان به پیاویک کردبوو؟'

'خو خوشکئ گیان ئیمه به خواستی خومان شوومان پی
نه کردبوو، باوکم به ناچار ی دابوینی به شیخ شهمسهدین. کاتیک
حه یدهر ی برام له سهر سهره ی ناو دوو کور ی شیخ شهمسهدینی
کوشت، ئیتر کاتیک خوینیان خوش کرد، له بری خوینی دوو کورپه
کوژراوه که؛ ئیمه یان پی دان، له دوا ی نه و روزه وه حه یدهر سهر ی
خوی هه لگرت و هه ر نه مانینییه وه.'

'به خوا تاوه کوو نه و دهمه و به یانینییه ی ناو دئ توپاران کرا و
سهر بازه کان بؤ ناو دئ هاتن، ئیمه حالمان له حالی سه گ خراپتر
بوو. سهر بازه کان له سهر قه لای شاری کفرییه وه بیست توپیان
زیاتر به ناو ناوایی س—ماقییه وه ناوه، ئیتر مه گه ر خوا بؤخوی
بزائیت چند له نار هه تیدا بووین!'

گوله نه مه ی گوت و به لچکی فه قیانه که ی؛ چاوه تهره کانی
سړی. مه ستوره بیده نگ لئی روانین، پاشان له شانی یه که وه
به سهر شوسته به رد پریژکراوه که ی سهر پردی خاسه دا رپویشتن.

مہستورہ لہنتوان مینا و گولہ دا بوو، ہرسیکیان بیتدنگ لہ بہر
پتی خویان دہروانی، دیار بوو ہرسیکیان بہ خیال بۆ پوژانی
لادی گہرابوونہ وہ.

مهستوره ئه و پوژه له گه له مينا و گوله له كهركوكه وه بۆ ههولير چووبوو، ئهوان له گه په كى عه ره ب ژووريكيان به كرى گرتبوو، كاتيك گه يشتبوونه به رده م ماله كه، مهستوره يان زياتر له كاتميريك له بهر ده رگادا راگرتبوو، داويان له خاوه نمال كردبوو كه مهستوره بۆ ههفته يه ك له لايان بمينته وه. مينا به خاوه نماله كه ي گوتبوو گوايا مهستوره زرخوشكيانه و ميژد و مندالي گيراون. مينا و گوله به ليني ئه وه يان به مهستوره دابوو كه پوژى دواتر بۆ به رده م باره گاي حيزبى به عسى به رنه وه. مينا به مهستوره ي گوتبوو: "شوكور ئيحتياج و موحتاجى كه س نيين و ئه وه نده مان پاره پتیه تاوه كوو كرى خانووه كه و بژيوى ژيانى خومانى پى دابين بكهين." مهستوره لتيان ده روانيت و سهريان بۆ راده وه شينيت.

ئەو شەھە مینا و گولە داوای ئەو لە مەستوورە دەکەن کە لە گەل حەلیمەى خاوەنمال قسە بکات، تاوەکوو ئەویش فیزی قزبەین بکات، مەستوورە لە مەبەستی ئەو قسە یە تیناگات و تەنها سەریان بۆ رادەووەشینیت، پاشان گولە لینی دەروانیت: 'خوشکی گیان، قەت ئەو نەندە حالمان باش نەبوو، ئیتر خۆی دەکرد ئەو میترە پیر و پەککەوتە یە ئیمە سەری بە برین دەچوو!'

خانوو کە سەى هۆدە و هەیوانیکی گل دەبێ، خاوەنمال ژنیکی تەمەن حەفتا سال و کورپیکی تەمەن سەى سالی دەبێ، بۆ قزبەین و خۆرازاننەو لە زۆربەى گەرە کەکانی هەولیرەووە ژنان روو لە مالى حەلیمە دەکەن کە بە حەلیمە زێبارى ناویان دەبرد. فارسی کورپی پۆژانە لە بەر دەرگای ماله کەیان دادەنیشیت و مشتەرییەکانی بە پێ دەکرد. حەلیمە، هەر کە سیک رووی لە ماله کەى بکردایە، بە سەرھاتی خۆی بۆ دەگێرایەو، کە چۆن بیست سال پیش ئەو پۆژە لە مووسلەووە هاتوونەتە هەولیر، ئەو قسە یەى حەلیمە بەردەوام لە سەر زمانی بوو: 'ئەو پۆژەى موخە پێبین حازمیان کوشت!'

لە داوای ئەم پستە یەووە هەلوێستە یەکی دەکرد، پاشان بۆ کات و شوین و باسینکی تر خەیاڵی دەپۆیشت، لەو زیاتر هیچی لە سەر کوشتنی حازمی میترى نەدەگوت، بەلام جارێک بە گولەى گوتبوو کە حازم حەرەس قەومی دەبێ و سالی ۱۹۶۲ لە مووسل دەکوژریت. حەلیمە زێبارى چیرۆکی کوشتنی حازمی میترى بە چەندین جۆری جیاواز گێرا بوووە.

مهستوره ئه و شهوه له سووچيكي ژووره كه دا كزه لهي كرد و زوو زوو له پرهمي گرياني دها و يهك يهك ناوي كچهكاني دهبرد. پوژي دواتر پيش خوركهوتن، گوله و ميناي له خه وهستاند، داواي لي كردن بو شاري كه ركوكي بهرنهوه. پني گوتبوون: 'دهبي هه ر چوژنيك بووه خوم بگه يهزمه لاي خدر و مندالهكان، دهزانم ئيستا حاليان له من خراپتره!'

كاتيك مهستوره ئه مه دهليت، مينا لي دهپرسيت: 'خوشكي گيان پهلهت چيه، خو ئه گه ر له موجه مهع بن، ئه وا له وين و دهياندوژيتهوه!'

'موجه مهع! جا دهبي ئه وه له كوئ بيت؟'

پاشان گوله و مينا تهنها سه ر بو مهستوره رادهوه شين و وهلامي نادهنهوه. فارسي كورپي حهليمه ي خاوهنمال پنيان دهليت: 'بهردهم باره گاي يه رموك له گه ره كي ئيسكان، هه موو پوژنيك پره له ژن! وا بزانم ئه وانهي كه سوكاريان گيراون، هه موو دهچنه ئه و...'

مهستوره قسه كه ي پني دهبريت و دهليت: 'نا... نا، ئيمه دهبيت له كه ركوك هه والي كه سوكارمان بهرسين!'

فارسي كورپي حهليمه به مهستوره پنده كه نيت و پني دهليت: 'هه موو باره گاكاهان هي يهك حيزبن و ئه ويش ناوي حيزبي به عسه، ئيتر له كه ركوك بيت يان له هه وليتر. باوه ر بكه ليره بيت يان له وي، هه مان وهلام وهرده گريتهوه!'

ئەو پۇرژە مینا و گۈلە لەگەل مەستوورەدا بۇ گەرەکی ئیسکان دەپۈن، کاتیک دەگەنە ئەو گەرەكە و بەردەم بارەگاگە، مەستوورە لە بارەگاگە دەروانیت، ئەپارتمانەكە ھاوشیوہی ئەوہی كەرکووک دەہی، پەنگ و دیوار و پەنجەرەکانی، راستە، دیواریکی دریز و ھەمان نووسینی لەسەر نووسراوہ: "بژی سەرۆک" کاتیک مەستوورە ئەوہ دەبینیت، پازی دەبیت.

ژنە پەشپۆشەکان لە بەردەم دەرگای ئەو بارەگاگەشدا بەرپز دانیشتبوون، زیاتر لە دوو سەد کەس دەبوون. لە شەقامەكە مینا و گۈلە راست و چەپیان لە مەستوورە گرت و یەکیکیان دەستی خستە سەر شانی و ئەوی تریان دەستی گرتبوو، بە کۆرس پینان گوت: "دەی ئیستا چی دەكەیت؟"

"ئیتەر وەكوو ئەو خەلكە!"

مینا و گۈلە لەسەر شۆستەي بەرامبەر بارەگاگە پراوەستان، دەستیان بەرەو پووی پیزی ژنە پەشپۆشەکان دریز کرد: "دەي برۆ بۆخۆت لەو پیزەدا بوەستە!" ئەي ئیوہ بەنیازی چین؟

مەستوورە کاتیک ئەمەي پی گوتن، دەستیان لە یەك بەر دابوو، بەنیاز بوون لیک جیا ببەوہ. گۈلە لە مەستوورە نزیک بووہوہ: "ئیتەر خوشکی گیان، خۆت رینگای مال دەدۆزیتەوہ؟" ئەری.

بە دوودی و ترسەوہ پشتیان تی دەكات و لە شەقامەكە دەپەرتەوہ. تاوہكوو دەمەوئێوارەي ئەو پۇرژە لە پیزەكەدا بیدەنگ دادەنیشیت، لە پاش و پیشی ئەوہوہ؛ ژنە پەشپۆشەکان

بەسەرھاتی خۆيان دەگىرنەو، مەستورە زوو ئەوھى لەلا ئاشكرا بوو كە كەسيان خەلكى دىھاتەكانى ناوچەى ناوشوان نەبوون. ئەو رۆژە مەستورە قسەى لەگەل كەسدا نەكرد.

دوانيوھەرۆى ئەو رۆژە كاتىك ويستبووى بىروا، بە رىكەوت شىخ بايز دەبىنىت كە لە ئۆتۆمبىلىك دادەبەزىت و خۆى بە بارەگای يەرمووكى حىزبى بەعسدا دەكات، بەلام مەستورە تەواو دۇنيا نابىت ئاخۇ ئەو شىخ بايزى خەلكى جەلەمۆرد بوو، ئەو بايز ناوھى پىش ئەوھى مەستورە شوو بە خدرى حاجى خاس بكات، كەزىيان لە يەكتر كىردبوو بىست سالىك پىش ئەو رۆژە. تاوھكوو ئىوارەى ئەو رۆژە و پىش خۆرئاوابوون، لەبەردەم بارەگاگە چاوەپوانى دەكات.

كاتىك شىخ بايز لە بارەگاگە دىتە دەرەو، دواى چۆن و چاكى و ھەوالپرسىن، شىخ بايز بە مەستورە دەلىت: 'منىش ھەكوو تۆ بۆ سۆراغى خەلكى ئاواىى جەلەمۆرد و كەسوكارم بۆ ئەم بارەگايە ھاتووم!'

كاتىك مەستورە ھەوالەكەى پى دەلىت و بۆى باس دەكات چى پرووى داو، شىخ بايز لەسەر ئەو شەقامە و بە پىش چاوى ئەو ژنە رەشىپوشانەو ھەباوھش بە مىلى مەستورەدا دەكات و تاوئىك بەسەر شانيدا فرمىسك دەرپىژىت.

كاتىك مەستورە باسى مالى ھەلىمە زىيارى و گولە و ميناى بۆ دەكات، شىخ بايز بە مەستورە دەلىت كە ئەو مالى خۆى لە ھەوليز ھەيە و ئىستا چۆلە و كەسى تىدا ناژى، پاشان كاتىك

سواری ئۆتۆمبىلەكەى شىخ بايز دەبن، بە مەستوورە دەلىت حەز دەكەيت بە گولە و مینای ھاوړیت بلن با ئەوانیش بىن و لەو ئەپارتمانە بژین.

پاشان لە گەرەكى ئیسكان و نزىك بارەگای یەرمووك، مەستوورە دەگەيەنیتە بەردەم بالەخانەيەك. دەبیاتە بەردەم ئەو ئەپارتمانە و سىن كلیلى بە پەتیکى سەوزەوہ بۆ رادەگریت: ئەوہ جىگا، بۆخۆت برۆ لى بىنوو. مالىكى تەواوہ و ھەموو پىداويستىيەكى تىدايە.

ببدهنگ له ناو دارمۆرده كاندا خۆمان شار دبووه وه، باوكم زوو زوو له بهر خۆيه وه و به چرپه: 'فزره تان ليوه نه يهت!' ئيمه پينچ كهس بووين و ترنجابووينه يهكترى، به لام له چوارده ورماندا گويمان له خشه خش بوو، ببجگه له چرپه چرپى نزاكردن، دوايى لامان ئاشكرا بوو كه زياتر له ده مالى تر له ناو ئه و په له دارمۆرده دا بوو بوون. كاتيك گويمان له ته قه كان بوو، هه ر له بيستنى يه كه م گولله وه، وه كوو ئازاريكى به ژانى هه بيت، له تاواندا توند ليوى خۆى گه ست، پاشان هه ردوو ده ستى به ده ميه وه گرت، به رده وام ده له رزى و له گه ل بيستنى هه موو ده نكي گولله يه كدا؛ نوزده يه كى ليوه ده هات. ئاگام لىي بوو باوكم سه ر شانى داىكمى گرت و توند رايوه شاندا، پاشان وا بزاتم چه ند جارئك له هۆش خۆى چوو. ئه وه نده ده ترسا، وتم دلى ده وه ستيت.

خۇ ئىتر ئەۋە پىشەى دايىم بوو، زۇر لە تەقەكان دەترسا. سەربازەكان ئەۋەند لىمانەۋە نىزىك بوون، گويمان لە دەنگيان بوو، بەدەورى سنورى پەلە دارمۇردەكەدا دەسوۋرپانەۋە، من ئەۋكات نەمدەزانى دەللىن چى، چونكە بە زمانى عەرەبى گىتوگوڭيان بوو. چەند جارىك تەقەيان بە ناو پەلە دارمۇردەكەدا كرد، دەنگى گوللەكان بەلای راست و چەپى ئىمەدا تىدەپەرىن، پاشان چەند سەربازىك زياتر لە دوو كاتژمىز لە نىزىكان دانىشتىبوون و گىتوگوڭيان بوو، جگەرەيان دەكىشا، چونكە بۇنى دووكەلى جگەرەكەيانم ھەست پى دەكرد. لەو كاتەدا دايىم بەسەر رانى مندا بىنھۇش كەۋتبوو. كاتىك ئاگرىيان لە دارمۇردەكان بەر دا، دەنگى گوللەكان و قرچەقرچى سووتانى پەلى دارمۇردەكان تىكەل بووبوون. ناو سىيەكانم پىر بووبوو لە دووكەلى گەلای دارمۇردەكان، بۇنىك كە ھەرگىز لى تىر نەدەبووم. باوكم و براكانم دەم و لووتيان بە لچكى جامانەكانيان ھەلپىچابوو، بەلام من و دايىم دەمى بوو بە بۇنى دووكەلى دارمۇردەكان راھاتىبوون. تايەر و سەرحەدى برام باۋەشيان بە رانەكانى باوكمدا كىردبوو.

تاۋەكوو دەمەوبەيان و پىش خۇركەۋتن لەناو پەلە دارمۇردەكاندا ماينەۋە، چاۋەپوان بووين ئاخۇ كەى ئاگرەكە دەمانگاتى و ۋەكوو قەدى دارمۇردەكان دەبىنە خۇلەمىش. بەلام كاتىك چواردەورمان پووناك بوۋەۋە و سەربازەكان پۇششتىبوون؛ ھاتىنە دەرەۋە، بىنىم زۇربەى خەلكى ئاۋايى لەناو پەلە دارمۇردەكاندا بوون، كەس بەر گوللەكان نەكەۋتبوو، ھەرۋەھا ئاگرەكە نەگەىشتىبوۋە قوللایى پەلە دارمۇردەكان و كەس پەنجەى

گهرم نه بوو بوو. ئيستاش له و نهينيه تينه گه يشتم كه چون كه س بهر نه و گولله بارانه نه كه وتبوو! سه ربازه كان له هر چوار لاهه ناگريان به دارمورده كانه وه نابوو، به لام نه وه نه و شه وه له ناو نه و چند په له دارمورده دا خوئ شارد بوو وه، له مردن پرزگاري بوو.

دايكم ده يگوت دارمورده كان پيروزن، چونكه هه موو ساليك كه سه ربازه كان دين؛ ئيمه ده پاريزن. خو نه گهر نه و دارمورده كان نه بوونايه، ئيمه ده من بوو قر بوو بوو وين، كه چي هه نديك كه س په له دارمورده كانيان ده بري يان ده يانسو وتاندين.

كاتيك گه رايه وه ناو ناوايي، بينيمان چي رووي داوه، سه ربازه كان هيجيان له گه ل خو ياندا نه برد بوو، به لام مه رومالات و سه گ و ته نانه ت پشيله ي ماله كانيشيان كوشتبوو، ئينجا گه وږ و مال و مزگه وته كه يان ناگر تن بهر دابوو. به بيرم ديت باوكم گوتي: نه وه يه كه مين جاره به بيره وه ربي حهوت پشتم كه بينم دوژمن بيته سه ر ديهك و هيج به تالاني له گه ل خو ياندا نه بن. ئيتر دياره دوژمنه كانيشمان بنياده ميكي ترن!

مال و گه وږ و كايه نه كانئ ئيمه هيشتا گريان لي هه لده ستا، دوو سه گيان له ناو حه وشه كه ماندا كوشتوه، سه گيكي ترمان له نيوه شه ودا وه كوو ئيمه بؤ ماله وه گه رايه وه، فيشه كيك بهر سمتي كه وتبوو. باوكم چاره ي بريني سه گه كه ي پي نه كرا، تاوه كوو بوخوي به دم نازاره وه توپي. ناگام لي بوو كه باوكم به سه ر كه لايي سه گه كه دا ده گريا.

دەرگای گه وره کان داخرابوون، ئاگره که کوله که کانی
سوتانده بوون و بانیزه که به سهر مهر و بزنه کاندای پروخابوو. بینیم
باوکم و براکام دهیان بزنی و مه پریان به زیندوویی له ژیر دار و
پهردووی گه وره کاندای دهرهینا که زوربه یان موویان ههموو
هه لکره و زابوو، هه ندیکیان پیستیان رهش هه لگه رابوو، بۆکره و زوی
خوری و گوشت و بونی شیاکه ی گه وره کان تیکه له بوو بوون.
بیجگه له نه که شه مسه، کهس خوین له په نجه ی نه هاتوو. گویم
لینان بوو دوو پیاو باسی ئه وه یان بۆ یه کتر ده گتراهه وه که چون
نه که شه مسه یان کوشتوو، له ناو دوو که لی کایه نه که دا چاوم لینان
نه بوو کئ بوون و کامیان چیی گوت.

”ئه ی خیرخوازیک نه بوو ئه و پیریژنه له ئاوی ده رباز بکات؟“
”کوره برا، جا کئ ده په ره ژیته سهر کئ! ئیتر ئه و قوربه سه ره
ئه و ره ژه ی جهیش هاتبوون، نه یه توانیبوو به پئی خوی له ئاوی
رابکات!“

”ئه ی خوا بیانگریت، جا پیریژنیکی په ککه وته چ زهره ریکی له وان
دابوو!“

”له سهر کاریزه که ی به ردی به پروتی هه لیا نواسیبوو.“
”ئه وه ته نها بۆ ئابروو بردنی ئیمه یه.“
”ئه ی قایبيله ده بن مه به ستیان چی بوو بیت، به خوا برا ده
پیاومان لی بکوژراهه و ئه وه پرووی نه دایه. به خوا پیم ناخوش
بوو!“
”وه لالا تاوه کوو خوا چه ز کات نایینسان!“

ڪوره خق به و هيشه وه نه و ٿستا بوون، ٿيلايه ڪيان له و پيرڙنه
به سته زمانه بريو.

دياره زور رقله دل بوون!

ٿاخر برا پيم بلئ له چي؟

وه لا نازانم! ٿاخر دهبي ٿوان له چي رقله دل بن!

پاشان پياوه ڪان بيدهنگ بوون، من تنها گويم له دهنگي
به رڪه و تني بهرد و داره سو و تاوه ڪان بوو ڪه ديار بوو پياوه ڪان
له سهر مه رومالاته سو و تاوه ڪان لايان ده برد.

ٿو مالانهي له ٿاوي؛ نوين و زه خيره يان بو ده رچو و بوو، بو
به ردهم مزگه ته ڪه بردنيان و پاشان به سهر خه لڪي ٿا و ايدا
دابه شيان ڪردن. ژور و به رهه يوانه ڪه ٿيمه سو و تا بوون و
به سهر يه ڪدا پو و خابوون، هر چيه ڪمان هه بوو بوو بوون به
خوله ميش، تاوه ڪوو چهند رڙ ٿي ڪيش دايڪم وه ڪوو شيت به ناو دار
و پهردووي سو و تاوي ماله ڪه ايدا چنگه ڪري بوو.

تاوه ڪوو درهنگاني ٿو پڙهه ش، هيشتا له دور گويمان له ته قه
بوو. ڪاتيڪ خه لڪي ٿاوي هه مو ڪه رابو نه وه، گويم لي بوو
دهيانگوت: ٿوه هه رس قه و ميه ڪان بوون!

ٿه وڪات چهند جاريڪ ويستم پرسياريان لي بڪم: ٿه رس
قهومي چيه؟

دهبي مه به ستيان له هه رس قهومي چي بيت؟ داخر ٿوان
دزن، درندن، جهردن يان پياو ڪوڙن؟

ٿو ڪاته مندال بووم و ٿوهم نه پرسسي، به لام به دريڙاي
رڙگار له و ناوه عه رهه بيانه ٿيگه يشتم. ٿيتر خق هه رس قهومي

مه به ستیان له سه ربازه کانی ده ولت بوو، وه کوو هه موو سه ربازه کانی پيشوو که سالی جاريک يان دووان ده هاتنه وه، هه نديک جار له نزیک ئاويی باره گايان ده خست، يان زوو زوو وه کوو شاره شه ننگه سووره ده ورووژان و هه چ پوخله به ريکیان وه پيش ده هات، چزه يان لی هه لده ستاند و ژه هری خویان تی ده کرد. ئه و جه لادانه هه ر جاره و ناويکیان پی ده وتن، منیش ئیتیر بیرم لی نه ده کرده وه و خیرا ده مزانی که نه وانه کین و چ کاره ن. به دريژایی ته مه نم، زیاتر له بیست جار له ترسی ئه وان خو مان له ناو ئه و چه ند په له دارموردانه دا شار دووه ته وه. کاتی خوی که مندال بووم، وام ده زانی دایکم تیک چووه؛ ده یگوت: 'دارمورده کان پیروژن و زیاتر له هه زار ساله ده مانپاریزن.'

راستی ده کرد، من له پوژنیدا باوه یم به قسه کانی دایکم هینا که ئه و له ژياندا نه مابوو، کاتیک خو م بوو بوومه دایک و له گه ل خدر و چوار کچه که مدا له ناو په له دارمورده کاندا خو مان شار دبووه وه، له و کاته دا زوو زوو ئه و قسه یه ی دایکم له گوینکاندا ده زرينگایه وه.

له تاو سهر ئيشه، سهرى له سهر سهرينه كهى بۆ بهرز نه كرايه وه. له و كاته دا كته له مه ته به خه كه مه نجه ليكي فافونى له سهر كه وانته ره كه وه خسته خواره وه، تاكسييه كانى سهر شه قامه شه ست مه ترييه كه ده ستيان كرد به هورينليدان، چاوى به ئه سته م هه لبرى و له زوپا كهى پروانى و له بهر خويه وه گوته: ئيتير كه بهخت پرووى له ليژى بوو، بۆ خوت مالويران ده بيت، خوا تويش بپریت بۆ چ زوپايه كيت!

كته هاتبوو به رده م ته ختى خه وه كهى و ده يميا واند، مه ستوره زورى له خوى كرد و به ناله نال راست بووه وه و له سهر ليوارى ته ختى خه وه كهى دانيشت. كاتيك قاچى پيدا شوپ كرده وه، كته چهند جار يك پشتى به پيكانيدا هينا. به رده وام به ده ستىكى، سهر سنگى خوى ده شيلا. سهرى هه لبرى و له بنميچى ژووره كهى

پروانی و گوتی: 'پرزگارم نابیت، دیسان دەستمان کردووه به بینینهوهی پووداووهکانی ئەو پوژانه، وهکوو من ئەو کات و ساتانەم هەزار جار به خەون نەبینییت!'

کتە لەو کاتەدا دەمیواند، لێی پروانی و پێی گوت: 'کتە، تو شەوی چەند کاتژمێر دەخەویت؟'

کاتیک بۆ مەتبەخەکە بەپێتووه بوون، بەدەم پێگاوه به کتە ی گوت: 'ئەگەر تۆش وهکوو من بەردەوام خەوی ناخۆشت دەبینی، خۆت لەم بەلەخانەیهوه هەلەدایه خوارهوه. وا بزانی تۆ دلت له بەردە و هیچت به خەیاڵدا نایەت، دەزانی له وهتە ی پشیلەیت؛ تەنها خەیاڵت لای ورگتە!'

ترسی له بینینی ئەو خەونە ی، وهکوو ئارەقە بەسەر پێستی ناوچهوانیهوه نووسابوو. ئەو ئازارە ی له سنگیدا هەستی پێ دەکرد، هەناسە ی پێ توند کردبوو. دیمەنی خەونەکە ی به ئەستەم و پچرپچر دەهاتەوه یاد. بەلووعە ی سەر سنگەکە ی بەر دابوووه و دەستە ئارەقاوییهکانی شۆرد. پوژانە خوی پێوه گرتبوو که دوا ی له خەون رابوون، بەلووعەکە ی بەر دەدایهوه و له بەر خۆیهوه دەیگوت: 'خوایه، له بەلا لامان دەیت!'

بەلام ئەم جارەیان له بەر خۆیهوه گوتی: 'خوایه، لەم ژیانه پر چەرمەسەریهه پرزگارم بکەیت.'

هۆرپینی ئوتۆمبیلەکان درێژەیان کیشا و له میتشکیدا دەنگیان دەدایهوه، هەناسەیهکی قوولی هەلکیشا و دەستی به گویکانیهوه گرت: 'لەو پوژە دەچیت که کاروانی ئوتۆمبیلی پیاوهکانی قاسم ئاغا بۆ ناو دێ دەهاتن، ئیتر خۆ ئەو پیاوچاکانه کاتیک دەگەیشتنه

ناو دئ، بهردهوام هۆرپینیان لی دها و تهواوی مروّف و گیاندارى
 ئاواپیان له هاتنى خۆیان ئاگادار دهکردهوه! خۆ ئهوان تهنها
 بهوهوه نهدهوهستان و زوو زوو فیشهکیشیان دهتهقاند. ئای که
 خهلقى ئاواپى له تهقهکان دهترسان، بهتایبهتى دایکم!

مهستوره هیشتا خهياالى له ئاواپى جهلهمۆرد بوو. له جامىكى
 باغهدا نانى بۆ کته خووساند. وهکوو قسه لهگهڵ يهکىک بکات:
 'لهدواى ئه و پۆژهوه ئیتر دهرديسهرى و خه م و خهفەت دهستی
 پى کرد. خۆ ئه و پووداوانه چەند سال پيش ئەمپۆ بوون، بهلام
 زۆر جار ههست دهکم دوينى بووه. به گویرهى هەندىک خەونم
 بيت، سهردەمى منداليم پوویان داوه، ئیتر ئاوا پیتانهوه سهراقلم و
 تهواو ماندووویان کردووم. ئهوه سالانىکه من عهقل و هوشم له
 سهردا نهماوه، له بىرکردنهوه له و دهرديسهريانه زیاتر.'

بهسهرنجهوه له کتهى روانى، کاتىک گووى لى بوو بهملچهملچ
 ئاوى ناو جامهکەى دهخواردهوه، چوو بهديارىهوه چىچکەى کرد:
 'کته، تو بوویته هاوپی تهمنم، هەر چەنده ئه بهد نهتوانیوه تهنها
 بۆ جارىکیش چیه دلنهواييم بدهیتهوه. داخو تو ههست به
 نازارهکانى من دهکەیت؟ دهزانیت ئه و شتانه له خهيالمدا وهکوو
 خۆیان ماون!'

کته سهرى ههلبېرى و بۆنى به پشتى دهستیوه کرد، ئهويش
 زهردهخهنهيهكى هینايه سهر لیوهکانى و ههلسايه سهر پى و چوو
 له بهر پهنجهرى مهتبهخهکه راوهستا: 'نازانم، تو بلیى ئهوه راست
 بيت که دهلین ههمووی له چارهماندا نووسراوه! ئه و پووداوانه
 بهردهوام له خەون و خهيالمدا دووباره دهبنهوه. من باوهپ ناکهم،

بهلام جاريكيان مهجیده شهلی دراوسیمان ئاوی پئ گوتم: 'به
گویره ی کات، ناخوشییه که نمان له بیر دهچنه وه و ورده ورده کال
دهبنه وه.' قور به سهر خۆم، خهون و راستیم تیکه ل بوون و بۆم
لنک جیا ناکرینه وه!

توند له سهر کراسه که یه وه پیستی سهر سنگی گوشی، چاوی له
دوور بری و دیقه تی له سهر دیواری قه لاتی راگرت، له ژیر لئوه وه
گوتی: 'ئه وسا کچه بچوو که که م ته مهنی شانزه سالان بوو، ته مهنی
کچه کان یه کی دوو سالیان نئوانه، تاوه کوو ئه و پۆزه ش له دی
رۆیشتین؛ که س خواز بیتی نه کردن، ههر چه نده له پیش چاوی من
جوانترین کچ بوون که تاوه کوو ئیستا به و دوو چاوه م بینییتم،
ئه وانیش وه کوو من و دایکم له بهر چاوی خه لکی ناشرین بوون،
چونکه نه یانده زانی رهنگ و پوو یان بشار نه وه. خدر هه موو
جاریک پئی ده گوتین: 'کچه کان وه کوو تو و دایکت بئشه رمن!' خو
باوکم و خدر و هه موو ئه وانه ی پۆژیک ئیمه یان دبیت، وایان پئ
ده گوتین: 'ئیه بئشه رمن!' نازانم بۆچی ئه و کچانه م له شیوه و
په وشتیاندا له من و دایکم ده چون، بی ئه وه ی من مۆجگاریم
کردبن، ههر چواریان له ته مهنی چوارده سالیاندا عاشق بوون!
پۆژانه وه کوو په پوله به ناو دیدا ده گه ران، له ناو ماله که دا له سهر
نووکی پئ سه مایان ده کرد و گۆرانیمان ده گوت. ئه و گۆرانیکوته
خوویه کی من و دایکم بوو که به میراتی بۆ کچه کانی منیش به جئ
ما بوو، ئه وه ش قیسمه ت و نسبیی خۆیان.

ده سستی به قه راغی که وانته ره که یه وه گرتبوو، به ده سستیکی
به لوعه که ی با دا و دهنگی دلۆپه ی ئاوی به لوعه که ی بیده نگ کرد،

پاشان وەككو لهگەل خۆیدا بدویت؛ گوتی: 'باش بەبیرم دیت ئەو
 رۆژەى شووم بە خدر کرد، بەفرىكى زۆر بارىبوو، بەو سەرما و
 بەفر و بارانە شاییمان کرد. بەس نەبوو ماڵمان لە دێیەكى تر
 نەبوو، هەردووكمان خەلكى دىي جەلهمۆرد بووین. ئەوكات مالى
 خدرى حاجى خاس تازە لە دىي دارەقوتەوہ بۆ جەلهمۆرد
 ھاتبوون، دیوارمان بە دیوارى مالى خدرەوہ بوو، ئەگینا بەو
 تۆفانە نەدەگەيشتینە لای یەكترى. لەبەر بەفر، كەس لە دێھاتەكانى
 ترى ناوشوانەوہ بۆ زەماوئەدەكەمان نەھاتبوو. كۆر و كچى دىي
 لە گەورەكەى مالى خدر شایى و ھەلپەركیيان دەکرد. وەككو خدر
 ھەموو جارێك دەيگوت: 'ئەو رۆژەى شووت بە من کرد، تۆفان
 بوو!' خدر ئەمەى پى دەگوتم كاتێك شەپمان دەبوو، پاشان
 بەردەوام دەبوو و دەيگوت: 'ئێتر خۆم دەمزانى عاقیبەتمان خیر
 نابیت.' قەت ئەوہم بە خەيالدا نەھاتوہ و بلىم خۆزگە شووم بە
 خدر نەکردایە، ئەگەر خدر نەبووايە، كچەكانیش نەدەبوون.'

مەستوورە دواى ئەوہى ئەمەى گوت، دەستى لە يەك ھەلگۆفین
 و ھەناسەيەكى قوولى ھەلکیشا: 'خدر ئەوسا دەيگوت: 'بىجگە لە
 من، كەس نەدەھاتە خوازىبىت. ناوى تۆ و دايكت خراپ لەناو
 خەلكیدا زراپوو، دەيانگوت گوايا ئێوہ جادوو بازن، ئێتر منیش
 بەزەبىم پیتدا ھاتەوہ بۆيە ھاتمە خوازىبىت!'

كاتێك ئەو قسەيەى خدرى بىر كەوتەوہ، تاويك بیدەنگ بوو،
 وەككو بىھووت زياتر بىر لەو رۆژانە بكاتەوہ، پاشان بەردەوام
 بوو و گوتی: 'باوكیشم ھەموو جارێك ئەو قسەيەى خدرى دەکرد:
 'ژن وەككو مەرئومالاتەكەمان زەلێلن، دەبى چاومان لىيان بىت و

به زهيمان پنياندا بيتهوه! ئيتر منيش ئهوسا بهو به زهيبهه باوكم و خدر رازى بووم. ئيستاش لهو شووهم په شيمان نيم، گرنگ ئهوه بوو من لهشى پياويتم له پروناكيدا به پروتى بينى. ئيتر به خدر رازى بووم، چونكه له سايهى سهري ئهودا چوار جار بووم به دايك:

جامه شينهكهى بهردهمى كتهى هه لگرت و بو ژوورى نووستنهكهى برد، له سه ر زه وييه كه داينا و خوى له سه ر ته ختى خه وه كهى دانيشت: 'ئه وكات دايكم پيى گوتم كه جادووم له خدر كردووه و ئه مرق يان سه بهى ديته خواز بينيت، به بيرم ديت به دايكم گوت: 'ئه رى كه ست نه دوزيوه ته وه له و نابو ته گرگنه زياتر! وا بزانه ئه گه ر باش ئه و كاته م له بير مابيت چاوهروانى ئه وه م نه ده كرد، دايكم ده يزاني من عاشقى كى بوو بووم، ئه وسا خدرى حاجى خاس شوان بوو، ئه وهى راستى بيت كورپيكي كورته بالا بوو كه له پيش چاو مدا وه كوو بزنيكي لاوازي گه ر وا بوو. وا بزانه ئه وه شم به دايكم گوت كه خوزگه م ده خواست له جياتيى ناوى خدر، ناوى بايزم له ده مى ببيستايه، به لام دايكم پيى گوتم: 'من بريار له چاره نووسى تو ده ده م! ئيتر ديار بوو جادووه كهى دايكم كارى خوى كردبوو، ماره كردم و گويزانه وه م له يه ك رۆژدا بوو. باوكم پيى وا بوو ته نها خوى ئه وهى ده زاني، شه ويك پيش خواز بيني كردم قژى گرتم و به ته نيا برديه ژووريك، دواى ئه وهى هه ره شهى لى كردم، پيى گوتم: 'سه بينى شوو به خدرى حاجى خاس ده كه يت! وا بزانه پریشكى جادووه كهى دايكم بهر باوكيشم كه وتبوو، منيش ته نها سه رم بو باوكم له قانده، چونكه

ئەو شەھەرى پىڭكەۋە لەگەل خدر چوۋىنە پەردەۋە، بە كچە
گەرەكەمەۋە دوۋگيان بووم و ئىتر لەۋەدا نەما بوو بتوانم وركم
بشارمەۋە كە ئەۋەش تەنھا نەينى نىوان من و دايكم بوو.

سەيرى كتەى كرد و پىي گوت: 'كتە، خۇ منىش ھەموو جارىكى
ئاۋا بە تۇ دەلیم دەبى بەزەيىم پىتدا بىتەۋە، چوزكە گياندارىكى
بىتەسەلاتىت و نوقسان و زەللىت!'

گەرپايەۋە مەتبەخەكە و ناننىكى رەقى لە زەرفىك دەرھىنا و لەبەر
بەلوعەكەدا تەپرى كرد، پاشان خستىە سەر كەۋانتەرەكە و
پەپۇيەكى بە سەرىدا دا. ساردكەرەۋەكەى تەنھا سەتلىكى سىپى
كەرەى تىدا بوو، دۋاى ئەۋەى نانەكەى نەرم بوۋەۋە، كەرەى پىا
سوۋى و نانەكەى پىچايەۋە و گەرپايەۋە و چوۋ لەسەر قەرەغى
تەختى خەۋەكەى دانىشت. كاتىك كتە ھاتە سەر كۆشى و
مىاۋاندى، ۋەكوۋ بە بۇن لە دەستى مەستورە بگەرپت. ئەو
بىدەنگ لە دەرەۋەى دەرۋانى، پارچەيەك لە نانەكەى دەستى بۇ
پچرى و كردى بە دەمىەۋە و پىي گوت: 'ئىتر ئەگەر تۇ بزانىت من
نانى چەورم پىيە، ئەۋەى خۆت ناخۆيت!'

كتەى لەباۋەش گرت و چوۋ لەبەر پەنجەرەكەدا راۋەستا، لە
خۆرەكەى رۋانى كاتىك لە پەنجەرەى نەۋمى سىتەمى
بالەخانەكەى بەرامبەرىدا ديار بوو. بەيانىان خۇر بەسەر بالاي
بالەخانەكانى ئىسكاندا ھەلدەھات، پىش ئەۋەى خۇى دەرېكەۋىت،
رەنگە زەردەكەى دەگەشت. ديسان ۋەكوۋ خويەكى رۇژانەى،
چاۋدىرىپى ھەموو بالەخانەكانى دەكرد. چاۋى بەسەر پەنجەرەى
ئەپارتمانەكاندا گىپرا، لە بالكۆنى ئەپارتمانىك پىزىك جلى خەت

خەت بە تەنافىكدا ھەلۋاسرابوون، رەنگى خەتى سەر جەلكان شىن و سىپى بوون كە زياتر لە بىجامە دەچوون. لە بالکۆنى ئەپارتمانىكى تر سەرپۆشى رەش بە تەناف و لىۋارى پەرزىنى بالکۆنەكەدا درابوون، بە جۆرىك بەرى رووناكىيان بۇ ناو ژوورەو ەرتبوو. لە ئەپارتمانىكى نەۋمى سى، چاۋى چوۋە سەر قوماشىك كە لەپىش چاۋى ئەودا ھاوشىۋەى پەلكەزىرپىنە بوو. بەو جۆرە يەك يەك چاۋى بەسەر بالە خانە كاندا دەگىپرا. چەند پەنجەرەيەك پەردەى ئەستوروى رەشيان پىندا گىرابوو كە بە درىزايى ئەو سالانەى مەستورە لەویدا دەژيا، نەبىنى رۆژىك ئەو پەردانە لا بدرىن. لە پەنجەرەى ئەپارتمانىكدا چاۋى چوۋە سەر پىاۋىكى قژ و رىش درىژ، سەرتاپا رەشى پۆشيبوو، ھەستىكى ناخۆشى تى گەرا و خىزا چەند ھەنگاۋىك ھاتە دواۋە، لەو كاتەدا كتە لە باۋەشى بازى داىە خوار، ئەۋىش بە پە لە پەردەكانى داداىەو.

بەردەوام سەرزەنشستی خۆی دەکرد و لەژێر لێدەوێ بۆلەبۆلی بوو، هەندیک جار پێ بە دەستی؛ قژی خۆی دەپنی و بەرپەوێ پایدەکێشا، بەری نەدەدا تاوەکوو چاوی بە فرمیسک تەر دەبوو، پاشان زوو زوو بە خۆی دەگوت: "بە ناخیری گیانم خۆم مۆجگاریی کچەکانم دەکرد، زوو زوو ئەوێم بە خدر و کچەکان دەگوت مەگەر بە مردن؛ ئەگینا لێک جیا نابینەو، کەچی بۆ سەرشکانیک ئاگام لە قوونی خۆم نەما و لێیان داپرام! ئیتەر نازانم، دەبێ بلێم ئەو بە رێکەوت بوو یان لە چارەماندا نووسرابوو!"

مەستوورە بێدەنگ بەناو مالهەکیدەدا دەگەرا، ئەم خەیاڵەیی هەموو پۆژیک و ئیتەر بۆ ساتیکی کورتیش بووایە دەگەرایەوێ سەری، سەرزەنشستی خۆی دەکرد و فرمیسکی دەپشت، پاشان دواى تاویک بێدەنگی، دەستی بە ژیاى ئەو پۆژەیی دەکرد.

کاتیک شیوازی مینا و گولہ ہاتھوہ پیش چاوی؛ زہرہخہنہیکہ ہاتھ سہر لیوی، کہ پوڑی پیشوو بہمیوانی بۆ مالی مہستورہ ہاتھبون، شیوازی خۆگورپینیان و ئەو سووراو و سپیاوہی کردبوویان. مینا بہ مہستورہی گوتیوو: "خەلکی ئەو گہرہکی ئیسکانہی زۆر ندیوبدین، گہورہ و بچوک لینی دہروانین، وەکوو ژنی سفوریان نہدیبت؟"

کاتیک خہیالی لەلای مینا و گولہ بوو، بہرہوام دەستی بہ شانیدا دہیتا، ہستی دہکرد شان و ملی کولنجی کردبوو، زوپاکہی داگیرساند و گلۆپی ژوورہکە ی کوژاندہوہ. ئەو خاویہ سہوزہی دابووی بہسہر لیواری تہختی نووستنہکەیدا، گرتی بہ دەستیوہ و بۆ گہرماوہکە ی چوو. کاتیک ویستی دہرگای گہرماوہکە دابخات، کتہ خیزا خۆی بہ ژوردا کرد، دہمیواند و بہدہوری قاچیدا دہسوورایوہ و خۆی تی ہلہلدہسووی. خہریکی داکنندی جلہکانی بوو، لہ کتہی روانی و پئی گوت: "کتہ، تو کویریت، ئەگینا دوودلم لەوہی تۆش بہپروتی بمینیت!"

جلہ کزن و پواوہکە ی بہ میخی سہر دیوارہکەدا ہلواسی و بہپروتی لەسہر سنیپاہکی پلاستیکی سپی دانیشت، دەستی بہسہر پشتی کتہدا ہیتا: "چیہ، قہت ئاوا نہمینیویت، ترس مووہکانتی راست کردۆتوہ، لەوانہ یہ تۆش خہونت بینیت! ہستت بہ چی کردووہ؟ تو دہزانیت چی بہپڑوہیہ، وەکوو خویہکی بنہچہت سپلہ مہبہ و بہ منیشی بلئی، دہزانم ناتوانین یەکتر بدوینین. من چاکت دہناسم، تو ئەگہر ہستت بہ شتیک کردبت، پیتہوہ دیارہ."

کته چند جاریک له ژیر دهستیدا خوی راپسکاند، کاتیک ئه و دهستی دایه و ویستی له باوهشی بگریت، میاواندی و نینۆکه کانی به پیستی مه چه کیدا هیتا. مه ستوره قیزاندی، کنهش چوو له سووچیکی گه رماوه که وه وه کوو بزانتیت هه له یه کی کردووه، کز خوی گرمۆله کرد. مه ستوره جامیک ئاوی ساردی کرد به سه ر جینینۆکه کانی کته دا، پاشان هه لسا و ده رگای گه رماوه که ی کرده وه. به نیگایه کی پرسیار ئامیزه وه له کته ی روانی، به توو په بیه وه پنی گوت: دیسان تو ئازارت دام، ناحه قیت به رامبه ر کردم. برۆ ده ره وه، هه ی سپله!

کته زۆر به هیواشی میاواندی، تونی دهنگی به ئه سته م ده بیسترا، چوو پیستی پشتی ملی گرت و فری دایه ده ره وه ی گه رماوه که و ده رگا که ی داخست، دوا ی ئه وه تاویک بیده نگ له شوینی خوی وه ستابوو، له چوار خه ته رووشا وه که ی سه ر مه چه کی روانی، پاشان ده رگا که ی کرده وه و چند جاریک بانگی کرد: کته! کته! کته وه ره!

به لام کته نه دهنگی هه بوو نه رهنگ، زیاتر چاوه روانی نه کرد و ده رگا که ی داخست و چوو له بهر ئاوینه ته لخ و کلسگرتووه که یدا وه ستا، له ئاوینه که وه جیگا نینۆکه کانی کته ی بینی، وه کوو به بینینی چاوی خوی باوه ری نه کرد بیت و له ئاوینه که به رسیت ئاخۆ برینه که ی چند قووله، پاشان راست به رامبه ر ئاوینه که وه ستا و له سه ر بۆ خوار له جه سته ی خوی روانی، دهستی هه لبری و خستیه ژیر مه که کانی: وه کوو جار ان قنج و قوتن.

دەستى بۇ سەر ورگ و سمتى هيتايە خوارەو، پەنجەى دەستى
 راستى خستە ناو تووکه بەرە رەشەکەى و سەرى شۆر کردەو:
 'سەيرم لى دىت، دەبى ئەو ش جادوو بىت! ئەو تا لە شولارم
 وەکوو جارائە، لەو پۆژەوەى خدر و کچەکانيان لى ون کردووم؛
 هيچ نەگۆراوم!'

بە سەرى پەنجەکانى؛ تووکه بەرە لوول و رەشەکەى لا دا و بە
 دوو پەنجەى؛ کلینکسىكى سپىي 'خويناوىي لەناو لەشى دەرھيتا، بە
 نيگايەكى پرسىيارناميزەو سەرى با دا و گوتى: 'لە نھيتىي ئەم
 خوینە تىناگەم، دايکم گوتى ھەر ئەو شەو خوينت دەبى کە لەگەل
 خدر دەچیتە پەردەى بووک و زاوايە تىيەو، لە بەر ئەوەى خدر
 نەزانىت پەردەى کچىت داو بە يەکىک لە پياوہکانى قاسم ئاغا.
 ئەو تانى تاوہکوو ئەمپۆش دايکم دیتە خەونم و پىم دەلەيت:
 'خەتاکە لە تۆوہ بوو، چونکە تۆ بۆ چەمى باوہرووشە بانگت
 کردبوون، ئەو پياوانە وەک سەگى ھەوشار بۆنى بۆگەنى ناوگەلى
 تۆيان کردبوو، بۆنى خوینى ناو دەرپىکەى تۆيان کردبوو، ئۆبالى
 ئەو خەلکە قورپەسەرە لە ئەستۆى تۆيە! زۆر ھەولم لەگەل شىخ
 بايز دا تاوہکوو راستىيەکانم پى بلەيت، لىم پرسى: 'بايز، ئەو
 پۆژەى سەر بازەکان لە چەمى باوہرووشە ئەو خەلکە يان
 دۆزىيەو، تۆ شۆينەکەت پى وتبوون و پىشپەويت بۆ کردبوون؟'
 بايز لە وەلامدا سویندى بە گۆرپى باوکى خوارد و پىي گوتم:
 'ھەلىکۆپتەرەکان ئەو خەلکە يان بىنيبوو، زۆرىي ئەو خەلکە
 بووبوہ ھۆى ئەوہى بىنيرىن! زياتر لە ھەزار کەس لەو چەمەدا

بووین، تهنہا من رزگارم بووہ، بیجگہ له من؛ هموویمان تاوہکوو
ئہمپروش بیتسہروشوینن!

بیدہنگ شانہکانی ھہلبری و چاوی نووقاند، سہری ھہلبری و
دہمی کردہوہ، وھکوو بیہویت پر بہ قرگی ھاوار بکات، بہلام
بیجگہ له دوو دلۆپ فرمیتسک کہ گل بوونہوہ و کہوتنہ سہر
پیتستی ورگی، ھیچی تر نہبوو. ھیواش و لهژیر لیوہوہ گوتی: 'مہلا
مستہفا کہ ئہوسا مہلای ئاواپی جہلہمؤرد بوو، لهگہل دوو پیاوی
تردا قورئانیان بہرہو پرووی سہربازہکان برد، کہچی بی ھیچ
قسہکردن و لیدوانیک؛ تہقیان لی کردن و ئہو دوو پیاوہ لویدا
کوژران و مہلا مستہفای قوربہسہریش بریندار بوو. جا تو بزانیہ
ئہو خوانہناسانہ گوئیان بہ نزای ئہو پیاوانہ نہدا، تہنانہت
سہربازہکان نہیانہیشت ئہو خہلکہ قورئانہکان ھہلبرنہوہ!
لہدوای دہنگی تہقاندنی فیشہکہکانہوہ، من و کچہکانم
تہندروسستیمان زور خراپ بوو، وھکوو خدری میزدم دہیگوت:
'دہلئی فیشہکہکان بہر سنگی ئیوہ کہوتون!' ئہو راستی دہکرد،
چونکہ ئہو خہلکہ و تہنانہت سہربازہکانیش ھہموو بہسہرنجہوہ
لہ ئیمہیان پوانی!

چاوی ھہلبریوو، دہستیکی بہ پرووی ئاویئہکہدا ھیئا: 'بہلام
دایکم ناحہقیی دہرحق کردم، کاتیک دہیگوت: 'تو نازانیت عہشق
چیہ، ئیتر کامہ له پیاوہکانی قاسم ئاغا پروو لہم ئاواپیہ بکہن؛ تو
چاوبرکییان لهگہل دہکہیت. ئہگہر چاوی باوکت لیوہ دیار نہبیت،
ھہموویان سواری خۆت دہکہیت!' ھہروہا جاریک ئہوہم لی
بیست کہ جادووی لی کردووم و بہ نسیمی یہکیک له پیاوہکانی

قاسم ئاغا دەبم! خۇ ئىتر ئەو پەروى دا و بىراپەو، خۇزگە دايم كەتەنە ئەو كەتەنە پىن بىدماپە، ئەو تانى بزانە چۈن ئەم بەلايەم لەكۈل نايىتەو، ئەو تەمەنىكە، لەو پۇژەو تەو كەو ئىستا من پۇژانە دلۇپ دلۇپ خويىم لەبەر دەروا، داكىشىم لە ژياندا نەماو تەو كەو لىي بىرسىم ئاخۇ چ جادوويەكى لى كىرووم! دەي قەرزارم بىت، چۈن تووشى ئەم خەمەت كىرم!

دەموچاوى لە ئاوينەكە نىك كىرەبوو، دەلىتى مووى تووكەبەرمە و نەبىت كە تا بىت پەنگى سوور دەبىن، دەلىتى مووى تووكەبەرمە و خويىنى پىا پۇژا، زۇر جار مووى خۇم لەوئى كىتە بۇ جىا ناكىتەو. دەموچاوم هىشتا چىچى تى نەكەوتو، تەنە پەلەي قاوئى كەوتوونەتە سەر پىستى روومەتم. چاوم ھەر سالە و پەنگىك دەنوئىنى.

لەسەر سىپا پلاستىكىيەكە دانىشتىبو، بە دەستىكى ئاوى سەر گونجەكەي سارد و گەرم دەكرد. چەند جارىك سەرى بەرز كىرەو و لە ئاوينەكە دا سەيرى چاوى خۇي كىر و گوتى: زۇر چوومەتەو سەر دايم!

پاشان سەرى شۇر كىرەو و دىسان لە جىنىتۇكەكانى كىتى پروانى: ئىتر پىلەيە و نايىت لىي بگرم، چۈنكە ئەو زەلپە و دەبى من بەزىم پىيدا بىتەو، ئەوئىش وەكوو من بىرندارە. ئەو بىوژدانە لەسەر جووتىك كۆتر، ھەردو چاوى ئەو گىاندارە بەستەزمانەي دەرھىنابو.

دەستى بەسەر پاندا هىتا و هىتاش لەژىر لىو، گوتى: لە ناچارىدا شووم بە بايز كىر، ئەگەر لىقەومان و بىجىنى نەبووايە،

دوای خدر شووم به هیچ پیاویک نه ده کرد. ئەو پوژە که له بهردهم باره گای یه رمووک دوای زیاتر له بیست سال ریکه وتی شیخ بایزم کرد، به ناخیری گیانم بوچی دوای که وتم! ئەوکات وام ده زانی ئەو پیاوی حکومه ته و ههولیکم بو دەدات و به دیداری کچه کانم شاد ده بمه وه، که چی چەند مانگیک دوای ئەوهی شووم پی کرد، ئیتر نه مویزا له لای باسیان بکه م، ئەوهندهم له شیخ بایز دەست کهوت که له سایه ی سه ری ئەوه وه خاوه نی مالی خۆم، ئەوه چەند ساله به پاره ی ئەو ده ژیم. سالیک دوای ئەوهی شووم پی کردبوو، زانیم ژنی تری هه یه. بایز باوکی دوو کوپ و کچیکه. کاتیک شووم به بایز کرد، زور دزه گورگانه بوو، پیی گوتم نابیت که س لیت بیستیت که پیشتر میزد و مندالت هه بووه، ئەو پوژە مه لایه ک و دوو پیاوی تری له گه ل خوی هیتابوو. به و جوژه شووم به بایز کرد که زور له شووی یه که مم ده چوو، هه ر چەنده هه ردووکیان به ناچاری بوون. پوژیک بارامی کوپی شیخ بایز هاته به رده رگا و گوتی: 'بو لای باوکم هاتووم!' یه که م جار زور ناخوش وه لامم دایه وه، به لام دوایی بۆم ده رکهوت که راست ده کات و بایز باوکیه تی. چی بکه م! تاوه کوو ئیستاش زوو زوو دیت و دلی به من زور ده کریته وه. بۆم ده رکهوت شیخ بایزیش وه کوو من جه رگسووتاو بوو، کوپه گه وره که ی کاتی خوی له ناو ماله که ی خویدا له سه ر پاشه لی ئەو کوژرابوو!

مه ستوره وه کوو بیه ویت شیوازی بارام بینیته وه پیش چاوی خوی، سه ری شوپ کردبووه وه و دهستی به ده موچاویدا هیتا و به رده وام بوو، گوتی: 'بارام هه ندیک نهینی شیخ بایزی باوکی لام

دركاند. له دواى هاتنى بارامه وه، كاتيك قاوهى دهخواره وه، له كوپه كه يم دهروانى. شهوان كاتيك دهنوست، له پى دهستيم دهخوينده وه. به قه دهر تووكى سه رى تاوانى كردبوو، ديار بوو نه يو يست من پى بزائم، به لام دهمزاني بايز كاتى خوى به دريژايى بيست سال پياوى قاسم ناغا بوو، ئه و قاسم ناغايه ي منداله كانمى بؤ هه تاهه تايه لى دابريم و به دريژايى ته مه نم تووشى ئه و خه مه كه وره يه ي كردم. بينجگه له وه، خويشم خه ونم پئوه بينى و له گهل قاسم ناغاي سه رگه وره يدا بوو. ئه و رؤزه ي ليره دا له سه ر دم كه وتبوو، خوين له دم و لووتى دهرؤيشت، نه خؤش بوو، زؤر نه خؤش بوو، پرسسيارم لى كرد: 'بايز، كاتى ئه وه هاتووه راستيه كانم پى بلئيت، تؤ له و تاوانانه دا به شدار بوويت؟ به تايه تى ئه وه م پى بلئ، داخؤ تؤ كاتى خوى جه يش و جاشت بؤ ناو چه مى بابه رووشه هينا بوو؟' كه چى ئه و كه لله ره قه دانى پيدا نه نا و ئيتر خوينى خوى به ئه ستوى خوى، دهمزائم ئه و جؤره پياوانه به مردنيس له ره فتارى خويان په شيمان نابنه وه. به لام بايز هه موو جار يك كه من ئه و پرسسياره م لى ده كرد، زؤر به كول ده گريا. هه ستم به وه ده كرد كه زؤر دلشكاو بوو، رقتيكى گه وره ي له دلدا بوو، چه ندين جار به سه رخؤشى و به دم گريانه وه چيروكى خوى ئاوا بؤ ده گنيرامه وه: 'سالى ١٩٦١ باوكم له كه ركوك هه له ات و بوو به پيشمه رگه. له گهل دايكم و براكانم له مالى باپيره م بووين، تاوه كوو سالى ١٩٦٣ چاومان پى نه كه وته وه، مه به ستم ئه وه يه تاوه كوو ئه و رؤزه ي هه واليان بؤ هيتاين كه ترمه كه ي له مه يتخانه ي جمهورى بوو. هه ر چه نده دايكم نه به يشت ئيمه

له گه لى بچينه ژوره وه، نازانم باش له بیرم نه ماوه... وا بزانه
 باپیره م بوو که له چوونه ژوره و هدا ریځای لى گرتین، تو بزانه
 ده بی چنه به زه لیلی کوش تبتیان، چونکه تاوانی نه وه یان بؤ
 دروست کردبوو گوا یا لایه نگرى حهره س قه ومییه کانه! به لام
 باپیره م به رده وام له بهر خوییه وه ده یگوت: 'کورى من خوینی پاکه
 و قهت خیانهت له مهمله که تی خوی ناکات!' له دواى نه و پوژه وه،
 دایکم له گریان و کپووزانه وه زیاتر تاوه کوو مرد؛ هیچی ترمان
 لى نه بیست. هه مووی سالیکی نه برد دواى کوژرانی باوکم، دلی
 وه ستا و مرد. ده زانیت مه ستوره، کاتیک بیستان که باوکمان
 بووه به پیشمه رگه، ئیتر له گه ل براکانمدا شه و و پوژ باسما
 ده کرد، هه موو شه و یک خه ونم پیوه ده بینی، یانی قهت ریکه و تی
 نه وه م نه کرد باوکم به تفهنگه وه بیبیم، تاوه کوو نه مپوژ چاوی بؤ
 ده گتیم. نه گه ر به قسه ی باپیره م و دایکم بیت، نه وا چنه د
 هاوړییه ک بوختانیان بؤ باوکم هه لبه ستبوو تاوه کوو به و درده یان
 برد. 'نه م به سه رهاته م چنه د جاریک له ده می شیخ بایز بیستبوو،
 ته نها نه وه ندی بؤ ده گتیرامه وه و پاشان ده ستی توند ده گرتم و بی
 نه وه ی له چاوم بروانی، به تووړه ییه وه له بهر خوییه وه ده یوت:
 'غه دریکى گه وړه یان له باوکم کرد!' شیخ بایز کاتیک له گه ل
 هاوړیکانیدا عاره قیان ده خوارده وه و مه ست ده بوو، بؤ لای من
 ده سات، ده مزانی نه یده ویزا بؤ لای ژنه که ی تری پرواته وه، نه و
 شه وانه به مه ستی حکایه تی خوی بؤ ده گتیرامه وه.
 دیسان له ناوینه که دا له خوی پروانییه وه، ده ستی به قزیدا هیتا،
 چاوی نووقاند و بیده نگ خه یالی لای شیخ بایز و یادگار ییه کانی

بوو. چەند جامىك ئاوى كرد بەسەر رانەكانىدا و پىستى رانى
 خۇى توند گوشى، ئەژنۇكانى لە سنكى نزيك كردهوه و پاژنەى
 پىتى لە لەشى خۇى چەقاند، لە ئاوينەكەدا لە چاوى خۇى دەروانى،
 زياتر لە نيوكاتزمير خۇى لەگەل سىپا پلاستىكيەكەى ژيريدا
 دەجولاند. كاتىك هەلسايە سەر پى، دوو جام ئاوى ساردى
 بەسەر شانيدا كرد، هەناسەيەكى قوولى هەلكيشا و گوتى: 'خۇ
 پىدەچىت كارىگەرى جادووهكەى دايكم بىت، كە توشم بە
 توشى شىخ بايزهوه بووه!'

پاشان وەكوو يادەوهريەكى بير كەوتبىتەوه، هەلسا و
 خاويلبەكەى لە ناوقەديەوه ئالاند. هەركە لە دەرگاي گەرماوهكە
 چووه دەرهوه، دەستى كرد بە كۆكردنەوهى ناو مالەكەى،
 بەتانبىەكانى لەسەر تەختى خەوهكەى رىك كردنەوه، كترىبەكەى
 پر كرد لە ئاو و زۇپاكەى داگىرساند، گەرپايەوه بەردەم ئاوينەكە و
 قزى شانە كرد. چووه بەردەم كەنتورى جلهكانى، وەكوو چۆن
 جاران خۇى بۇ هاتنى شىخ بايز ئامادە دەكرد، پەرۆ خويناويەكانى
 كۆ كردهوه، لەگەل كلينكسە لولكراره خويناويەكاندا، خستىە
 زەرفىكى بۆرهوه. ئەو بىجامە و پانتولانەى پەلەى سوورى
 خوئىيان پىوه بوو، لەناو كەنتورى جلهكانىدا قايىمى كردن. بەسەر
 تەختى خەوهكەيدا خۇى شۆر كردهوه، لەو پەلە خوئىنانەى روانى
 كە بە بەرگى دۆشەكەكەوه بواردبوويان.

په پړويه کې توند به ناوچه وانیه وه به سستبوو، شوینه واری تارمایی
 خه ونیک؛ ترسی به سهر ته واری خه یالیدا کیشابوو. قسه کانی دایکی
 له ژیر لینه وه دووباره ده کردنه وه. کاتیک ده موچاوی شوړد،
 ساردیې ئاوه که رایچله کاند و له خه یالی ئه و خه ونه ی دابری.
 ده سته ته ره کانی به سهر رانه کانیدا سپری و به قولی پالتوکه ی
 ده موچاوی وشک کرده وه، وه کوو بیه ویت خه ونه که ی له بیری
 خوی به ریته وه، دیسان له قه لاتیې روانی: 'دیاره خه لکی شاری
 هه ولیز به دریزایی سال جه ژنی مه ولوود ده گپرن!'

مه ستوره کاتیک ئه مه ی گوت، سهدان که س به قه دپالی
 به رزاییه کانی چوارده وری قه لاتیوه دیار بوون. دهنکی ده ف و
 بانگخوینه کان ده گه یشتنه گه ره کی ئیسکان. کاتیک خور ئاوا ده بوو،
 له دووره وه وه کوو پریزه دارسنه و بهر ده هاتنه پیش چاوی. هه ندیک

له گەنجانی شار ناویان لهو پۆژه نابوو "پۆژی عاشقان"، بهلام
پیرهکان هیتشتا به پۆژی مهولوود یان پۆژی خیر و بهخشین
ناویان دهبرد.

شیخ بايز نهينیی پۆژی مهولوود و ئيشكگرتنی خهلكی شاری
ههولیزی بۆ مهستوره باس كردبوو، ئهويش به شیخ بايزی
گوتبوو: "دهزانیت بايز، ئەم شاره جادوویان لێ کراوه!"
"جادوو... جادوو، کۆرە مهگەر تهپهماشیان لێ کرابیت، تۆ هەر
خهیاڵت لهلای جادووبازییه، ئەم شاره پره له خهلكی ئیماندار و
لهخواترس!"

دوای ئەوهی شیخ بايز ئەمهی به مهستوره گوتبوو، ئهويش
لهژیر لێوهوه و وهکوو لهگهڵ خۆیدا بدویت: "مهولوود بیت یان
پۆژی عاشقان، ئەو خهلكه قوربهسهره جادوویان لێ کراوه!"

دواینبوهپۆی ئەو پۆژه، له کۆلان و نیوان بالهخانهکانی
ئیسکاندا مهستوره بهدوای کتهدا دهگهپیت، تهناهت له ئیسکانی
کۆن بۆ مالمی مهغیدی کۆتربازیش دهچیت، ئەو پیاوهی سالیك
پیش ئەو پۆژه؛ ههردوو چاوی کته دهردينیت. مهستوره به
پیکهوت ئەو پۆژه بهدیاریهوه دهبیت، پاشان له مهغید توورپه
دهبیت و پشيلهکەى به برینداری و خوینهوه له دهست دهردينیت،
لهباوهشی دهگریت و بۆ مالهوهی دهباتهوه. مهغید گوتبووی
گوايا دوو کۆتری تهقلهبازی گرانبههای خواردووم. مالمی مهغید
بهرامبهر بارهگای یهرمووک دهبیت. کاتیک پرسیاری پشيلهکەى له

مەغدىد دەكات، مەغدىد توورە دەبىت و دەلەيت: 'جا كوا دەمبىنى،
به خودای تۆلەى خۆم لى دەستاندا!'

مەستورە بۇ سۆراغى پشیلەكەى، پرسىارى له هەموو كەس
دەگرد. زوو زوو له بەر خۆیه وه دەیگوت: 'تۆ بلنى كەسنىك
پشیلەكەى سوورى كویرى دبىت!' ئەو رۆژە به رىكەوت رىگای
دەكەوئته مالى مامۆستا سواره و خەدیجەى شاعیر. له بەر
بالەخانەكەدا خەدیجەى شاعیر دەستی مەستورە دەگریت و بۇ
مالى خۆيانى دەبات. خەيالى لای گەرانى پشیلەكەى نامىنیت و
بە دەم چای خواردنە وه وه چیرۆكى ژيانى خۆى دەگیرتە وه، باسى
روداوه كانى دىی جەله مۆردیان بۇ دەكات، پاشان مامۆستا
سواری میزدی خەدیجەى شاعیر قسەكان به مەستورە دەبریت
و دەلەيت: 'ئەو روداوانە نابیت قەت له بیرمان بچنە وه، به پراستی
كارەساتە، نابیت قەت له بیرمان بچنە وه!'

مەستورە دواى ئە وهى هەناسەكەى قوولى هەلكیشا، له
مامۆستا سواری روانى و قسەكانى پى برى و گوتى: 'به خوا
ئیتىر چى بكەین، ئە وهش چارەنوسى ئیمەیه!'

خەدیجەى شاعیر له مەستورەى روانى و گوتى: 'دەبى ئیمە نە وه
له دواى نە وه ئەو چیرۆكە بگێرینه وه، تاوه كوو رۆژىك دیت ئەو
خەلكە هۆشیان وه بەر خۆياندا دیتە وه و له ئازارى ئەوانى تر
تیدەگەن و هەستى پى دەكەن.'

پێكە وه له بالكۆنەكە دانیشتبون، بە دەم قسە كردنە وه له
قەلاتیان دەروانى، مەستورە له ژیر لیوه وه گوتى: 'دیاره خەلكى
ئەم شارە جادوویان لى كراوه!'

مامؤستا سواره و خەدیجەى ژنى بیدەنگ لە مەستوورەیان
پروانى و هیجیان نەگوت. پاش تاویک بیدەنگى، دیسان مەستوورە
لە ژن و میزدهکەى پروانى و گوتى: "پشیلەکەم ون بووه و نازانم
بۆ کوئ چوو!"

مامؤستا سواره و خەدیجەى شاعیر بیدەنگ بوون، هیشا
سەرنجیان لەسەر ئەو خەلکە بوو کە بە قەدپالئى قەلاتیدا
هەلژنابوون. مامؤستا سواره لە مەستوورەى پروانى و پرسى: "تو
گوتت ئەو خەلکەى لە دەورى قەلان و مەولوودى دەگێرن، گوايا
جادوویان لى کراوه؟"
"ئەیچۆن!"

خەدیجەى شاعیر قسەکەى بە مەستوورە برى و گوتى: "تو
راست دەکەیت، ئەو خەلکە جادوویان لى کراوه، خۆ لەوه زیاتر
نییه!"

مەستوورە سەرى بۆ خەدیجەى شاعیر راوهشاندا و لە
پرووشاویى سەر مەچەكى خۆى پروانى و لەبەر خۆیهوه گوتى:
"ئەوه تانى کتە چنگیکى لى دام و منیش لى توورە بووم!"
"کتى؟ چۆن؟"

خەدیجەى شاعیر وهکوو لە خەونیک راپه‌رپبیت، ئەمەى گوت و
خۆى لە مەستوورە نزیک کردەوه و بەنزیك گوتیدا چرپاندی:
"پیکیک شەراب ناخۆیتەوه؟"
"چى؟"

مامؤستا سواره کە هیشتا لە سەر قەلاتیى دەروانى، لەبەر
خۆیهوه گوتى: "کتە!"

پاشان خەدیجەى شاعیر دەستی بە سەر پووشاوییهکەى سەر
 مەچەکی مەستوورەدا هینا و لئی پرسی: 'ئەو چی پووشاوییه؟'
 مامۆستا سوارە وەکوو لەگەل خۆیدا بدویت، بەبێ ئەوەى لێیان
 بپوانیت: 'گوتت گوايا پشیلەکەت کوێر بوو؟'
 مەستوورە وەکوو شتیکی بیر کەوتییتەو، هەلسایە سەر پێ و
 لە خوارەوہى بەلەخانەکەى پوانى و بانگی لە کتە کرد، ئاوپى
 دایەوہ و لە مامۆستا سوارە و خەدیجەى شاعیری پوانى و پتی
 گوتن: 'بەلێ، چاوەکانى کوێر بوون. خۆزگە ئێوہش چاوتان بۆ
 دەگیرام، کتە پشیلەکەى نیری سوورى گورپەیه.'

ببینی خهون و ئالۆزیی خه یاله کانی، زوو ونبوونی کته یان له بیر دهبردهوه. دیمه نی چه ند رووداویک، بهردهوام له خه یالیدا دووباره دهبوونهوه. دهیزانی بۆچی ده لیت رووداوه کانی ئه و پۆژه رهنگیان سووره، یان بۆچی ئه و پۆژه ئه وهنده کاریگه ریی له سه ر پۆچی ئه و به جن هیشتوو ه که هه ندیک جار به تر سه وه بییری لئ ده کرده وه.

دیشان وه کوو هه موو جار ه کانی تر، له ژیر لئوه وه گو تی: "دایکم ئه و پۆژه..."

قسه که ی ته واو نه کرد و چاوی پر بوو له فرمی سک، هه ناسه یه کی قولی هه لکیشا و بو سه ر ته ختی خه وه که ی گه رایه وه، پاشان بیده نگ کاتزمیری ک له خه یالی خۆیدا به سه ر یاده وه ریبه کانیدا گه را. ئه و ساتانه ی له گه ل دایکی دا به سه ری بر دبوون، وه کوو هه موو

جاریک له دهرگای یاده وهری هیچ ساتیکی تری نه دا و به خه یال
ته نها گه رایه وه بؤ ئه و پرژه: 'دوو پرژ پینش پاوی ئاسکه کان، من
و دایکم په تایه کی گرانمان گرتبوو...'

وه کوو ئیستاش هه ست به گه رمی له شی و داهیزرانی ئه و
په تایه بکات، پشتییه کانی له سهر یه کتر دانان و پالی پیوه دان و
گوتی: 'ئه و شه و پرژانه باوکم و دوو براکم و پیاوانی دئ له
پاو بوون، من و دایکم تایه کی گه زمان لئ هاتبوو، چه ند جاریک
پشایینه وه و بیده نگ له تهنیشتی یه که وه پراکشابووین.
دهمه و به یانی ئه و پرژه ی یه کیک له براکانم له خو به خه به ریان
هینان، دیار بوو پیاوانی ئاواپی جه له مؤرد له پاو گه راپوونه وه که
باوکم و براکانیشم له گه لیاندا چوو بوون، کاتیک من چومه
به ره یوانه که، له حه وشه که م روانی، بینیم چه ند پیاویک چوار
سیکوچکه ی داری مه شه که ژه نینیان دانا بوو، باوکم له و کاته دا
له سهر بارگیریک که لاکی سه ربرپاوی ئاسکیکی داده گرت، له بهر
ماله که م روانی و بینیم که لاکی سی ئاسکی تر به سه ر پشتی
بارگیره کانه وه بوون. دایکم هات و به دوو هه نگاو له پیش منه وه و
له سه ر پلیکانه کان دانیشت و لئی روانین، لچکی فه قیانه که ی به
دهمیه وه گرتبوو، له و کاته دا ده گریا و زوو زوو شاننه کانی
هه لده ته کاند و گویم له نوژه نوژی بوو. باوکم بی ئه وه ی له
دایکم بروانی: 'ژنه که، ئه و ته شت و مه نجه لانه بینه با گوشته که ی
تی بکه یین! بی ئه وه ی وه لامی باوکم بداته وه، دایکم هه لسا و به لای
مندا بؤ ژوروره وه چوو. کاتیک به دوو ته شتی فافونه وه گه رایه وه،
به ره و پووی من دهستی پراگرت: 'مه ستوره، بیانبه بؤ باوکت.'

کاتیک له دایکم پوانی، بینیم چاوی پر بوو له فرمیسک و سهر
 روومته تی تهر بوون. سهرم بق دایکم راوهشانند و به لایدا بق
 ژوروهه رامکرد، چووم بق دیوهخانهکه و له بهر په نجره که دا
 دانیستم که به سهر حهوشه که دا ده پروانی. له و کاته دا هه موو
 دانیستوانی دئ له حهوشه که ی ئیمه دا بوون، مندا ل و ژنه کان
 هاتبوون و چواردهوری سینکوچکه کانیاں دابوو، ژنه کان به پیوه و
 منداله کانیش له بهر ده میاندا دانیستبوون. پیریژنیک به دوو
 مه نجه لی گوره وه له درگای حهوشه که وه هاته ژوروه وه، ئه و
 مه نجه لانه ی مندالیان تیدا ده شورد، له و کاته دا یه کیک له
 ئاسکه کانیاں به گوریسک به سمه کانی هه لواسیوو، ئه و نده
 قه له و بوو، به دوو پیاو گوریسه که یان راده کیشا و هه لیانده بری.
 دایکم له شانی باوکه وه بینی، ته شته کانی له نیوان سینکوچکه کاندا
 دانا و خیرا به ناو ئه و خه لکه دا به پلیکانه کاندا بق سه ره وه
 گه راپه وه، چوو بوو له سهر دوا پله ی پلیکانه کان دانیشتبوو، وه کوو
 جاری پیشوو لچکی فه قیانه که ی به دم و لووتیه وه گرتبوو.
 پیاهه کان یه ک یه ک که لاکي ئاسکه کانیاں له پشتی بارگیره کان
 داگرت و به سینکوچکه داره کاندا هه لیانواسین. مام سه لام که
 مجیوری مزگه وتی دبی جه له مؤرد بوو، دوو چه قو و هه سانیکی
 به ردی ره شی به دهسته وه بوو، چه قویه کی له بنبالی نابوو، ئه وی
 تریانی تیژ ده کرده وه. مه لا مسته فاش له که ناروه وه سه تابوو له
 مام سه لامی ده پروانی. له بهر دم مالی ئیمه، دوو ژن ناگریان
 کرده وه و سپیا و مه نجه لی پر له ئاویان خسته سهر ناگردانه کان.
 قرچه قرچی چیلکه و داره ته ره کانم ده بیست. سووتانی داره

تەرەكان؛ بۇنى گەلای مۇردیان لى دەھات، بۇنىك كە زۇر حەزم لىى بوو، چونكە سالانە چەند رۇژىك دەچووين بۇ گەلا و بەرى دارمۇرد چىنن. كاتىك لە چل و گەلای دارمۇردەكان ئاكرمان دەكردەو، لەگەل دايكدە دەچووين سەرمان بەسەر ئاگرەكەدا رادەكرت، تاوہكوو سىيەكانمان لە بۇنى سووتاوى گەلای مۇردى پىرۇز پىر دەبوون، پاشان ئەو رۇژەمان بەمەستى بەرى دەكرد. بە درىژاى ئەو رۇژە و تاوہكوو شەو درەنگ، پىدەكەنىن. كاتىك من لە ئاگرەكەم روانى؛ بۇنم دەكرد، بۇنى سووتانى گەلای مۇرد كە تاوہكوو ژوورەو گەيشتبوو. دايكم ھاتبوو لەلامەوہ دانىشتبوو، لەبەر خۇيەوہ گوتى: 'تۇ بلىى ھەردووكمان بە خواردىنى بەرى دارمۇرد، نەخۇش نەكەوتىن؟' وەلامى دايكم نەدايەوہ، چونكە دايكم پىنى وا بوو ھەموو دارمۇردەكانى ناوشوان ژەھراوى كراون. پاشان بى ئەوہى لىى بروانم، دەستم بەرەو بروى حەوشەكە درىژ كر: 'ئاي... ئاي، تۇ بروانە چۇن سكى ئەو ئاسكەيان ھەلدېرى!' لەو كاتەدا مام سەلام پىستى ورگى ئاسكىكى لەنىوان گوانەكانىوہ تاوہكوو بەر مىلى ھەلدېرى. ئاسكەكە خوینى لى دەچۇرا. مام سەلام كاتىك چەند نووكەچەقۇيەكى لە ورگى ئاسكەكە دا، رىخۇلەى پىچاوپىچ و كىسەيەكى سىپى كەوتە ناو تەشتە خوینەكە، پاشان مام سەلام دانەوييەوہ و بە نووكى چەقۇكەى؛ كىسە سىپىيەكەى دېرى، دەستى كر بەناو كىسەكەدا و كاتىك ھەلسايە سەر پىن، چوار پەلى كارژەلەيەكى زەردەلەى خويناوى بە دەستەوہ بوو، دەستى ھەلبېرى و بەدەورى خۇيدا خولايەوہ و پىشانى خەلكەكەى دەدا. وا بزانم بىجگە لە من و دايكم

و مام سہلام کہ دەستی گیرابوو، تەواوی ئەو خەلگە دەستیان کرد بە چەپلەلیدان. مەلا مستەفاش دەستی بەرز کردبوونەووە و لەبەر خۆیەووە نزای دەخویند. من چاوم لەسەر کارژەلەکەیی دەستی مام سہلام بوو، لەناکاو باوکم و دوو پیاو لoolەیی تەفەنگەکانیان کردە حەوا و چەند فیشەکیکیان تەقاند. هەر ئەوەندی گویمان لە تەقەکان بوو، دایکم زریکەبەکی کرد، وەکوو ئەو فیشەکانە بەر جەستەیی ئەو کەوتبن. من زیاتر لە دەنگی دایکم داچلەکیم، بینیم دەموچاوی سوور هەلگەرابوو، پیلووی چاوی خوینیان تی زابوو، دەستی توند لە مەچەکی من هەلپیکا، پیکانی لە تەختەیی سەر پەنجەرەکە گیر کردبوو، لیوی دەگەست و هەموو گیانی دەلەرزى، هەناسەبرکیتی پین کەوتبوو. دووبارە گویمان لە تەقی چەند فیشەکیکی تر بوو، پاشان دایکم نووزەبەکی لیوہ ہات و لەسەرلا کەوتە سەر رانم، دەستی لە مەچەکم بەر دا، جینگای نینۆکەکانی خوینیان لى هینابووم، کەفیکی سپی بەسەر لیوہ سوورەکانیەووە بوو. هەولم دا رانم لەژێر لاشەیی قورسی دایکدا دەربینم و بچم باوکم یان براکانم ئاگادار بکەمەوہ، بەلام چونکە هەردووکمان لەناو رەفەیی پەنجەرەکەدا دانیشتبووین، هەر چەند هەولم دا نەمتوانی لەژێر جەستەیی گرانی دایکدا خۆم رزگار بکەم. ئەگەر باش لەبیرم مابیت، وا بزائم لەو کاتەدا تەنہا بەسەر دایکدا دەگریام، زوو زووش بە لچکی فەقیانەکانم؛ فرمیسکەکانی خۆم و کەفی لیوی ئەوم پین دەسری.

مەستوورە خۆی راست کردەوہ و لەسەر تەختی خەوہکەیی دانیشت، لەپی دەستی هینا بە دەموچاویدا، لەو خەیاڵەیی داہرابوو،

چاوی نووقاند و دیسان ویستی به خعیال بگه ریته وه بۆ ئه و رۆژه،
سه ری شوپ کردبووه وه و له کۆشی روانی، له ژیر لیوه وه و به
دهنگیکی تیکشکاو گوتی: 'دووان له ئاسکه کان دووگیان بوون و
کارژه له یان له سکدا بوو!'

دوای ئه وهی هه ناسه یه کی هه لکیشا و نووزه یه کی لیوه هات،
وه کوو خه م و نازاری ناو رۆحی خۆی له گه ل دیمه نی ئاسکه کان
به راورد کردبیت، یان خه می دایکایه تی خۆی له بینینی زه لیلی
ئاسکه کاندایا جاریکی تر هه ست پنی کردبیته وه. هه ر چه نده له
پا بردوودا وه کوو دایکیک هه ندیک جار ئیره یی به ئاسکه کان
بردبوو، وه کوو چون به هه ستی مرقفانه ی چه ندین ساله؛ نازاری
دووری و لیکدا بران ده چیژیت. مه ستووره پنی وا بوو لیکچوونیک
له نینوان خۆی و ئه و ئاسکه کوژراوانه دا هه بوو، لیکچوونیک که
پیاوه کان رووی لوله ی تفه نگه کانیا ن له هه ر جیه ک بکه ن،
فیشه که کان به ر جه سته ی ژنیک یان دایکیک ده که ویت، شریخه ی
تفه نگه کان رۆحی ناسکی ئه وان بریندار ده کات.

مه ستووره به ده م گریانه وه به رده وام بوو و گوتی: 'یه کینک له
ئاسکه کان دووانه ی له سکدا بوو، دوایی من ئه وه م بیست که ئه و
کارژه لانه پاداشتی راوچییه کان بوون. ژنانی دئ به مه نجه ل و
قولینه وه ده وریان له مام سه لام دا بوو، که یه ک یه ک پیستی له
به ری ئاسکه کان داده مالی. پیسته و که له سه ر و ریخۆله و گوشت
و ئیسقانه کانیا ن به سه ر خه لکی ئاوا ییدا دا به ش کرد. کاتیک
سینکوچه داره کانیا ن کو کرده وه، له و کاته دا دایکم هه ناسه یه کی
قولی هه لکیشا و پیش ئه وه ی چاوی هه لبریت، دایه پر مه ی گریان.

ئەۋەندە بە دەنگى بەرز و كەساسى دەگريا، وام دەزانى لە كۆلان
 گوڤيان لە دەنگىەتى، چونكە خەلكى دى لە و كاتەدا ھەموو بۆ
 بەردەم مالى ئىمە ھاتبوون. دايكم نەيدەتوانى لەو گريانەى ژير
 بىتەۋە. لەبەر مالىھەكاندا دەستت كرا بە دەھۆل و زورنا لىدان، لە
 گوڤىدا دەنگى گريانى دايكم و دەھۆل و زورناكە تىكەل بووبوون.
 دايكم ۋەكوو دەھۆل و زورناكە سەرنجيان پاكىشايىت، بەدەم
 ھەنسكەھەلكىشانەۋە ھەلسايەۋە و بەراكردن لە ژوورەكە چوۋە
 دەرەۋە. ئەو كەردەۋەيەى دايكم ھەمىشە ئەو پۆژەم بىر دەخاتەۋە،
 لە پەنجەرەكەۋە بىنيم بە جامىكى فافونەۋە بۆ ھەوشەكە چوۋ،
 لەو تەشتەى مام سەلام لەژىر كەلاكى ئاسكەكاندا داينابوۋ،
 جامىكى لە خوڤىنى چۆراۋە پىر كىرد، ۋەكوو بەدزىيەۋە ئەۋە بكات،
 بەردەوام لە دەرگاي ھەوشەكە و خەلكەكەى دەرۋانى. كاتىك
 گەرايەۋە، ھاتە بەردەم دانىشت، سەر و قزى ئالۆزكابوۋ، كلى
 پەشى چاۋى بەسەر پوومەتىدا چۆراپوۋنەۋە، ھەر پىك دوو
 جۆگەلەى پەشاۋ بوون و بۆ ژىر مىلى چووبوون. داۋى ئەۋەى
 خۆى چەند قومىكى لە خوڤىنەكە دا، بەرەو پووم پايگرت: 'دەى
 كچى لەو خوڤىنە بخۆرەۋە، بە خوا مەگەر ئەۋە ئەو دەرەى ئىمە
 چارەسەر بكات! لىم پوانى و سەرم لى راۋەشاندا، بە دەستەكەى
 تىرى پىرى كىرد بە قژمدا و لە خۆى نىزىك كىردمەۋە: 'دەۋايە دەۋا،
 دەى دەمى پىنۋە نى! جامەكەى نا بە لىۋمەۋە و كاتىك دەم
 كىردەۋە، دەستى بەرز كىردەۋە و ناۋ دەم لە خوڤىنى ئاسك پىر
 بوو. داۋى ئەۋەى سى جار بەو شىۋەيە قوم لە خوڤىنەكە دا،
 پاشان ئەۋەى لە جامەكەدا مابوۋ؛ خۆى خواردىەۋە. داۋاى لى

کردم لای کەس باسی نەكەم، پاشان پێی گوتم كە ئەو نەینیی
خۆی و نەنكیەتی و چارەسەری هەموو دەرد و ترسیك دەكات.
دوای ئەو دەستی گرتم و بەدوای خۆیدا بۆ ئەو ژوورە بردم
كە من و ئەو لێی دەنووستین، دۆشەكێکی راخست و هەردووكمان
بەتەنیشتی یەكەوێ راکشاین، دلم تیکەل دەهات و بەردەوام هیلجم
دەدا. بێدەنگ هەردووكمان لە دارەپرای بنمیچی ژوورەكەمان
دەپوانی، هیشتا خەیاڵم لای بۆن و تامی خوینەكە بوو، هەندیک
جاریش كارژەلە مردووێ مەلۆتەكانم دەهاتەوێ پیش چاوی، گویم
لێ بوو دایكەم پرخەیی خەوی دەهات، نازانم منیش چەند دوای ئەو
خەویم لێكەوت!

لەو كاتەدا مینا و گولە لە دەرگا دەدەن و مەستووورە لەو
خەیاڵەیی دادەبەرن. كاتێك دەرگایان بۆ دەكاتەوێ، پیش چۆنی و
چاکی؛ پێكەوێ دەلێن: 'خوشكی گیان، پاقلوێ و كۆلامان لەگەل
خۆمان هیناوه!'

مہستورہ لہو پڑوہوی بۇ شوقہکانی ئیسکان ہاتبوو،
 بہانیان بہناو مالہکانی گہرہکی ئیسکاندا بۇ بہردہم بارہگای
 یہرمووک دہچوو، ہہموو جاریک پۇلیسی ئہو مہرکہزہی
 بہ تہنیشٹ بارہگاکہوہ بوو؛ دہریاندہکرد، بہلام پۇژی دواتر پیتش
 خۇرکہوتن لہگہل چہند ژنیکى رہشپۇشدا پەیدا دہبوونہوہ. وہکوو
 جیژوانی ئہو ژنانہی لئ ہاتبوو، بہ دریژایی ئہو پۇژہ سہریان
 بہیہکہوہ دہنا و گلہیی و دہردہدلیان لای یہکتری دہکرد. شیخ
 بایزی میردی ہہرہشہی ئہوہی لئ کردبوو کہ ئیتہر بۇ بہردہم
 بارہگای یہرمووکى حیزبی بہعس نہچیت، بہلام ہہموو جاریک لہ
 گہرانہوہیدا بیرى قسہکانی شیخ بایزی میردی دہکہوتہوہ.
 بہیانیبہک دواى ئہوہی لہ پۇلیسی بہر دہرگای بارہگای یہرمووک
 ہہوالی خہلکی جہلہمۇرد دہپرسیت، پۇلیسہکہ تہنہا سہر بۇ

مەستورە رادەۋە شىتت و شانە كانى ھەلدە تەكىتت. لە گەرانە ۋەيدا لە بەر خۇيە ۋە دەلتت: 'لە ۋە دەچىت ئە ۋ پۇلىسە عەرەب بىت!'

لە گەرانە ۋەدا، بەردە ۋام كلىلى ئە پارتمانە كەى لەنا ۋ دەستى راستىدا بو. زياتر بۇ كاتزمىرىك دەبو ۋ لەسەر سەكۋى بەردەم ئاپارتمانە كەدا دانىشتبو، بە دەستى چەپى زوو زوو سەرى دەخوراند، بىرى لە ۋە دەكردە ۋە كە داوا لە شىخ بايزى مىردى بكات تاۋەكو ۋ رۇژىك لەگەلى بۇ بارەگای يەرمووك بچىت، چونكە ئە ۋ عەرەبى دەزانىت، بەلام ۋەكو ۋەموو جارەكانى تر، مەستورە نەيدە ۋىرا ئە ۋ داواكارىيە لە شىخ بايز بكات. ھەر چەندە مەجىدە شەلى چەند جارىك لەگەل خۇى بردبو، بەلام پۇلىسەكان تەنھا شانيان بۇ مەجىدە شەلىش ھەلتە كاندبو.

ئە ۋ شۆينەى مەستورە رۇژانە لىى دادەنىشت، بەسەر چىمەنى بەردەم بالەخانە كاندا دەپرۋانى، مندالەكان لە ۋى ھەموو رۇژىك تۇپىنيان دەكرد. مەستورە ھەندىك جار لە دوورە ۋە ۋ لە پەنجەرەى ئە پارتمانە كە يە ۋە چاۋدىرىى دەكردن، تەنھا لە بەر ئە ۋەى گۈىى لە دەنگيان بىت. رۇژانە دەھات لە ۋ شۆينە دادەنىشت كە دە مەترىك لە مندالەكانە ۋە دوور بو. مندالەكان لەسەر ئە ۋەى كى پاشقولى لە ۋى تر گرتوۋە، بو بە دەنگە دەنگيان ۋ دەستيان دايە يەخەى يەكترى. ھەردو ۋ تىپەكە بەرامبەر يەكترى راۋەستان، پىش ئە ۋەى پەلامارى يەكترى بدەن، مەستورە خىرا چو ۋ لە نىوانياندا راۋەستا، لە ۋ كاتەدا يەكىك لە مندالەكان لىى پرسى: 'نەنە، ئەى بۇچى تۇ ھەكەمىيەكە مان بۇ ناكەيت؟'

به فیهه نه که دا نه کردبوو، یه کیک له منداله کان تۆپه که ی برد و نایه
بنبالی و بۆ لای مه ستوره هات، کاتیک گه یشته به رده می، گوتی:
'نه نه، دهی به هموو توانات فوو به فیهه نه که دا بکه!'

'بۆچی، خۆ هیچ پرووی نه داوه؟'
'نه خیر، چونکه یاری ته واو بوو.'

مه ستوره له منداله که ی روانی و پیش ئه وهی فوو به
فیهه نه که دا بکات، هموو یان هاتن و چوارده وری مه ستوره یان دا.
دوای ئه وهی فیهه نه که ی لی دا، یه کیک له منداله کان گوتی: 'وا بزنام
هه نجیره که مان حه لال کرد، وا نییه نه نه گیان؟'

به چوارده وری مه ستوره دا راوه ستابوون و ده ستیان به ره و
پرووی راگرتبوو، ئه ویش دهستی کرد به گیرفانی پالتۆکه یدا و یه ک
یه ک چنگی منداله کانی له وشکه هه نجیر پر کرد، پاشان وه کوو
له گه ل خۆیدا بدویت، زۆر به هتواشی و له ژیر لئوه وه: 'هه نجیری
ناوشوان!'

هه ندیک جار مه ستوره پۆژانی گه رما مه تاره یه ک ئاوی سارد و
په رداخیکی له گه ل خۆی بۆ ئه و جینگایه ده برد، کاتیک منداله کان
یاریهه که یان ته واو ده بوو، خیرا هه لده ستا و به ره و لایان ده چوو.
جاریکیان یه کیک له منداله کان به مه ستوره ده لیت: 'ئهری نه نه،
بۆچی به خۆرای ئاوی ساردمان پی ده دهیت؟'

مه ستوره له وه لامدا به منداله که ی گوتبوو: 'دلَم پیتان
ده کریته وه، مندالی کچه کانم هاوته مه نی ئیوه ن و ئیستا من لیتان
دوورم و زۆر غه ربیبیان ده که م.'

دوای ئەمە، یەکیک لە مندالەکان پێی دەلێت: "نەنە، هەموو کەس دەلێت تۆ بیکەسیت!"

"چۆن بیکەسم! ئەو خەلکە راست ناکەن و چوار کچم هەن: بەهار، نێرگر، کوێستان، ژیان، خدری میردیشم لە سەفەرە."
هەمان مندال پێی دەلێت: "جا نەنە گیان لەبان جادەى شەستی دەتوانیت تاکسییەک بگریت و بچیت بۆ لایان، خۆ ئەوەندە زەحمەت نییە!"

"زەحمەتە، زۆر زۆر زەحمەتە، ئەوان لە شوپینکی زۆر زۆر دوورن، مەگەر خوا بۆخۆی بزائیت چەند لێرەو دەوورن!"
ئەمەى بە هەلەشەى و بێزارییەكەو بە مندالەكە گوت، پاشان وەكوو خۆیشی لە دەنگ و هەلچوونی خۆی ترسائیت، دەستی بە دەموچاویدا هینا و هەناسەیهكى قوولى هەلكیشا. مندالەكە لە مەستوورەى روانی و دەستی گرت و چەند هەنگاویك لەگەل خۆیدا بردی و لەویوہ تاکسییەكانى پێ پێشان دا: "ئەگەر ناوێشانى ئەو شوپینە بەدەیت بە شۆفیری ئەو تاکسییانە، لە هەرچ جیگایەك بن ئەوان دەزانن، ئیتر خۆی دەکرد ئەو شوپینە لەسەر مانگیش دەبوو، چونكە ئەوان هەموو شوپینیک پێ دەزانن!"

لەدوای ئەو پڕژەوہ، قسەى ئەو مندالە تەواوى خەيالى ئەويان داگیر کردبوو، چەند جارێك ئەوہى بە خۆی گوتبوو: "ئەوہ تا دلێ مندال پاكە و بێ غەلوغەشە، دیارە كچەكانم لە ژياندا ماون و پێدەچیت ئیستا منیش نەك بم!"

ریک نه که وتبوون. مهستوره به کچهکانی گوت: "له دینی داره قووته، دواپی له جه له مؤردیش کاتیک من له ته مه نی ئیوه دا بووم، پیش ئه وهی هرچ یاریه ک دست پین بکهین؛ فیکلانکومان بۆ ده کرد."

یه کیک له کچهکان لینی پرسی: "فیکلانکو! چۆن چۆنی ده کریت؟" مهستوره دهستی دوو کچه که ی گرت و پینی گوتن: "فیکلانکو به سی کهس ده کریت، ئاوا وه کوو ئیمه دهستی یه ک ده گرن، دواپی ئه وهی دهستان چهند جاریک راده وه شینین، پاشان دهستی له یه کتر بهر دههین. که دهستان بهر دا، چهند جاریک دهستان بۆ پیشه وه و دواوه دههین. له کاتیکدا دهستان راده وه شینین، پیکه وه ده لنین: فیکلانکو، شالا مالا ئاوی دۆ، له پاکی که، له پیدی که، فیکلانکو."

مهستوره دواپی ئه وهی پینی گوتن، کچهکان به سه رنجه وه لییان روانی، ئه ویش چهند جاریک گوتی و ئه وانیش به کورس به دوایدا گوتیانه وه. پینی گوتن شیوازی دهستی گرتنه که یان چۆن ده بی: "کاتیک وتمان فیکلانکو، به په له هه رسیکمان هه ردوو دهستان ده خه یه سه ر یه ک."

پاشان دهستی کچهکانی بهر دا و پینی گوتن: "گویی بگرن، هه ر که سه و خۆی ئازاده چۆن دهستی داده نیت، به دوو جۆر دهستی داده نین، یان هه ردوو له پی دهستی رووی له یه ک بیت، یان پشتی دهسته که ی دیکه ت رووی له له پی دهسته که ی ترت بیت."

ٺه مهى پڻ ده گوتن و به ده ستي ٺا ماڙهي پڻ ده ڪرد. ٺهو دوو
ڪچي له شاني مه ستوره وهه وهه ستابون و پڻشتر ده ستيان
گرتبو، به ڪيڪيان گوتي: ”دهي ٺينجا؟“

”ٺه گهر دوو ڪهس وهڪ بهڪ ده ستيان دانا و به ڪيڪيان ده ست
دانانه ڪهي جياواز له دووانه ڪهي تر بو، ٺه وهه ده بن به بهگ و
ده چيٽ له ولوه ده وه ستي و ڪه سيڪي تر ديته جيگاي.“

ڪچيڪيان گوتي: ”ياني ٺه وهي داناني ده ستي له دووانه ڪهي تر
جياواز بيت، براوهيه؟“
”به ٺي.“

مه ستوره ديسان ده ستي ڪچه ڪاني گرت هوه، به ده م ده ست
پاوه شانده وهه: ”خو ٺه گهر هه رسنڪمان وهڪ بهڪ ده ستيان دانا،
ٺهوا ديسان فيڪلانڪو دووباره ده ڪه ينه وهه، تا ٺهو ڪاهي به ڪيڪ
ده ستي له دووانه ڪهي تر جياواز داده نيت.“

به ڪه م و دووه م تا وه ڪوو شه شه م فيڪلانڪو بيان ڪرد و چوونه
ٺه ولوه و بيدهنگ پاوه ستان و له مه ستوره بيان رواني، له ڪو تاييدا
دو و ڪچ به ته نيا مابونه وهه، مه ستوره به ڪيڪ له ڪچه براوه ڪاني
بانگ ڪرد: ”ٺه گهر له ڪو تاييدا دوو ڪهس مان هوه، ٺهوا به ڪيڪ
به شداري بيان له گهل ده ڪات ته نهها ٻو ته واو ڪردي فيڪلانڪو ڪه،
تا وه ڪوو له نتيان ٺهو دووانه يشدا به ڪيڪيان ده رچيٽ.“

به ڪيڪ له ڪچه ڪان گوتي: ”ٺه وهي به ڪه م بيت، چي پڻ ده ٺين؟“
”بهگ.“

به ڪيڪي تريان پرسي: ”ٺهي دواي بهگ؟“

'پاش بهگ، دوو بهگ، ئیتر بهو چهشنه تاوه کوو دهگاته سهه
 دوایین کهس که پنی دهلین قره.'
 کچیک بوو به قره، کچیکی قرژ کورتی کورته بالا بوو که پیده چوو
 به تهمهن سالیک یان دووان لهوانی تر مندالتر بیت، له ژیر لیوه وه
 بی ئه وهی له مهستوره بروانی: 'ئهی دواى ئه وه؟'
 'ئه وهی بووه به بهگ، به کهم کهس ده بی که یاری خه تخه تین
 یان په تپه تینه که دهکات.'
 'ئهی ئه گهر ویستمان چاوشارکی بکهین؟'
 'ئهوا کهسی قره له سهه شار ده بی.'
 مهستوره دهستی هینا به قرژی ئه و کچه دا که که وتبووه قره:
 'کی دهلیت تو جاریکی تر نابیت به بهگ!'

دەنگى بىژەرى رادىئوگە بە بالاي ئەو بالە خانانەى گەپەكى ئىسكاندا ھەلدەزنا، ئەو دەنگەى ھەموو پوژىك و بەيانىان زوو بانگى دەکرد، پىاويكى دەنگەر بە زمانى عەرەبى لە بارەگای يەرمووكەوہ و لەو بلندگويانەى بە سەربانى بالەخانەكەوہ بوون، ھەموو پوژىك و پىش ئەوہى خۆر ھەلبىت؛ وتارى دەخويند. لە گەرەكەكانى ترى شارى ھەولپزەوہ دەبىسترا. مەستوورە لە ناچاريدا بەيانىان پىش داگىرسانى زادىوگە، بە بيانوى خولپشتن لە بالەخانەكە دەچووہ خوار، بەسەر شوستەى نىوان بالەخانەكاندا پىاسەى دەکرد. ھەرچەندە پەنجەى دەستى لە كونى گويكانى ئاخنىبوو، بەلام دەنگى وتارخوينەكان بەردەوام لە گوييدا دەزرىنگانەوہ، ناچار سەرى دادەخست و بە نائارامى و خيرا خيرا بەسەر شوستەكاندا دەگەرا.

زیاتر له دوو کاتزمیز و تاوه کوو کاتزمیز هه شت، بلنگوکانی سه ربانی باله خانە یه رمووک بانگیان ده کرد و لیدوانیان ددها، پاشان دانیشتووانی گه ره کی شوقه کانی ئیسکان بو سه ر کار ده چوون.

مه ستووره دهیزانی کئ له چ ده رگایه که وه دیته ده ره وه. کاتیک ده رده که وتن، لئی ده روانین، هه ر خۆی ده ستپیشخه ربی ده کرد و سللوی لئ ده کردن. دوا ی نه وه ی گه وره کان له مال ده رده چوون، پاشان له دووره وه و له ژیر لیوه وه منداله کانی گه ره کی ئیسکانی ده ژمارد. مه ستووره رۆژیک به مه جیده شەلی گوتبوو: 'کچه کان ژماره یان له کو ره کان زیاتره!'

مه جیده شەل له مه به ستی نه و تیناگات. پاشان مه ستووره هه ناسه یه کی قوول هه لده کیشیت و لئی ده روانیت و له خه یالی خۆیدا ده لیت: 'کچه کان زوو زوو عاشق ده بن و ره دوو ده که ون.'
وه کوو پیشه ی هه موو رۆژیکی، دوور و نزیک چاودیری کچه کانی ده کرد تاوه کوو ده گه یشتنه ناو ده رگای قوتابخانه. له به رده م شوقه کانی ئیسکانه وه له شانیا نه وه ده رپویشت و تاوه کوو له شه قامه شه ست مه تربیه که ده په رینه وه. نه و رۆژه له به رده م قوتابخانه ی ناماده یی کچانی هه ولیر راوه ستابوو، کاتیک گۆره پانی قوتابخانه بیده نگ بووبوو، چوو له لای فه راشی قوتابخانه که، پرسیاری نه وه ی لئ کرد: 'نه ری بو پاککردنه وه، که ستان پیویست نییه؟'

فه راشه که ژنیکی کورته بالای بۆرکه له ی هاوته مه نی خۆی بوو، شه ش خالی شینی له سه ر چه ناگه ی کوتابوو، پاشان له ژیر

چه ناگه یه وه تاوه کوو ناو درزی مه مکه کانی؛ هیللی راست و چه ماوه و خالی بازنه یی شین بوون. خاله کان به ئه سته م دیار مابوون. سه رتاپا جلی ره شی له به ردا بوو. هاته به رده م مه ستوره و دهسته ره قه له و باریکه کانی به ره و پرووی دریژ کرد و لئی روانی: "قور و ه بان سهر من، وه خوا پینج سهر خیزان چاومان له و چۆره مه عاشه س، دهک له خوا به زیاد نه ویت، تو له وانه س مال و میردی خویشت بویت، منیکی قور و ه سهر بیکه س و بی باوان چوار هه تیوم ها وه شوینمۆ."

دوای ئه وه ی مه ستوره گوینی له مه بوو، هیچی نه گوت. به رامبه ر یه ک راوه ستابوون و بیده نگ له یه کترین روانی. ژنه فه راشه که دهستی خسته سهر دهستی و به مه ستوره ی گوت: "دیاره تۆیش وه کی من لیقه و ماویت؟"

مه ستوره ئه وه ی به خه یالدا هات که وه لامی نه داته وه و بروات، به لام له ژیر لئوه وه گوتی: "منیش کۆستکه و تووم، بیکه سم. جا به س نییه شوکور تو منداله کانت بۆ ماوه ته وه، من خوا ئه وه شی پین ره وا نه بینیم."

ژنه ی فه راش توند دهستی مه ستوره ی گوشی و ماسوولکه ی سهر پروومته ی هینایه وه یه ک و فرمیسک له چاویه وه پڑانه خوار. مه ستوره وه کوو له ههستی ئه و تیگه یشتبیت، بی ئه وه ی هیچ بلیت، له ناوچاوی ژنه که ی روانی، دهستی له دهستی ژنه ی فه راش دهرهینا و خیرا به چند ههنگاو یک له ههوشه ی قوتابخانه که چووه دهره وه.

حەپسەى فەراش پىشتر قسەى لەگەل مەستورە کردبوو،
لەبەردەم بارەگای یەرمووک لە گەرەکی ئیسکان یەکتريان بینیبوو،
بەلام دیار بوو هەردوکیان ئەویان لەبیر نەمابوو. کچانى
گەرەکی شوقەکانى ئیسکان پىيان دەگوت حەپسە خالوى، هەندىک
جاریش مەستورە لە کچەکانى دەبیست که بە حەپسە دۆم ناویان
دەبرد.

ئەو رۆژە کاتیک گەراییەو، بەردەم بالەخانەکە، لە برساندا
بەئەستەم دەیتوانى بە پلىکانەکاندا سەر بکەوێت. بانگى وتارخوینى
رادىۆکە هیشتا لە گویندا دەنگى دەدایەو، وەکوو هەموو رۆژیک
بیژەرى رادىۆکە ژن و پیاوی گەرەکی ئیسکانیان بۆ فرمانى
نیشتمانى راسپاردبوو.

په رداځنکې پر له چای به دهسته وه بوو، چنگیک ههنجیری وشکی کردبووه گیرفانی پالتوکه ی، پاشان جامیک ماستی تی کرد و جار جار که وچکه چایه کی له ماسته که ددها. به ناو ماله که دا دهات و دهچوو، چوو بهر په نجره که و چاکه ی ده خوارده وه و له خه یالی خویدا دووباره شیوازی منداله کانی گه په کی ئیسکانی ده هینایه وه بهر چاوی، یه یک یه ک ناوه کانی له بهر خویه وه دهگوت، پاشان خوی گوری و چوو دهره وه و بهر و بازار به پری که وت.

له شه قامه شه ست مه تریبه که وه به دهسته راستدا بو سه ر راسته شه قامی که رکوک چوو، نه و ریگایه ی به رده وام پیتدا بو ناو بازار و به تایبه تی قه یسه ریبه کانی به رام بهر قه لاتن دهچوو. مه ستوره ریگای نه ده گوری و به رده وام به سه ر هه مان شوسته

و ڀڳادا بڻ مالھوھش دھگھرايھوھ. کاتڙمڙ لھ مالھ کھ ڀدا نھ ٻو،
 بھ لھام کاتڙي بڻ بازار ڊھچو، لھ پڻش ھموو شٽيکھوھ بڻ بھ رڊھم
 دوو کاني ٺھو سھ عاتڇيھ ڊھچو کھ کاتڙمڙيکي کڙني بھ سھر
 دوو کانه کھ يھوھ ھھ لواسي ٻو. کاتڙيک ڊھگھيشٽھ ٺھو، بھ رامبھر
 کاتڙمڙيھ کھ رڊھوھ سٽا، دواي ٺھوھي چھند جاريک سھري بھ لاي
 راسٽ و چھ ڀيدا خوار ڊھ کڙوھ، لھ بھر خڙيھوھ ھھموو جاريک
 ڊھيگوت: 'کاتڙمڙ چوارھ.'

ھھموو جاريک بھو جڙوھ لھ کاتڙيکڊا مھ سٽوورھ ڊھگھيشٽھ
 بھ رامبھر کاتڙمڙيھ رھ شھ کھ، ھيٽا پڻشنيوھڙو ٻو. کاتڙمڙيھ کھ
 ويٺي ٺھ فسھريکي لھ ناوڊا ٻو کھ ميلھ کھ بھ بھر چاويڊا تيڊھ پھري،
 ھر چھندھ ويٺھ کھ ٺھوھندھ کال ٻو ٻو ٻوھوھ خھلکي بازار
 ھنديکيان لايان وا ٻو کھ ويٺي ناو کاتڙمڙيھ کھ؛ ڙنيکي
 رھ شيڙش بيت.

مھ سٽوورھ ڙوڙانھ بھ ناو ڊھنگھ ڊھنگي ٺھو قھيسھ ريھڊا
 تيڊھ پھري و بھ سھ رنجھوھ گويي لي ڊھگرتن، لھ گڙھ پان و
 شھ قامھ کاني دھوري قھ لائي دھ سوڙايھوھ، لھو شھ قامانھي بي دار
 و بي دار گڙوڙ ٻوون. شڙ سٽھ کاني عھ ياميک ٻو بھ رڊھ کاني لھ ڙيڙ
 پيي ڙيٻوارانڊا لھ خڙوڊا نقوم ٻو ٻو، بھ بيڙھوھري پيراني شار؛
 ھھولڙي گڙوڙانگاري زوري بھ سھ رڊا ھاٽبو، لھ بھر ٺھو گھنجھ کاني
 ٺيستا نازانن ناوي راستھ قينھي شوڙين و گھ رھ کھ کاني شار، پڻشٽر
 چي ٻوھ!

ھھموو جاريک کھ ڙيگاي بکھ و تايھ تھ بازار، دواي ٺھوھي نان و
 ھھنجيري وشک و شھکر و چاي ڊھ کڙي، ڊھچوھ گھ رھ کي عھ رھب

و به‌بردهم مالی‌ه‌لیمه زیباریدا تیده‌په‌ری، هه‌والی‌ مینا و گول‌هی
له‌ فارسی‌ کور‌ی‌ه‌لیمه‌ ده‌پرسی، ئه‌ویش‌ له‌ وه‌لامدا ده‌یگوت:
'لیزه‌ نینه!'

دوای‌ ئه‌وه‌ خیرا بو‌ گه‌ره‌کی‌ ئیسکان ده‌گه‌رایه‌وه، تاوه‌کوو له‌
گه‌رانه‌وه‌ی‌ دانیش‌توانی‌ گه‌ره‌ک به‌ئاگا بیت. هه‌ندیک جار وه‌کوو
ئه‌وه‌ی‌ بییه‌ویت پیش‌وازیان‌ لئ بکات، ده‌چوو له‌پیش‌ باله‌خانه‌کان
راوه‌هستا، بی‌ ئه‌وه‌ی‌ بیان‌دوینت، ته‌نھا یه‌ک یه‌ک لئی‌ ده‌روانین.

له‌گه‌ل مه‌جیده‌ شه‌لی‌ دراوسیندا که‌ ده‌رگاوان و فه‌راشی
شوقه‌کانی‌ ئیسکان بوو، پیکه‌وه له‌سه‌ر ریگای‌ خه‌لکی‌ گه‌ره‌ک
راوه‌هستان. مه‌ستوره‌ چهند جاریک به‌ مه‌جیده‌ شه‌لی‌ گوتبوو
که‌ چاودیزی‌ کچه‌کان بکات و نه‌هینت به‌ قه‌راغی‌ پلکانه‌کاندا
خلیسکینه‌ بکه‌ن، به‌لام مه‌جیده‌ شه‌ل له‌ مه‌به‌ستی‌ مه‌ستوره
تینه‌گه‌یش‌توو. له‌ ئه‌ پارتمان‌ه‌که‌یه‌وه کاتیک زه‌نگی‌ پاسکیلی
ده‌بیست، رایده‌کرده‌ به‌ردهم په‌نجه‌ره‌که‌ی‌ و ده‌بوایه‌ بیینیا‌یه‌ کن
به‌ سواری‌ ئه‌و پاسکیله‌وه بوو، بانگی‌ له‌ مه‌جیده‌ شه‌ل ده‌کرد
تاوه‌کوو چاودیزی‌ بو بکات و بزانت ئاخو کوپ بوو یان کچ.
مه‌جیده‌ شه‌ل له‌و خه‌مخورییه‌ی‌ مه‌ستوره‌ تینه‌ده‌گه‌یش‌ت و
ده‌یگوت: 'کور‌ه‌ وازیان‌ لئ بیتنه‌ منالن!'

پاشان مه‌ستوره به‌ مه‌جیده‌ شه‌لی‌ ده‌گوت: 'کاکه‌ مه‌جید،
کچه‌کان نابیت پاسکیل‌ لئبخورن!'

له‌ خه‌یالی‌ خویدا به‌رده‌وام بیری‌ لئ ده‌کرده‌وه، به‌لام نه‌یده‌ویرا
کچه‌کان له‌و ترسه‌ی‌ ئاگادار بکاته‌وه و پنیان بلت: 'ئه‌گه‌ر بنتان

پڑا و خوینتان لئ هات، ئیتر گیرۆده دهبن و به دریزایی ته مهنتان له خه می پزگارتان نابیت و خوینتان ناگیرسیتتهوه!

هه ندیک له و مندالانهی مهستوره له سه ره تاوه ناسینی، گه وره بوون و گه په کیان به جی هیشته و هه ندیکیان نه گه پانه وه، کاتیک پرساری له که سوکاریان ده کرد، ئه وه یان وه لام ده دایه وه که منداله کانیاں دواى عه شق که وتوون، هه ندیک جار خه ونی پیوه ده بینن، یان کاتیک دلی هه والی ناخوشی ده باره ی مندالیکى گه رهک پی ده دا، چه ند رۆژ بیدهنگی دایه گرت و ماته مینی بق ده گیران.

ئه و رۆژانه شیخ بایزی میردی به رۆژدا نه ده بینرا، ته نانه ت مهستوره هه نه یه زانی له کوپیه و بق کوئ ده چیت، هه ندیک جار له نیوه ی شه واندا له ده رگای مالی مهستوره ی ده دا و له ناو ده رگاکه وه داواى ئاماده کردنی چیشتی لئ ده کرد. دواى ناخواردن، وه کوو خوویه کی ده چوه گه رماوه که و بانگی مهستوره ی ده کرد تاوه کوو پشتی بشوات و بیشیلت. ئه وه شیوازی په یوه ندیی ژن و میزدایه تیه که ی نیوان مهستوره و شیخ بایز بوو. پاشان بیست دیناری ده نایه مشتی و هر له نیوه شه ودا چون ده هات، ئاواش خزی لئ ون ده کرد. شیخ بایز هه رگیز به مهستوره ی نه ده گوت بق کوئ ده چیت و که ی به ریکه وت ریگای ده که ویتته وه ماله که ی ئه و.

سه‌ره‌تای مانگی سئی، شیخ بایز ئیواره‌یه‌ک دیت بۆ لای مه‌ستوره، داوای لئ ده‌کات که هر چیه‌کی له دراوسێکانی بیستوه؛ بۆی بگێریته‌وه. مه‌ستوره ته‌نها ئه‌وه‌ی له خه‌یالدایه که پیتی بلێت پشیله‌که‌ی ون بووه. کاتیک ئه‌وه به شیخ بایز ده‌لێت، ئه‌ویش له مه‌ستوره توورپه ده‌بیت و پیتی ده‌لێت: 'هه‌ی بیته‌قلی نو‌قسان، دنیا به قور گیراوه، که‌چی تو خه‌یالت له لای پشیله‌یه‌کی کویره!'

به‌بێ ئه‌وه‌ی له شیخ بایز بروانیت، ده‌لێت: 'به‌ خوا گوناچه و له‌ دهره‌وه‌ ناژی، دلم هر له لایه‌تی!'
 'خه‌لکی باس له‌وه ده‌که‌ن گوایا چه‌کداریکی زۆر بۆ ناو شاری هه‌ولێر هاتوون، تو هیچت له‌وه باره‌وه بیستوه؟'

پاشان مهستوره به شیخ بایز دهلیت: 'مهجیده شهل دهلیت که سلیمانی و ئه و شارانهی تر پژگار کراون!'
 'پژگار کراون پژگار کراون، مهگر تهره ماش بووبن، بهئاسانی بۆیان ناچپته سهرا!'

دوای ئه وهی شیخ بایز ئه مهی به بیزاریه که وه گوت، زهر فیکه دایه دهستی مهستوره که ههزار دیناری تیندا بوو. له پۆیشتندا شیخ بایز گوتی: 'مادام ناو شار پر بوون له سهگ و گورگ، له وانیه بۆ موسل یان کهرکووک بجم. تۆش به مهجید، به و سهگه شهله بلی شتت بۆ بکریت و خۆت له مال نه چپته دهرا! به خوا ناحهز بزنان، داخی دلی خویان به تۆ ده پۆژن! تهنها سهرا بۆ بایز راده و شهینیت.

پۆژی دوای ئه و شه وهی شیخ بایز مهستوره به جی دلیت، تایه کی گهرمی لئ دیت و به دیزایی ههفته یه ک له ناو جینگادا دهکه ویت، تهنها بۆ نان و ئاو خواردن و چوون بۆ ته والیت هه لده ستا. زۆر بهی کات له سهرا تهختی خه وه کهی بیدهنگ پاکشابوو، په رده کانی دادابو وه و چه ند پۆژیک بوو کاره بای ماله کهی برابوو، بیئاگا بوو له وهی له ده ره وهی ماله کهی ئه و چی روو ده دات.

ئه و شه وهی له ناوشاردا بووبوو به ته قه کردن و دهنگی ته قینه وهی بیستبوو، دۆشه که کهی بر دبوو بۆ گهرما وه که و جیگا کهی له وئ داخستبوو. قسه کانی شیخ بایزی میردی؛ مهستوره ی نه ترساندبوو، به لکوو تهنها بیستنی دهنگی گولله کان بوون ترسیان دهخسته دلی مهستوره وه.

دوو پوژ له گەرماوهکه نه هاته دهرهوه، مهجیده شهل له
دهرگاکهی دا و بانگی لی کرد، دهنگی ناسیییهوه و بهدهنگیهوه
چوو. مهجیده شهل هاواری کرد: 'پزگارمان بوو! پزگارمان بوو!'

'له چی، مهجید؟ له چی پزگارمان بوو؟'

'کورپه لهو پژیمه زالمه!'

'ئی ئی، ئو ته قوتوقانه ئهوه بوون؟'

'بهئی... بهئی.'

مهستوره ده دیناری کرده دهستی مهجیده شهل و پنی گوت:
'کاکه مهجید، توو خوا ئه گەر پینگات کهوته بازار، نان و شهکر و
چام بۆ بکره.'

ئو پوژه بهردهوام له ناو شار و له گهرهکی ئیسکان دهنگی
تهقی تفهنگ ده بیستران، مهستوره له ترسی بیستنی دهنگی
گوللهکان، دیسان خوی له گهرماوهکه دهشاردهوه و بهتانییهکانی
له سهر و گوئییهوه دهئالاند، کاتیک دهرگای گهرماوهکهی دهکردهوه
که بچوویه بۆ تهوالت یان گوئی له دهنگی مهجیده شهل بوویه.

مهجیده شهل هه موو پوژیک ههوالی بۆ دههینا، زوو زوو پنی
دهگوت؛ تو چی دهکیت له ژوورهوه، له ناو شار ئاههنگه و
خوشیییه. بهو قسانهیی نهیده توانی ترس و دوولیی مهستوره
بشکینیت، چونکه شهو و پوژ گوئی له دهنگی گولله و تهقینهوه
دهبوو.

له دواي ئه و پوژهوهی مهجیده شهل ههوالی بۆ هینا که شاری
ههولیز له دهست پژیمی به عس پزگار کرا، بیست پوژ به سهردا
تیپهپی، درهنگانی شهو، دوو جار به هۆپینی ئوتومبیلهکان و

دەنگى خەلك لە خەو ھەستا. كاتىك گويى لە تەقەكان بوو، ديسان بە تانيهكانى بەسەر خۇيدا دا، دەستى نا بە گوييهو. شەقامەكانى شار پەر بوون لە ئۆتۆمبيل، لەناو ھەندىك گەرەكى شار شەپ و پىكدادان بوو، خەلكى خۇيان بۆ پاكردن ئامادە كردبوو، گەلپكيشيان پۆزى پيشوو لە شار دەرچوو بوون. لە نيوى شەودا مەجيدە شەل دوو جار ھات، بانگى كرد و لە دەرگا و پەنجەرەكانى دا. شەو سەربازەكانى پۆزى بە عس گەيشتنە ناو شارى ھەولير و خەلكى لە ترساندا مالەكانيان بەجى ھيشت. مەستورە دوو جار بەخەبەر ھات، بە چاوى خەوالووە گوتى: ئەو خەلكە خوا غەزەبى لى گرتوون و نازانن ئىسراحت چييه! پاشان چاوى چوووە خەو، بيتاگا بوو لەو ھى كە بەتەنيا لە شاردا بەجى ماو و ناو شارى ھەولير پەر بوو بوو لە سەرباز.

مەستورە لە خەونيدا پىگايەكى دوورى بربوو، ھىلاك و ماندوو دانىشتبوو، جامىكى پەر لە خوینى بە دەستەو بوو، دوو قومى لە خوینە شىرىنەكەى ناو جامەكە دا بوو. لە جىگايەكى نامۆ بەتەنيا بوو، ھيشتا تامى خوینەكەى لە دەمدا بوو، جىگايەك بوو كە تاوھكوو چاوى بىر بكات بە چوار دەوریدا چۆلەوانى. دونيا گەرم و بەردەوام خۆلىكى زەردى ئالتوونى دەبارى. پوو توقووت، ھەردوو بالى لەسەر مەمكى خۆى دانا بوو. ھەندىك جار لەو خەونەى بەتاگا دەھات و ديسان چاوى دەنووقاندەو، وەكوو بىھويت بزانيت ئاخۆ لەو چۆلەوانىدا بە كوچ دەگات. بە درىژايى ئەو شەو قومى لە خوینە شىرىنەكەى ناو جامەكە دەدا، بەلام وەكوو كانىيەكى خوینين لە بنى جامەكەدا بيت، بەردەوام خوینى

لئى ھەلەدە قوللا. ھەرچ جارىك له تينوواندا له خوینەكەى دەخواردەوہ،
گوئیى له دەنگى داىكى دەبوو.

ئەو شەوہ خەلكى به پىن و به ئۆتۆمبىل كەوتبوونە پرى و له
ھەولیز دەرچوو بوون، مەستوورە بەيانى زوو تارىك و پوون
له تەنیشتى تەختى خەوہ كەيەوہ لەسەر زەوىى ژوورەكەى
دانیشتبوو، وەكوو ئەوہى گوئیى له دەنگى گوللە و تەقینەوہ كانى
ناو شار نەبىت، لەو دوو سەندوو قە تەختە سەوزەى ژىر
قەرەوئەكەى دەروانى كە كاتى خۆى بايزى مېردى لەگەل خۆى
ھىتابووى. مەستوورە دەيزانى كە ئەو دوو سەندوو قە سەربازىن و
پىشتر تەفەنگ يان فېشەكيان تېدا بوو، چونكە خەلكى دىي
جەلەمۆرد زوو زوو لەو جۆرە سەندوو قانەيان له نزيكى ئاوايى،
دواى شەپەكان له جىگاي سەربازگە كاندا دەدۆزىيەوہ. ناو
ژوورەكەى و تا دەگەيشتە مەتبەخەكەى، پارچە جەل ھەلرژابوو، بۆ
مانگىك دەچوو گسكى له مالاكەى نەدابوو، تەنانەت دەستكارىي
ھىچى نەكردبوو.

پىشەنيوہ پۆ مەستوورە بە دەم گۆرانىگوتنەوہ پالتو
سەربازىيەكەى لەبەر كرد، پاشان شەروالە خۆلەمىشىيەكەى
خدرى لەپىن كرد، جزمە شىنەكانى بە دەستەوہ گرت و تاويك
لەناو دەرگاي ئەپارتمانەكەيدا وەستا، لە سەر جادەكەى پوانى و
لەبەر خۆيەوہ گوتى: "ئەرى ئەمرۆ چ پۆژىكە، بۆ دەلئى قاتوقپىيە
و كەس بە دەرەوہ نىيە! بزانه ئىستتا ئۆتۆمبىليكىش دەبىنيت،
تەنانەت گويم له دەنگى تاكسىيەكانىش نىيە!"

له دەرگاکی هاته دەر و به راست و چهپی باله خانه که دا
پروانی، به رده وام بوو و گوتی: 'دهبی ئه و سهگ و گورگه له کوئی
بن، تو بلئی شوکور قریان تی که وتبیت!'

جزمه کانی له پی کرد و دەرگای ئه پارتمانه که ی به کلیل داخست.
چوو چند جاریک له دەرگای مالی مهجیده شهلای دا، پاشان به لای
راستدا به رهو پلیکانه کان که وته ری، له به رده م مالی دراوسینکانیدا
راده وه سستا و زوو زوو سه ری ده نا به په نجه ره کانیا نه وه و
له ژوره وه ی دهروانی، له بهر خویه وه: 'ئه ری که س نابینم! تو
بلئی خوانه کرده ئه مانیش به دهرد خه لک جه له مؤرد چوو بن!'
له باله خانه کانی تری پروانی و دهنگی هه لبری و بانگی کرد:
'کاکه مهجید! مهجید!'

دهستی له یه که هه لپیکابوون و لهو خۆله زهرده ی پروانی که
به سه ر شوسته کاندایا باریبوو، به دهوری باله خانه که دا که را و کاتیک
که یشته سه ر ئه و شه قامه سه ره کییه ی به به رده می شوقه کانی
ئیسکاندا تیده په پی، به دهسته راست و چه پیدا پروانی و له و یوه
ماله کانی که ره کی سه یدا وه ی لیوه دیار بوو.

مه ستوره له نهومی دووی یه کیک لهو باله خانانه دا ده ژیا که
بایزی میزدی له سه ره تای دروستکردنی ئه و که ره که دا،
سیانزه سال پیش ئه و رۆژه به تازه یی کرپیووی. شیخ بایز ئاوی
به مه ستوره گوتبوو، به لام له راستیدا قاسمی فارس ئاغا له
سه ره تای دروستکردنی شوقه کانی ئیسکاندا چند شوقه یه ک
ده کپیت، پاشان یه کیک لهو شوقانه به شیخ بایز ده به خشیت.

له سەر شۆستهی شهقامی شهست مهتری، به دهسته راست و چهپیدا روانی، دهنگی ههلبیری و لهوبهبری شهقامهکه و له مالهکانی گهڕهکی سهیداوهی روانی و بانگی کرد: 'کته... کته! پش... پش!'

مهستوره جارێک بانگی له مهجیده شهل دهکرد و جارێک ناوی کتهی دههینا. سه‌رپۆشه‌که‌ی له دهم و لووتیه‌وه ئالاند، بایه‌ک له‌ناو شاره‌وه بۆنیکێ له‌گه‌ڵ خۆیدا ده‌هینا که مه‌ستوره نه‌یده‌زانی بۆنی چیه، به‌لام هه‌ستی ده‌کرد هه‌ناسه‌ی پێی توند ده‌بیت و پیلووی چاوی پێی ده‌کزیته‌وه. له شه‌قامه‌که په‌رییه‌وه و چووه ناو یه‌که‌م کۆلانی گه‌ڕه‌کی سه‌یداوه و له‌سه‌ر کۆلانه‌که راوه‌ستا، دیسان له‌به‌ر خۆیه‌وه بانگی له مه‌جید و کته کرد. له‌و کۆلان و سه‌ر شه‌قامانه‌دا که‌ست نه‌ده‌بینی، ته‌نانه‌ت با‌لداریش به‌ ده‌روه نه‌بوو، بی‌جگه له‌وه‌ی زوو زوو ئۆتۆمبیلێکی سه‌ر‌بازی به‌خیرایی به‌سه‌ر شه‌قامه‌که‌دا تیده‌په‌ری.

دواینه‌وه‌پۆی ئه‌و پۆژه بۆ گه‌ڕه‌کی ئیسه‌کان گه‌رایه‌وه، له ئیسه‌کانی کۆن چوو بۆ به‌رده‌م باره‌گای یه‌رمووک، له‌سه‌ر شۆسته‌ی به‌رده‌م باره‌گا‌که ته‌نها تۆپه‌له خۆلی زه‌رد دیار بوون، وه‌کوو بێ‌نیت ژنه په‌شپۆشه‌کان له گه‌رماندا به‌خۆل بووبن. ده‌رگای باره‌گا‌که قوفلی لێ درابوو، ئالا په‌ش و سه‌وره‌کان داگیرابوون، مه‌ستوره له‌و کاته‌دا دیسان چاوی چووه سه‌ر نووسینه‌ی سه‌ر دیواره‌که و به‌هونجه خویندیه‌وه: 'بژی سه‌رۆک'

هه‌موو جارێک که ده‌هاته به‌رده‌م ئه‌و باره‌گایه، چه‌ند هه‌ناسه‌یه‌ک به‌رامبه‌ر با‌له‌خانه‌که راده‌وه‌ستا و دا‌ی خویندنه‌وه‌ی

نوسىنى سەر دىوارەكە، خەيالى بۇ لاي مينا و گولە دەچوو، پاشان بىرى لە مالى حەلىمە زىيارى دەكردەو، ئەو ژنەى مينا و گولە ژورىان لى بەكرى گرتبوو، بە خەيال بۇ گەرەكى عەرەب دەچوو، دەرگا سەوزە ئاسنەكەى مالى حەلىمە داخراپوو، چەند جارېك لە دەرگاگەى دەدا و بانگى لە مينا و گولە دەكرد، زوو زوو لە ژىر لىتووه دەىگوت: "پۇيشتوون، ئەمانىش وەك خەلك جەلەمۇر پۇيشتوون، مينا و گولەش پۇيشتوون، ئەو جووتە بەىى من بۇ ئەو موجهمەعە دوور دووره پۇيشتوون!"

پاشان لەو كۆلانەدا و بەبەردەم بارەگاگەدا خىرا خىرا لە راستەوہ بۇ چەپ دەچوو، زوو زوو دەچووہ بەر دەرگای بارەگاگە و لەبى دەستى توند بە پرووى دەرگا ئاسنە داخراوہكەدا دەكىتשא، پۇر بە قورگى بانگى دەكرد: "من موستەحەق بووم بۇ ئەو موجهمەعە بچم! مينا، گولە، ژنە خاسەكان، خۇ نايى بن من بۇ ئەو موجهمەعە چووبن، ئەو موجهمەعەى خۇتان پىتان وتم لە بىابانىكى زۇر زۇر دووره!"

مەستوورە وەكوو لە خەونىكى راپەربىيت، دەستى بە دەموچاويدا دەهينا و لەملاولای خۇى دەروانى، زوو زوو سەرەداوى ئەو خەيالەى بزر دەكرد، بەلام هيتشتا زۇر بەهيتواشى و لە ژىر لىتووه دەىگوت: "ئەو موجهمەعە، لە بىابانىكى دوور دوور..."

له سەر جادهكان زوو زوو پڼكهوتى ئۆتۆمپىله سەربازىيەكانى
 دهكرد، بەبى ئەوئى لىيان بېروانىت، بە شەودا گوئى له دەنگى
 زېرى زنجىرى دەبابەكان بوو، بەردەوام دەنگى گولله دەبىسترا.
 مەستورە له گەرەكى كۆمارى بوو، لە بەردەم مالىك خەبەردىكى
 پېر بە چنگى ھەلگرت، پاشان يەك يەك بەسەر مالهكاندا دەگەرپا و
 دەيگىشا بە دەرگا ئاسنەكاندا. ئەوئەندە بەرقەوہ لە دەرگاكانى دەدا،
 لەسەر ھەموو دەرگايەك شوئىنەوارى لىدانى بەردەكەى بەجى
 دەھىشت: 'دەى خوا ھاوار، ئەرى ئەو خەلكە لە كوئىن!'

لە كۆتايى كۆلانەكەوہ كاتىك گەيشتووہ سەر شەقامە شەست
 مەترىيەكە، لەسەر قەلاتىوہ دووكەلىكى پەشى بىنى، وەستابوو و
 بىدەنگ لىى دەروانى و بەو دەستەى بەردەكەى تىدا بوو؛ ناوگەلى
 پى خوراند، ھەناسەيەكى قوولى ھەلكىشا، ھەستى دەكرد ناو

سـيـبـه كـانـى پـر بـووبـو لـه بـۆگـه نـيكي قورس و بـيـزاركـهـر، لـه بـهـر
خـۆيـه و ه گوتى: 'سـووتـانـديـان! ئـه و قـه لـا كـۆنـه شـيـان سـووتـانـد، و هـكـو
مـالـه كـانـى جـه لـه مـۆرد سـووتـانـديـان!'

مـهـسـتـوورـه سـهـرى هـهـلـپـرـيـبو و هـيـشـتا لـه دـووكـه لـه كـهـى سـهـر
قـه لـاتـيى دـهـرـوانى، سـهـگـيـكى سـپـيى بـاريكـه لـه بـه خـيـرايى بـه بـهـر دـهـمـيـدا
تـيـپـهـرى، هـهـر چـه نـدـه دـيار بـو و سـهـگـه كـه سـمـتى گـيـر بـو، بـه لـام خـيـرا
رـايـدـه كـرد، لـه تـر سـانـدا بـهـر دـهـكـهـى دـهـسـتى بـه دـواى سـهـگـه كـه دـا فـرئ
دـا، كـه ئـه و هـنـدى مـاوهـى هـهـنـاسـهـيـه كـ لـه دـهـسـتى رـاسـتـيـه و هـات و
خـيـرا بـه بـهـر دـهـم مـهـسـتـوورـه دـا تـيـپـهـرى، رـاچـلـه كـى و دـهـسـتى بـه سـهـر
دـلـيـدا هـيـئا، پـاشـان بـه رـا كـردن بـه سـهـر شـه قـامى شـه سـت مـه تـرـيـدا بـۆ
نـاو شـوقـه كـانـى ئـيـسـكان گـه رـايـه و هـ. گـه يـشـتـه و هـ نـاو ئـه پـار تـمـانـه كـهـى
خـۆى و دـهـر گـا كـهـى بـه كـلـيل دـاخـسـت، بـهـر دـهـو ام لـه بـهـر خـۆيـه و هـ
دـهـيـگـوت: 'قـورم بـه سـهـر، چـيـم بـه خـۆم كـرد!'

هـاتـبـووه بـهـر پـهـنـجـه رـه كـه و لـه دـهـر هـو هـى رـوانى، هـيـشـتا جـز مـه كـانـى
دـانـه كـه نـدـبـو، شـو يـنـه و اري خـۆ لـيكي زـهـردى لـه نـاو دـهـر گـا كـه و هـ بـۆ بـهـر
پـهـنـجـه رـه كـه هـيـنـابـو، لـه بـهـر پـهـنـجـه رـه كـه دـا و هـ سـتـابـو و لـه گـهـل خـۆى
دـهـدـا: 'شـار كـشـومـاتـه و دـهـلـيى خـۆ لـى مـردـووى بـه سـهـر دـا كـراوه،
ئـيـتر نـازـانـم ئـه و خـه لـكـه مـاون يـان مـردـوون! و ا بـزـانـم ئـه و هـشـى مـاوه،
بـووه بـه سـهـگ. ئـه و هـتا بـزـانـه چ چـۆ لـه و انـيـيـه كـه، خـۆ لـه بـه يـانـيـيـه و هـ
نـه گـويـم لـه دـهـنـگـيـك بـووه و نـه كـه سـيـكـم لـه سـهـر شـه قـامـه كـان بـيـنى، و ا
بـزـانـم دـو يـنـيـشـه و گـويـم لـه دـهـنـگى فـر هـى ئـۆ تـۆ مـيـلـه كـان و هـۆ رـيـنى
تـا كـسـيـيـه كـان بـو، بـه مـلى شـكاوم تـه مـبـه لـيـم كـرد و هـه لـنـه سـتـام بـزـانـم

ئەو ھاتوھاوارە چىيە! دەبى شىتىك پرووى داىت! ئىتر با بزائم،
مەگەر مەجىدە شەل ھەوالم بۆ بىنئىت!

دوای چەند ھەناسەيەك بىدەنگى، چاوى بە بالەخانەكانى تردا
گىرا، ۋەكوو شىتىكى بىر كەوتىتەۋە، دەمى داچەقاند و بەچرپەۋە
گوۋى: 'بەلام ئەمشەۋ چەند جارىك گويم لە دەنگى گياندار بوو،
نازائم ئەۋە خەون بوو يان راستى. بىنيم سەر ئەو جادانە، پىش و
پىشتى بالەخانەكەمان، پېر بوون لە چەقەلى سەرگوڭىلاك خويناۋى،
تو بلئى من ئەمشەۋ ئەۋەم بەراستى بىنئىت!'

سەرپۇشەكەى لە دەموچاوى كردهۋە و تەكاندى، چوو لەبەر
بەلوعەى مەتبەخەكەيدا دەموچاوى شۆرد، لەنئوان شوقەكانەۋە لە
مالەكانى گەرەكى موفتىي رۋانى: 'ئەۋەتا ئەو خەلكە ھەموو بوون
بە گياندارى دېرندە، كورە جا من ئەمشەۋ چىم نەبىنى! نازائم
خەونە يان ئەو دىمەنانەى لىرەۋە بىنيم، راستى بوون! تو بلئى بە
ناخىزى گيانم، بەراستى ناۋىرم بىلئىم، باشتەرە ناۋى نەھىتم... يان
كارىگەرى جادووكانى من بىت، كە ئەو خەلكە بووبن بە گياندار
يان قېريان تى كەوتىت! لەۋانەيە خەتاي دەمپەشىكى ۋەك من
بووبىت. دەبى جادوۋەكەى من گىرا بووبىت؟ ئەم ماۋەى پىشوو
ۋەم چى؟ چ دۇعايەكم لى كردن؟ منىش جىگاكەى دايكم
گرتوۋەتەۋە، دايكم كاتى خۆى وتى: 'ئەگەر من بىرم، لەم ولاتە
كارەساتىك روو دەدات، پەلەۋەرەكانىش فرىاي فرىن ناكەون!'
ھەمىشە بى كەم و زىاد ئاۋاي دەوت، دوای مردنى ئەو؛ دنيا
ژىراۋژور بوو، تو بلئى ئەۋە بىت و ۋەكوو دايكم وتى

کاره ساتیکی لهو جۆره پرووی دابیت! لهوانه یه ئه و خه لکه گه وره و
بچووکیان له ناو چووبن، یان بووبن به درنده!

دوای ئه وهی جزمه کانی داکنه، بۆ سه ره تهختی خه وه که ی
گه راپایه وه. له په نجه ره که وه له ده ره وهی پروانی: 'خۆ هه موومان
رۆژانه ئه و دۆعایه له یه کتری ده که ین، بئی ئه وهی هیچمان خه می
ئه وه مان بیت ناخۆ دۆعا کانمان گیرا ده بن یان نا! 'هه ی پیریژنی
ده مره شی جادووگه ر، 'هه رچ رۆژیک بیت تو قور ده که ییت
به سه رماندا و ئه م شاره تووشی نه هه مه تیه که ده که ییت! 'هه یی
ژنی سه مایلی هه مال دوو رۆژ پینش ئه مرۆ، نه شه رمان بوو، نه
خوانه خواسته بهر هه یی که وتبووم، له پینش ده رگای ئه پارتمانه که ی
خۆیان له نا کاو له به رده ممدادا قوت بووه وه، چاری پر بوو له گومان
و توورپه یی، ئاوای پئی وتم، ده ترسم قسه که ی هه یی راست بیت و
من خۆم هه ست به خۆم نه که م، وه کوو چون دایکم نه یده ویست
گوینی لئی بیت که پزیمان ده وت جادووگه ر، پزیکه نینی به قسه ی
ئه وانی تر ده هات، له کاتیکدا ئه و جادووی لئی ده کردن، ئه ویش
به رده وام له وانی تر ده ترسا و وه کوو من خه ونی ناخۆشی ده یینی،
تو بلیی منیش خووه که ی دایکم گرت بیت!

دیسان هه لسا بووه سه ر پئی و له به رده م په نجه ره که دا
راوه ستا بوو، به راست و چه پدا له باله خانه کانی پروانی، ده ستی
توند لیک سووین، له ژیر لیه وه و به چرپه وه کوو له گه ل خۆیدا
بدویت: 'قور به سه رم، ده ترسم تووشی له بییرچوونه وه بووبم،
بیرم نه که ویته وه چ دۆعایه کم له و خه لکه کردووه! زور ده ترسم

جادوویہ کم له خەلکی ئەم شارە کردبیت، یان یەکیک له نزاکانم
گیرابووین. تو بلیتی ئەو خەلکە...

زوو زوو شیوہی دایکی دەھاتە پیش چاو، لەپی دەستی توند بە
پرومەتیدا هیتا، چاوی نووقاند و ناوچەوانی بە پرووی شووشەیی
پەنجەرەکەوہ نابوو، ھەستی دەکرد وینەیی دایکی خەیاڵەکانی
دەشیواند: دواى مردنی دایکم، ئیتر قسەکانی ئەو و خەونەکانی
من یەک بەدواى یەک دینە دی! ئەو خەلکە وردە وردە دیار نامینن،
باش ئەو پۆژانەم لەبیرە، لە ئاواى جەلەمۆرد هیشتا کچەکانم
مندال بوون، ھەموو پۆژیک بەیانیان زوو پیش ئەوہی دەموچاوم
بشۆم، خەیاڵم لای ئاودانی گولەکانم بوو. دواى ئەوہی ئاوی
گولەکانم دەدا، خیرا بەترسەوہ یەک یەک بەسەر مندالەکاندا
دەگەرەم، نازانم ئەو پەشبینی و ترسەم لە کوێوہ بەمیراتی بز
مابووہوہ! ھەر چواریان هیشتا لەخەودا بوون، پیش مندالەکانم؛
خدرم بەخەبەر هیتا، پاشان چوومە بەرھەیانەکە و جامیک ئاوم
رشت و نزای ئەوہم کرد کہ ئەو ھەموو خەو و خەیاڵە شوومەم
نەیتە دی. خدر و مندالەکان لە مال دەچوونە دەرەوہ، ئەوسا لە
دی جەلەمۆرد خدر دەچوو بۆ شوانی و کچەکانیش لە قوتابخانە
بوون، دیسان خەیاڵی خراپم دەکرد و بەتەمای گەرانەوہیان
نەبووم، ئەوہ تەمەنیکە و تاوہکوو ئەمڕۆ ئەوہ خەمی من بووہ.
ئەوکات ناخۆشترین خەونم ئەوہ بوو کہ بە دەستی خۆم؛ خدر و
مندالەکانم ژەھرخوارد دەکرد و پاشان گوشتی جەستەیانم دەبیری
و دەرخواردی سەگەکانم دەدا، ئینجا خوتنیانم دەکردە بنی
گولەکان. دووبارەبوونەوہی ئەو خەون و خەیاڵەم وای لی

کردبووم شهوانه خه و نه ده چوه چاوم و بهردهوام ههستم دهکرد نه خوشم. چه ندين جار خوم ئه و ژههره م خوارده وه، بهلام بيچگه له سبکئيشه يه کي که م، ههستم به هيجي تر نه کرد. زور ههولم دا ئه و خهوانه م نه يه ته دي. ئه و پرژانه م باش له بيره که ويستم له ده ست ئه وان خوم پرگار بکه م و لنيان دوور بم و به ته نيا بژيم، جار يک له مال رويشتم و له و کيو و هه رده خوم شارده وه، ئيتر مالي خدر به قور گيريت له کولم نه بووه وه و په لي منداله کاني گرتبو، هاتن و دوزميانه وه، منيش ديسان که و تمه وه ناو گيژاوي ترس و دوودلييه وه. ده زانم ئيستا خدر و منداله کان له شوپتيک ده ژين، خدر چاوه پروانمه و کچه کانم هه ر چواريان بوون به سه ره ژن و خاوه ني مال و مندالي خويانن، ئه وان ئيسستا خويان دايکن. خه لکي دني جه له مؤرد هه موو ده يانزاني دايکم جادووبازه و منيش ئه و خووه م له وه وه به ميراتي بق به جي ماوه. خدر چاره ي دايکمي نه ده ويست، به ردهوام گله يي ئه وه ي لي ده کردم که کچه کانمان چوونه ته وه سه ر من و دايکم. له و سالانه ي دواييدا ئه وه م بق ده رکه ت که خدر يش رقي ئه وه ي له دلدا بوو که يه کيک له نه وه کانمان کور نه بوو.

له ننيوان په نجه ره ي ژووري نووستنه که ي و مه تبه خه که يدا هاتوچزي بوو، زوو زوو خوي بيده نگ ده کرد و گوئي ده گرت: له به يانييه وه گويم له ژاوه ژاوي حه بي و ساليه ي حه مال و منداله کانيان نيه، ده ي ده بي مه جيده شل له مال بيت؟ ئه مشه و له پيش باله خانه کان سه گه کان ده وه رين، پاشان گويم له واقه واقی چه قه له کان بوو، به لام خويشم له وه دوودل بووم ئاخو ده بي ئه و

چەقەلانە چۆن بۇ ناو شار ھاتبن! ئەگەر ئەو ھى ئەمشە و خەون
بووبىت، دەى ئەو ھى ئىستا دەيىنم و گويم لىتە و بۆنى دەكەم؛
چىيە؟ خەون و خەيالە يان راستىيە؟ ئەو ھتا بزانه چۆن شار خۆلى
مردووى بە سەردا كراوہ!

خەرىكى كۆكردنەۋەى ناو مالەكەى بوو، جەلكانى خۆى جيا
 كوردنەۋە و بى ئەۋەى قەدىان بكات؛ لە كەنتۆرەكەى ئاخىن. ئەۋەى
 لە بايزى مىردى بە جى مابوو، كوردنە ناو دوو توورەكە و بردنى
 لە بالكۆنەكە داينان. كاتىك گسكى مالەكەى دەدا، لە كون و قوژىن
 و ژىر تەختى خەۋەكەيدا دەسپە خويناۋىيەكانى كۆ كردهۋە، يەك
 يەك لىي پوانىن و لەبەر خۆيەۋە گوتى: 'ئەى خوينخۆرا!
 كاتىك مەستوورە ئەمەى گوت، بىنى دەسپەكان ھەمويان-كتە
 جوويبوونى، بە جۆرىك بەئەستەم پەنگى خوينەكەيان پىۋە مابوو.
 بەو گەرمايە ملپىچىكى لە سەر و مليەۋە ئالاندبوو، دوو جووت
 گۆرەۋىي لە پىدا و بەھەناسەبەركى لەسەر قەراغى تەختى
 خەۋەكەى دانىشتبوو، پەردەكانى دادابوونەۋە، لەژىر لىۋەۋە گوتى:
 'قور بە سەرم، دەبى ئەو پشپىلە كۆيرە بۆ كۆى چووبىت!'

ههستا چوو بۆ مه تبه خه كه و نانتيكي ره قى هينا، له سه ر ته ختى
 خه وه كه ي پراكشا و به تانييه كانى له خويه وه ئالاند و گوتى: 'بينيم،
 دوينى دوو داله كه رخورى دهنوك خويناوى هاتبوونه بهر
 په نجره كه م و له په سا به دهنوك له شووشه كه يان ده دا. به و
 چاوانه ي خۆم بينيم ره وه چه قه ليك به بهرده مى شوقه كه دا تپه پرين.
 نازانم ده بى كه سى تر به زيندووى له م شاردا مابيت! شهوى
 رابردوو ئه وه ي گويم لنى بوو، ته نها دهنگى چه قه ل بوو كه
 جاره جار له پشتى شوقه كانه وه له گه ل سه گه كان ده بوو به شهريان
 و بهر ده بوونه به كترى. نازانم سوپا و تا قمى كى براوه بوون، هر
 چهنده بهرده وام قروسكه ي سه گم ده بيست!

دهستى له پيش خويه وه پان كرده وه و له له پى دهستى روانى،
 دواى چهنده هه ناسه يه ك؛ بۆنى پيوه كردن و به دهموچاويدا هيتانى.
 چاوى نووقانديبوو، توند ههردوو دهستى به روويه وه گرتبوو:
 'باش بيري لى بكه مه وه، بزانه ئه و رۆژانه چيم وت، داخو چ
 دوعا يه كم له و خه لكه قوربه سه ره كرد بيت!'

دهستى له سه ر دهموچاوى لا برد و سه رى هه لپرى و له
 بنميچه كه ي روانى: 'ئه مرۆ بيت يان سه به ي، له م شاره دا هه موو
 شتيك وه كوو خوى لى دپته وه. خو ئه گه ر ئاواش مايه وه، ئه وه
 گوناحى خويان له مى خويان! هه لبه ته خه لكى ئه م شاره خويان
 قابيلى ئه وه ن. ئيتر هه ر كه سه و به گويزه ي نيازى دلى خوى. خو
 ئه گه ر هه مووشيان مردبن، مادام مسولمانن؛ ده بيت بيخه م بن،
 بۆخويان ئيستا له به هه شتن. ئه وه قسه ي مه لا مسته فائى مه لاي
 ئاوايى جه له مؤرد بوو!

دوو پوژبوو خه لکی هه ولتر رهویان کردبوو، به یانیی ئه و پوژ مهستوره خوی گوپیبوو، کلیلهکانی له گیرفانی پالتوکهی دهرهینا و به دهستیوه گرتنی، چوو بۆ نهومی سه رهوه و له بهر دهرگای مالی سمایی حه مالدا راوهستا، دهستی بهرز کردبووه و ویستی له دهرگاکیان بدات، کاتیک رووخساری حه بیی ژنی سمایی حه مالی بیر که وتهوه، په شیمان بووهوه و دهستی داگرتهوه، گه رایهوه و به پلیکانهکاندا بۆ نهومی یه کهمی باله خانه که چوو خوار.

بی وهستان، دوو جار له پی دهستی به دهرگای مالی مهجیده شه لدا کیتشا. دواي ئه وهی چهند هه ناسه یه که راوهستا، له خه یالیدا ویستی پرسیاری کته له دراوسیکانی بکات، په نجهی له سه ر زهنگه که دانا، پاشان چهند جاریک بانگی له مهجیده شه ل کرد. دانیشتوانی شوقهکانی ئیسکان دهیانزانی مهجیده شه ل ژنی نییه و به ته نیا دهژی، مهستورهش چهند جاریک لای هه ندیک کهس گوتبووی میزده کهم سه ربازه و مانگی جاریک بۆ مال دیته وه، به لام لای مهجیده شه ل راستیهکانی گوتبوو. هیشتا له بهردهم په نجه ره کهی مالی مهجیده شه لدا وه ستابوو، له په نجه ره کهوه تاوینک له ژووره وهی روانی، دواي ئه وهی دلنیا بوو له ماله وه نییه، بییری له وه کرده وه بۆ ناوبازار و دهوری قه لاتی بچیت، به لکوو له وئ هه والینکی دهست بکه ویت.

هاتبوو سه ر شه قامی شهست مهتری و له راست و چه پی روانی، روژانی تر ئه و شه قامه بهردهوام ئو تومبیلی پیندا ده رویشت،

دەيزانى تاوهكۆو ناو بازار و دەورى قەلاتى دەبى رېنگايەكى دور
بېرېت و بەو كۆلان و شەقامە چۆلانەدا پروات.

ئەو دور پۆژە ئەوئەندە خۆل بارىبوو، شۆستە و
راستەشەقامەكەت بۇ لىك جيا نەدەكرايەو، لە ھەندىك شوين
دەنكە زىخە وردەكان لەبەر تىشكى خۆرەكەدا شەوقيان دەدايەو،
وھكۆو زىر بەو ناوھدا بارىبوون. ئەو ريزە درەختى لەسەر
شۆستەكانى نىوان ئەو شەقامەدا پروابوون كە درەختى قەلەمتوز
بوون، لە بىئاويدا سىس و بى گەلا ديار بوون، ئەوئەندە توزيان
لەسەر نىشتىبوو، لە دېكى حوشترخۆرى بىبان دەچوون.
مەستورە ھەمان رېنگاي گرتە بەر كە پۆژانە لىوھى بۇ بازار
دەچوو، زوو زوو بۇ بەردەم مالەكان لای دەدا و لەسەر
دىوارەكانەو لەناو ھەوشەكانى دەپوانى، بە مشتەكۆلەى لە دەرگا
ئاسنە توزاوييەكانى دەدا و بانگى دەكرد: 'مالەكە! مالەكە، كە ستان
لە مالە؟'

لەسەر شەقامە سەرەككەكان و لەسەر كۆلانەكان دەبابە
وھەستابوون، سەربازىك يان دووان لەسەر دەبابەكان دانىشتىبوون
و قسەيان دەكرد. كە مەستورە تىدەپەپى، لىيان دەپوانى و
ھەندىكيان سالاويان لى دەكرد، ھەندىك لە مالەكان دەرگاكانيان
كراوھ بوون و جىبى لەسەر خۆلە بارىوھەكە ديار بوو. پىتھ ئەوھى
بگاتە سەر ئەو راستەشەقامەى بۇ بەر قەلاتى دەچوو، بۇ بەردەم
مالەكانى گەرەكى كۆمارى پەريەوھە. دووكانىك ھىشتا
كەلوپەلەكانى لەسەر شۆستەكە بوون، سىندووقى سەوزە و
مىوھەكان ئەوئەندە خۆل لەسەريان بارىبوو؛ سىو و پرتەقالەكانى

شاردبووه وه. له ناو دووكانه كه وه دهنگي پچر پچرى دهبيست. مهستوره چوه ناو دووكانه كه و چهند جاريك بانگي كرد، له گهل دهنگي نه ودا و له ناو ماله كاني گه په كي كوماربيه وه دهنگي گولله دهبيستران. وه كوو له دهنگي گولله كان راچله كييت، خوى له پشت په فه په كي ناو دووكانه كه دا شارده وه و بيدهنگ به سهر په فه كه دا له دهره وهى دووكانه كهى روانى. سهرى گيژى دهخوارد و هه ناسه بركي پيكه وتبوو. ناو په فه كان به تال ديار بوون و له سهر زه ويى دووكانه كه كه ره ستهى جوړاوجوړ كه وتبوون، گلپه كان هيشتا دهگران، له پيشه وهى دووكانه كه دا راډيو په كي په ش له سهر ميژيك دانرابوو، كورسيه په كي زهردى پلاستيكي له پشتيه وه بوو، دهنگي راډيو كه به پچر پچر دهات و ههنديك جار خشه خشى بوو: "...بو ئيمه يه، عيراق، نه ته ووووو... ه... ي عه ره... عه ره... بيبيبيبيب..."

مهستوره چوه له سهر كورسيه كه دانيشت و دهستى برد ميلى راډيو كهى با دا، له و كاته دا بيژه ريك: "...موومان په ك په يامان هه يه، چونكه راستى لاي ئيمه يه، سهر كه وتن بو ئيمه يه، خوا پشتيوانى ئيمه يه. له رفرژيكي وه كوو نه مرودا هيزه كاني سهر به سوپاى نيشتمانى ته واوى شار و گونده كانيان له ياخييوه كان، سهگ و گورگه درنده كنيويه كان، به كرښگيراوانى بيكانه، پاك كرده وه. سهره وهى بو عيراق و سهر كه كهى، سهر شوږى بو نوژمنانى گهل. خوا گه وره يه! خوا گه وره يه!

خوا گه وره يه خوا گه وره يه، قسه ي قور، ئينجا ئه و خه لکه قوربه سه ره يش زوو زوو ده لئن خوا گه وره يه، ئينجا ده بيت ئه و خوايه پشتيواني له کن بکات!

کاتیک مه ستوره ئه مه ي به ده نگیکی پچر پچر وت، ده می خوار کردبوو، وه کوو بیه ویت لاسایی بیژره که بکاته وه. هه لسا بووه سه ر پئ و تاویک له رادیوکه دوور که وتبووه وه، که له و کاته دا چهن دین ده نگی ژن و پیاو به کورس نه شیدیکیان ده خویند، توند ده سستی به گوئیکانیه وه گرت و چوو خیرا رادیوکه ی کوژانده وه. له ده ره وه ی دوو کانه که ده نگی گولله کان له زیادبووندا بوون، وه کوو هیزی شریخه ی گولله کان به ناو ئیسقانه کانیدا تپه رپین. نه یده توانی خوی به پتوه بگریت، ده سستی به قه راغی میزه که وه گرت و پاشان له سه ر زه ویی دوو کانه که دانیشت، به ده نگی به رز ده گریا، زوو زوو به ده م گریانه وه: 'ده نگی ئه و گوللانه... وه ی له خوم رۆ، له خوم رۆ، خه می ئه و ترسه م جه رگی بریوم!'

له گه ل ده نگی لاواندنه وه که ی ئه ودا، تاوه کوو ده هات ده نگی گولله کان زیاد ده بوو، ده سستی به قه راغی میزه که وه گرت و خوی راست کرده وه، کاتیک به سه ر قوئی پالتو سه وه زه که ی؛ چاوه ته ره کانی سه ری، رادیوکه ی خسته بنبالی و به کووره کوور له دوو کانه که چوو ده ره وه، له سه ر شه قامه که له گه ل ده نگی ده سترپیژی گولله کاندای لووره و واقه ی چه قه له کانی ده هاته به ر گوئی، شوینه واری چنگ و پیکانیان له سه ر خۆله باریوه که ی سه ر شوشته کان دیار بوو، ده نگی بیژره ی رادیوکه به رده وام له ناو گوئیکانیدا ده زرینگایه وه و تیکه ل به ده نگی گولله کان و لووره ی

چەقەلەكان دەبوو، لەژێر لێوھەوتی: 'خا گەورەبە! خا گەورەبە!'

تۆنی دەنگی بیژەری رادیۆكە، دوا سات و پوژی گوندی جەلەمۆردی بیر خستەوھ. بیژەری ئیزگەي دەنگی رادیۆي بەغداد كە خدری میزدی بەردەوام گوئی لئ دەگرت، بەتایبەتی ئەو شەوھي كە ویستیان برۆن و خۆیان بشارنەوھ، زوو زوو مەستوورە و كچەكانی پرسسیاریان لە خدر دەگرد ئاخو چیی گوتووه و حكومت بریاری چیی داوه. خدر كابراییكی كە مدوو بوو، ھەروھە پئی وا بوو ئەو ھەوالانە پئیویستە تەنھا پیاو بیانزانی، چونكە تەنھا پیاو دەتوانیت لئیان تییگات. پاشان پئیش ئەوھي خدر رادیۆكەي بگورپتە سەر ئیزگەي گەلي كوردستان، لەبەر خۆیەوھ بە مەستوورە و كچەكانی گوت: 'ھیچ نییە! باوەر ناكەم جەیش روو لە ناوچەي ناوشوان بكات!'

پوژی پئیش ئەو شەوھ، خەلكی ئاویی جەلەمۆرد كو بووبونەوھ و بریار درا خۆیان رادەستی حكومت نەكەن، بەرەو چەمی بابەرۆشە برۆن و لەوئ خۆیان بشارنەوھ. ھیتشتا خدر سوور بوو لەسەر ئەوھي كە پئیویست بە خۆشاردنەوھ ناكات، چونكە حكومت بەنیازی ھیرش نییە. خدر رادیۆكەي بە بناگوئیەوھ نابوو، دوو شەو بوو خەون نەچوو بووھ چاوی و بەردەوام بەدیار رادیۆكەيەوھ دانیشتبوو. كاتیک مەستوورە كچەكانی لە خەو بەئاگا ھینا، تەنھا ئەوھندی پئی گوتن: 'دەي... دەي كچەكان دەستوبردی لئ بكەن با برۆین!'

کاتیک مەستورە و خدر لە بەرھەیوانە کە ڕاوەستابوون، خەلکی ئاواپی سێ بەشیان گەیشتبوونە پشتی ئاواپی و بگرە ھەندیکیشیان لە یال چووبوون بەودیودا. مەستورە چەند جارێک بانگی لە کچەکانی کرد، کاتیک یەک یەک ھاتنە دەرەو و ڕووناکیی چرا فانۆسە کە دەستی؛ لێی دان، خدر بە دەنگی بەرز پێی گوتن: 'دەک قور بەسەر خۆم، ئەو دەلێی بە ناخیری گیانتان بۆ زەماوەند خۆتان گۆریو!'

مەستورە ویستی پێیان بڵیت کە دەچین لەو کێو و ھەردە خۆمان دەشارینەو و پێویست بە خۆگۆرین ناکات، بەلام چاوی پڕ بوو لە فرمیسک و گریانیک قورگی گرت و ھەناسەبرکیی پێ کەوتبوو، کە ڕینگەیان پێ نەدا نیازی دلی خوییان پێ بڵیت. دەستی خستە سەر شانی خدری میردی و توند گووشیی، کاتیک خدر لە مەستورە ی ڕوانی، ئەویش سەری لێ ڕاوەشاندا، ئیتر خدر لە مەبەستی ژنە کە ی تیگەیشت و رادیۆکە ی ھەلپری و نای بە گۆییەو. لەو کاتەدا مەلا مستەفا لەناو دەرگا کەو بە بانگی لە خدر کرد. کاتیک ئەوان پیکەو گۆییان لە رادیۆکە دەگرد، مەستورە یەک یەک بەسەر کچەکانیدا گەرا. بەھاری کچەگەرە ی لە چکیکی سووری بە سەردا داو، رەنگی قژی و لە چکە کە ی زۆر جیاوازییان نەبوو، پێستی سپی و گلینە ی چاوی سەوز بوون کە لەو تاریکییدا ڕووناکییە کە ی پێویست بوو تاوھکوو ببینریت. مەستورە سەر شانی ھیلە کە سەوزە کە ی بۆ راست کردەو و دەستی بەسەر سنگیدا ھینا، خۆی لێ نزیک کردەو و پێی گوت: 'دەلێی ھاتوونەتە خوازبینیت؟'

ٴئٲتر دایکه گیان که بهخت پرووی تی کردیت، شهو و پروژی بو
نییه!

ٴکام بهخت؟

ٴبهختی شوو!

هر چوار کچهکهی مهستوره، یهکی چلیک دارموردیان به
دهستهوه بوو که ئهوهندهیان له سهر سنگ و جلهکانیان
ههلسویوو، بونی دارموردیان لی دههات. مهستوره چراکهی
دهستی تاوهکوو ئاستی دهموچاوی کچهکانی ههلبری و چاوی پندا
گیران، دهستی برد و قوپچهی سوخمهکهی ژیانی کچه بچووکی
ترازاند: ٴئٲتر با سنگ و مهکی توش دهربکهویت، نهوهکوو
بهختهکهی توش له بهر دهرگا بیت!

پٲکهوه دهستیان کرد به پٲکهنین: ٴدهی خوا بهدلی ئیوهمان
له گه‌لدا بکات!

پاشان مهستوره له بهری پٲیهوه تاوهکوو سهر سنگی له
خوی پروانی، نیرگز و کویتستان دهستی دایکیان گرت و داوایان لی
کرد خوی بگوریت. پٲش ئهوهی کچهکانی له خه و ههلسینیت، له
گه‌وره‌کان گه‌رابووهوه، ئالیکی دوو پروژی بو مه‌ر و بزنه‌کانی
داناوو. زوربهی خه‌لکی جه‌له‌مورد ئیواره‌ی پروژی پٲشوو
مه‌رومالاتیان له‌ناو دی دهرکردبوو، به‌لام خدری میزدی به‌گوئی
خه‌لکی ئاوابی نه‌کردبوو. مه‌ستوره هینشتا جزمه شینه‌کانی له
پندا و شه‌روالیکی خدری له‌پٲی کردبوو، له‌و کاته‌دا مه‌لاسته‌فا و
خدری میزدی بانگیان لی کردن. مه‌ستوره چاره‌که‌یه‌کی پر
کردبوو له نان و تووره‌که‌یه‌ک هه‌نجیری وشکی خستبووه ناو

چاره که که. خدر و مهلا مستهفا به دهم قسه کردنه وه گه یشتبونه پشتی ئاواپی، له و کاته دا تراکتوریکی بن لایت له بهردهم مالی مهستوره وهستا، زیاتر له بیست مندال و ژن و پیر و گهنجی تیدا بوو، پیاویک به سهر تراکتوره که وه پروناکیی لایته که ی دهستی گرته مهستوره و کچه کانی، پاشان دابهزی و بق لایان هات، له بهر پروناکیی لایته که یدا له کچه کانی مهستوره ی روانی، گوتی: 'ئهری که نیشک، ئه وه خیره و خوتان گوریوه؟'

پیاویکی ته من سی سال ده بوو، قز و پش هاتوو، پالتویه کی سه ربازی سه وزی له بهردا بوو، مهستوره لئی چوه پیشه وه: 'ئیوه چ کاره ن؟'

'ئیمه له گوپته په وه هاتووین، کورپه قه سته م به خوا جه یش و جاش ده ست له کس نا پاریزن، ئه وه تا له ئاواپی ئیمه ده رمانیشیان پیا کردووین!'

'ده رمان! ده رمانی چی؟ کورپه وا نه لیت!'
'قیامه تی هه لسیاوه، زه لام ژیان ده رنابات و ته نانه ت په له وره کانیش فریای فرین ناکه ون!'

دوا ی ئه وه ی مهستوره ئه مه ی له کابرا بیست، پشتی کرده کابرا و کچه کانی پیش خوی، به رده وام ده ستی به پشتیان ه وه دنا، زوو زوو له بهر خویه وه پینی ده گوتن: 'ده ی! ده ی خیرا که ن!'
'ئهی خه لک ئه م ئاواپی هان له کوئی؟'

'له ودیو ئه و یاله، له و چه مه ی با به رووشه ن!'
مهستوره کاتیک ئه مه ی وه لامی کابرا دایه وه، ئاوپی لئ نه دایه وه و زیاتر له بیست مه تریک لئی دوور که وتیوه وه.

مهستوره ديسان بهدم ئەم خەيالانەوه بۆ گەرەکی ئیسکانی
 کۆن و بۆ بەردەم بارەگای یەرموکی حیزبی بەعس هاتبوو،
 بەرامبەر بەخانەى بارەگاگە راوهستابوو، وهکوو هینشتا لهبەر
 خۆیهوه لهگەڵ کچهکانیدا بدوینت، کلیلی ئەپارتمانەکهی و رادیۆکهی
 به دهستهوه بوو، ههستی دهکرد گره و خۆلبارین ههموو شتیکی
 لهو شارى ههولیزهدا بپهنگ کردبوو. بینیی ئالای سوور و سپی
 و رهش له سهربانی بارهگای یەرمووک و پۆلیسـخانە که
 ههڵکراپوون و دهشەکانهوه، دوو سهرباز بهبەردەم بارهگاگەدا
 پیاسهیان نهکرد، چهقهلهکانی له کۆلانهکانی ئیسکانی کۆندا دهبینی،
 ههندیک جار لهبەردەم بارهگاگە ژنه رهشپۆشهکانی دههاتنهوه
 پینش چاو، پاشان پینش ئەوهی بروا، وهکوو ههموو جارهکانی تر
 چاوی به نووسینی سهر دیوارهکاندا گنیا، لهبەر خۆیهوه و لهژیر
 لیوهوه بهحونجه خویندیوه: 'بژی سهروک'

ئىۋارەى ئەو پۇژە و پىش خۇرئاۋابوون. ھىشتا رادىۋكەى بەدەستەۋە بوو بە كۆلانەكانى ئىسكاندا دەگەرا، بە كلىلەكانى دەستى لە دەرگا و پەنجەرەى مالەكانى دەدا. بالەخانەكانى گەرەكى ئىسكان سى نھۆم بوون و لەو بالەخانەدا مالى سمايلى ھەمال و مەجىدە شەل؛ سەر و خواريان لە مەستورە گرتبوو. دەرگا و پەنجەرەى ھەندىك مال لەسەرپىشت بوون و پەشەبا خۇلى بۆ سەر راخەر و ناو نۆينەكانيان بردبوو، لەھەر جىگايەك دەنگىك بەھاتايەتە بەر گوئى، خىزا بانگى لە مەجىد يان پىشیلەكەى دەکرد.

مەستورە گەرپابوۋە مالاۋە و بىدەنگ لەسەر قەلاتىنى دەپوانى، شووشەيەكى مرەباى سىۋى ھەلپچىپىۋو، بۇنى ئەلكھول و بۇگەنى سىۋو؛ ژوورەكەى پىر كىردبوو، ھەستى بە كارىگەرى مرەباكە دەکرد و بەرچاۋى تارىك دەبوو، لەدوور خەلكى لىۋە

ديار بوو كه بۇ رۇژى مه ولوود به قه دپالى قه لاتيدا هه لزنابوون، زوو زوو كه وچكىك مرهباى سئوى دهخوارد. پاش كاتر ميريك خوى به پينه بۇ راگير نه ده كرا، پاشان له خيالى خويدا ئاواى گوت: "ئهمشه و له سهر قه لاتى شتيك روو ده دات، نه گهر بيتوو دوعاى ئه و خه لكه مسولمانه گيراييت!"

پاشان له سهر زه وييه كه دانيشت و يه كيك له سندووقه ته خته سه وزه سه ربازيه كانى له ژير ته ختى خه وه كه يه وه بۇ ناوه راستى ژووره كه ي راکيشا. كاتيك سندووقه كه ي كرده وه، چاوى چوه سه ر ماكسييه سووره كه ي، ئه و ماكسييه ي بايزى ميردى هه ره شه ي لى كردبوو كه له بهرى نه كات، ده ريه ينا و به ده ستيه وه گرتى، له سهر رانى دايئا و له و دوو جيگايه ي روانى كه قرنجابوون و له سهر نه ژنوكانى ده يان كونى وردى تيدا بوو، هيشتا جيگاي چهند په له خويىنكى وشكى پئوه مابوو، له بهر خوييه وه گوتى: "ئه و رۇژهى به ناخبرى گيانم بۇ هه نجير كرين چووبووم!"

هه ناسه يه كى قولى هه لكيشا و به رده وام بوو: "كوپه نه مزانى خواردنى ئه و مرهباى سئوه ئاوا هوشم له بهر ناهيلىت و ئه و كه تنه م پى ده دات، چون ئا به م ماكسييه ته نكه وه گه يشتبوومه ناو بازار، ئه وه نده ي له بيرم بيت كاتيك گه يشتمه سه ر راسته شه قامى به رامبه ر قه لاتى، ئه و كوپو كاله م وه كوو شاره زه رده واله لى وروژان، وه كوو سه ر بازه كانى حكومه ت ده هاتنه پيش چاوم، هه موو وه كوو چه قه ل چاويان زه ق ده رپه ريبوون و له مزيان روانى، به خوا ليك به ده مياندا ده هاته خوار، به و بيه وشييه مه وه بۇنى ناوگه ليام ده كرد، بۇنى ساردى شه هه وتيان به ديوارى

سيبه كانمه وه نووسابوو، تا چهند رۆژتيكيش له لووتندا
 نه ده رۆيشت، وا بزاتم زياتر له ده گنج دهستييان بۆ مهك و
 ستم بردوو، دووكاندار و مشتەري هاتبوونه سەر شوستهكان
 و هەر چاويكيان كردبووه دوو چاو، ئيتر نازانم ئەو رۆژه خه تاكه
 له منه وه بوو يان ئەو خه لكه له گەل بينيني هه موو ئافره تيكدا ئاوا
 بوون. زۆر ترسام، مه گەر ئەو رۆژه ئەوه نده ترسابم كه قاسم
 ئاغا و پياوه كاني له نيوه شه ودا بۆ ناو ئاوايي جه له مۆرد هاتبوون،
 ئەوه نزىكي سالىك پيش ليقه ومانه گه و ره كه بوو. به بيرم ديت
 باوكم له ترسى قاسم ئاغا و پياوه كاني، من و دايكمى له گه و پرى
 بزنه كان شارده وه، دايكيشم گووى سه گه كاني له لامل و سەر
 سنگ و ناوگەلى هه ردووكمان هه لسووى، ئەو بۆنه ئىستاش به
 سيبه كانمه وه لكاون. تاوه كوو ئەم رۆش كاتيك ترسىكى له و جۆرم
 لى دهنيشيت، له كاتى هه ناسه داندا ناو قورگ و لووتم له بۆگه نى
 گووى سه گه كان پىر ده بى. هه رچ كاتيك بير له پياو ده كه مه وه، ناو
 ده مم پىر ده بيت له بۆگه ن. كاتيك له گەل خدر و شىخ بايزيشدا
 ده نووستم، بۆنم ده كرد. ئەو رۆژه له و شه قامه ي كن قه لائى هه مان
 هه ستم هه بوو، به ترسه وه خۆم راست كردبووه وه و له ده ورى
 خۆم ده پوانى، بۆ ئەوه ي پيشانيان بده م كه لئيان ناترسم، له
 بينه ختيمدا نووكى پىم له قه راغى شوسته كه هه لكه وت و له سه ر
 ده م كه وتم، له پيش له پى ده ستمه وه هه ردوو ئەژنۆم به ر
 كاشيه كان كه وتن، ئەوه نده ئازاريان ده هات تاويك له ويدا
 كه وتبووم و نه متوانى راست بمه وه، گويم له هاوار و پىكه نين و
 فيكه ليدانى ئەو خه لكه بوو، ئەو هه موو كورپه گه نجه ده و ره يان لى

دابووم و پیم پیده‌کینین. که سهرم هه‌لبری و لیم روانین، وا بزائم
لینان پارامه‌وه، پاشان که زانیم که سیان گوئیان له قسه‌کانی من
نییه، له بیده‌سه‌لاتیمدا به دهنگی بهرز ده‌ستم کرد به گریان.
وه‌کوو شاره‌هنگ ده‌وره‌یان لی دابووم و هه‌ریه‌که و به‌دهم
پیکه‌نینه‌وه شستیکی دهوت، مالی ئه‌و دوو پیاره ئاوا بیت هاتنه ناو
خه‌لکه‌که و ده‌ستیان نایه بنبالم، گویم لینان بوو به خه‌لکه‌که‌یان
دهوت: 'گوناحه! گوناحه، مه‌زلوومه، وازی لی بیئن!' ئه‌و قسه‌ی
باوکم زوو زوو ده‌یکرد، که من و دایکم له‌پیش چاوی باوکمدا
مه‌زلووم بووین و جیگای به‌زه‌یی بووین، وا بزائم ئه‌و دوو
پیاره‌ش له ته‌منی ئه‌وسای باوکمدا بوون، که ته‌مه‌نیان سهر و
په‌نجا سالیکی ده‌بوو. له کوره‌گه‌نجه‌کان تووره‌ بوون و به‌پال
ریگیان کرده‌وه و بزگاریان کردم، ههر ده مه‌تریک دوور له‌و
جیگایه بردمیانه دووکانیکی کوتالفرۆش، له‌سهر کورسییه‌ک
دایاننام و په‌رداخیک ئاویان دایه ده‌ستم. کاتیک په‌رداخه ئاوه‌که‌م
خواره‌وه و باش لیم روانین، بالا و شیوازی ده‌موچاویان و
سه‌ریان به‌ئه‌ندازه‌یه‌ک لیتی سپی بوو، ته‌نها به‌جله‌کانیاندا لیک
جیا ده‌کرانه‌وه. یه‌کیکیان لیتی روانیم و وتی: 'تو گوناحیت، ئه‌و
خه‌لکه‌خوانه‌ناسن!' ئه‌وی تریان بۆی سه‌نده‌وه و گوتی: 'ده‌ی
ئافره‌تیکی شو‌خوشه‌نگی وه‌کوو تو، بۆ تو‌زیک به‌پۆشته‌وپه‌رداخ
نایه‌یته ناو بازار! ئه‌و خه‌لکه‌ناه‌قیان نییه.' لیم هاتبووه پیشه‌وه و
له‌کاتی قسه‌کردندا په‌رداخه‌که‌ی به‌به‌تالی له‌ده‌ست وه‌رگرتم، له‌و
کاته‌دا بۆنیک به‌ر لووتم که‌وت و هه‌ناسه‌ی توند کردم، بۆنی ئه‌و
دوو پیاره‌که بۆنی گووی سه‌گیان لی ده‌هات، جا ئیتر نازانم

شـوینـهـواری بـۆگـهـنی ناو سـیـیهـکانی خۆم بوون یان بۆنی
 راسته قینهی ئەوان بوو! ئەوی تریان له دووکانه که چوو دهروه
 و گویم لئ بوو هاواری به سهر خه لکه که دا ده کرد که هیتشتا له سهر
 شه قامه که چاوه پوانی منیان ده کرد. ئەو پیاوهی به دیارمه وه بوو،
 ده موچاری هینایه پیشه وه و پینی گوتم: 'ئه گهر خۆت قوزت
 نه خوریت، ئاوا به پرووتی بۆ ناو ئەو قهره بالفییه نایهیت!' کاتیک
 ئەوهی پئ وتم، دیسان هه ناسه ی هات به سه رمدا، منیش هه ستام
 و داوام لئ کرد: 'ده ی خیرت ده گاتی ئه گهر تاوه کرو سهر
 شه قامه که له گه لم ببیت، به شکم بچمه ناو تاکسییه ک!' شانی گرتم
 و خیرا پیش خۆی دام: 'برۆ پیشم بکه وه، له بهر ئەوهی زۆر زه لیل
 ده تبینم و به زه بیم پیتدا دیته وه.' کاتیک هاتینه بهر دووکانه که،
 هیتشتا ئەوی تریان له گه ل کومه لیک گه نجدا که ژماره یان بیست
 که سیک ده بوو، له لیدوان و شیوه شه ردا بوو. ئەو کابرایه ی
 ده ستی به بالمه وه بوو، بردمیه سهر جاده که، پاشان ده ستی له
 تاکسییه ک راگرت. کاتیک تاکسییه که له به رده مماندا پراوه ستا،
 ده رگای دواوه ی بۆ کرده وه و چومه ناو تاکسییه که وه.
 شو فیره که کابرایه کی سه رپووتاوه ی بچکولانه بوو، له ئاوینه که وه
 چه ند جاریک لئی روانم و به خیره اتنی کردم. په نجه ره کانی لای
 راست و چه پی دواوه ی تاکسییه که داخرا بوون، ته نها ئەوه ی لای
 شو فیره که کراوه بوو که خۆی قۆلی لئوه ده رهیتا بوو. کاتیک
 خه لکه که هاتن له ملا و ئەولای تاکسییه که وه وه ستان، شو فیره که
 شو وشه که ی لای خۆیشی داخست، پاشان به ئەسته م گویم له
 هاوار و فیکه لیدانی دلخوازه کانم بوو. شو فیره که خۆی دا بوو

به سهر كوشنه كه دا و دواى ئه وهى له سه ره ئه ژنو خويناوييه كانمى
روانى، سه رى هه لبرى و پرسى: 'بو كوى برۆين؟'
'شوقه كانى ئيسكان'.

مه ستوره له به ردهم ئاوينه ي گه رماوه كه ي، ماكسييه
سووره كه ي به بالاي خوى گرت: 'ئه رى زور كورت و ته نكه،
نازانم ئه و رۆژه چون ويزابووم به و جلكه وه بو بازار بچم، خو
ئه و خه لكه ناهه قيان نه بوو، باشيشه كه به و رۆژى نيوه رۆيه
سواريشم نه بوون!'

ماكسييه كه ي خسته وه ناو سندوقه كه و داى خست، له ژير
كه وانته رى مه تبه خه كه ي چه كوشىكى هينا بوو، به سه ر
سندوقه كه ي تره وه وه ستا و قوفله كه ي شكاند، پيشتر له ترسى
شىخ بايز نه يده ويرا ده ستكارريان بكات. كاتىك كرديه وه، قاتىك
جلى كوردى له سه ره وهى ده ركه وت. له به ردهم سندوقه كه دا
هاتبوو سه ر چوك. قاتىك جلى زه رداوى شال و پشتىنىكى ره ش
كه گولى زه ردى تيدا بوو. كاتىك جله كانى ده ره يتا، له به ر خويه وه
گوته: 'ئه وه تا، جلى كورپىنييه كانى بايزن!'

ده ستى به ده ميه وه گرتبوو، له ناو سندوقه كه ي روانى، دوو
تفنگ و فيشه كدان و ده مانچه يه كى ره ش و كيسه يه كى بۆرى
پنچراوه ي تيدا بوو، كيسه كه مه داليايه كى زه ردى ئالتوون و
كاغه زىكى تيدا بوو، مه دالياكه سه رى دالىكى له سه ر هه لكه نرابوو،
به په تىكى سوور و ره شه وه بوو. چه ند هه ناسه يه ك بته دنگ له

کاغزه که ی روانی، چاوی چووه سهر چند وشه یه ک و ویستی
حونجه یان بکات: "ش-ج-ا-ع... ح-ر-س... و-ط-ن..."
وشه کانی به نیوه ناچلی ده خوینده وه، پاشان له خوی پرسی:
"دهی بۆچی من ئه وه موو ساله خه یالم لای ئه وه سندووقه
نه بوو بوو؟ بۆ به ناخیزی گیانم پیشتر نه مکرده وه؟ ئه وه موو
ساله ئه وه به لایه له ژیر قنگی مندا بووه و پیم نه زانیون!"

ئەو خۆلەي بەسەر شارى ھەولیزدا باریبوو، لەننیوان
 بالەخانەکانی ئیسکاندا گردۆلکەي بەرز و نزمیان لە لم دروست
 کردبوو. لە دوور و لەسەر سەربانی مالەکانی سەیداوھوھ دیسان
 دووکەلێکی رەش دیار بوو، کە دووکەلێ ئاگرەکەي سەر قەلاتی
 بوو. سەربازەکان بەناو کۆلانی گەرەکەکاندا دەسوورانەو، چەند
 سەربازیک لەناو شوقەکانی ئیسکان ھەلۆیستەیان کرد و سەریان
 ھەلدەبێی و گوێقولاخ لە مەستورەیان روانی، کە لەوکاتەدا لەبەر
 پەنجەرەکەدا راوہستابوو، دەستیان بەرز کردوھوھ و سللویان لێ
 کرد، ئەویش پەردەکانی دادابوونەوھ، بەردەوام پۆلێک دال بە
 بەرزبێھوھ بەسەر بالەخانەکانی گەرەکی ئیسکاندا دەگەرێن.
 مەستورە جلەکانی داگەندبوو، تەنھا ژێرکراسیکی جەلسەي
 سێپی لەبەردا ماہوو، لەتەنیشت جێگای خەوہکەیدا وەستابوو، لە

جله‌کانی شیخ بایزی روانی، نیوان رانه‌کانی شوینه‌واری خوینیان پیوه بوو، له که‌نتوری جلّه‌کانی پارچه‌یه‌ک قوماشی سپیی دهره‌یتنا و قهدی کرد، په‌رۆ سپییه قه‌دکراوه‌که‌ی له ناوگه‌لی ئاخنی: 'مه‌گه‌ر ئه‌مه‌ به‌ر به‌و دلۆپه‌ی خوینانه‌ بگریت، ئه‌وه‌نده‌م ده‌سه‌سری کلینس تی ئاخنیوه، لچ و لیوی ده‌کزینه‌وه!'

جله‌کانی شیخ بایزی له‌به‌ر کردبوو، چووبوو له‌به‌ر ئاوینه‌ی گه‌رماوه‌که‌یدا راوه‌ستا، پشته‌ینه‌که‌ی چه‌ند جاریک کرده‌وه و دیسان به‌ستیه‌وه، ده‌یویست وه‌کوو شتوازی شیخ بایز بیبه‌ستیت. قژی خسته‌ ژیر کلاوه‌که‌یه‌وه و جامانه‌که‌ی له‌سه‌ر کلاوه‌که‌وه له‌ سه‌ریه‌وه پتچا: 'ئه‌وه‌ش پیاوی ده‌ویت، جا له‌به‌ر ئه‌وه‌ی شوکور من پیاو نیم، نازانم چون خۆم بگورم!'

زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک هاته‌ سه‌ر لیوی: 'کتومت له‌ خۆی ده‌چم. ده‌ی مه‌ستوره، عه‌مرت نه‌مینیت بۆ چ پیاویکت!'

قافا به‌ خۆی پیده‌که‌نی. مه‌ستوره کاتیک ئه‌مه‌ی گوت، له‌ ئاوینه‌که‌دا به‌سه‌رنجه‌وه له‌نیو چاوی خۆی روانی، پالتو سه‌وزه‌که‌ی له‌به‌ر کرد و تفه‌نگه‌که‌ی شیخ بایزی کرده‌ شانی، جزمه‌کانی له‌پێ کرد و وه‌کوو په‌له‌ی بیت! خیرا له‌ مال چووه‌ دهر، دهرگا‌که‌ی به‌ کلایل له‌دوای خۆیه‌وه داخست، له‌به‌ر دهرگای ئه‌پارتمان‌که‌یدا راوه‌ستا، دوای ئه‌وه‌ی سه‌یری تفه‌نگه‌که‌ی ده‌ستی کرد، بییری له‌وه‌ ده‌کرده‌وه که ئه‌گه‌ر پتیویست بکات داخۆ ده‌توانیت تفه‌نگه‌که‌ به‌تقینیت؟ بروی لوله‌ی ئه‌و تفه‌نگه‌ بکاته‌ کێ؟ ده‌ی له‌ ترسی ده‌نگه‌که‌ی، چی بکات؟ له‌م بیرکردنه‌وانه‌دا بوو، به‌تایبه‌تی خه‌یالی لای ته‌قه‌ی تفه‌نگه‌که‌ بوو.

بایه کی وشک و گهرمی دههات و ئه و ناوه خۆل دایپۆشیبوو، به دهستیکی ئارهقهی ناوچهوانی سرى، له و کاته دا له دهورى باله خانه که چه قه له کانی بینی. مه ستوره له سه ر پلیکانه کان دانیشته و پووی لووله ی تفهنگه که ی له ده رگای باله خانه که کرد، له ودیو ده رگاکه وه گوئی له واقه ی چه قه له کان بوو، له تفهنگه که ی ده سته ی روانی، له ناکاو فیشه کیک له لووله ی تفهنگه که وه ده رچوو. له گه ل ده نگه که دا، قیژه یه کی کرد. بی ئه وه ی له ده رگای ئه پارتمان ه که بروانی و بزانیته فیشه کی تفهنگه که به ر کوئ که وتوه، خیرا هه ستا و به را کردن به ره و سه ره وه چوو. تفهنگه که ی له و جیگایه ی لئی دانیشته بوو، به جی هیشته. چه ند پلیکانه یه ک سه روو تفهنگه که؛ کلارو و جامانه که ی که وتبوو، به ده م ریگاوه پشتینه که ی کرابوو وه و به ده سته کی وه گرتبووی، ده سته که ی تری به رده وام به سه ر دلیه وه بوو، چاوی پر بووبوو له فرمی سک و سه ر پوومه تی ته ر بوو. گه ی شته وه به ر ده رگای ئه پارتمان ه که ی و چه ند جار یک هه ناسه ی قوولی هه لکیشه ا، له گیرفانی پالتۆکه یدا له کلله کان ده گه را، به چوارده وری خۆیدا روانی و دایه پر مه ی گریان.

له چوونه ژووره ویدا له رتیه چوو بو مه تبه خه که ی و به لوعه که ی به ر دایه وه، دوا ی ئه وه ی چه ند گوئی لیک ئاوی خوارده وه، پاشان سه ری خسته به ر به لوعه که، چوو له سه ر لیواری ته ختی خه وه که ی خا ولییه کی له سه ره ی وه پینچا و دانیشته، بیده نگ له په رده دادرا وه که ی روانی، له سه ر پشت پال که وتبوو، هه ردوو ده سته ی له سه ر سنگی دانابوو: به م پاشه له گواوییه مه وه،

ئەو چەقەلانەم لەم شارە پى دەرناکریت. دەستە پارچەم و هیچ پى ناکریت!

تەقى تەنگە کە خەيالى شىواندبوو، نەیدەتوانى بىر لە هیچ بکاتەو، تەنھا نالەى تەنگە کە نەبیت بەردەوام لە مېشکیدا دەزنگایەو. وینەى چەقەلەکان و دانەجیرەیان لەپېش چاوى لا نەدەچوو. دوو کاترئىز دەبوو پال کەوتبوو.

دواى ئەوەى هەلسا و چوو لە گەرماوہ کە لەبەر ئاوينە دريژکۆلە کەدا راوہستا، ئەو ئاوينەيەى کە دەتوت بە بالاي خوى براوہ، لە خوى روانى و لە خەيالى خويدا: 'هەموو پەنجەداگرتنىک لەسەر پەلەپىتکەى ئەو تەنگە، فېشەکىک دەردەچیت و ئەو دەنگە نەگرىسەى لىوہ دیت. ئەو دەنگەى لە مندالىمەوہ پى رانايەم، ئىتر لەگەل بېستنىدا رۆم لەناو جەستەمدا بال دەگریت و بېزار دەبى!' چەند جارنىک بە دەم هەنسکەهەلکېشانەوہ: 'ئەو شارە...'

قسەکەى تەواو نەکرد و گەرپايەوہ ناو خەيالى خوى، لە ئاوينەکە نزيک بووہوہ و لە چاوى خوى روانى و لە خەيالى خويدا: 'تو قورپ بەسەر ئەو شارەدا کردوہ.'

وہکوو لە خەيالىدا لە قسەيەک بگەرپت تا بە خوى بليت، پاشان بە دەنگى بەرز وەکوو لە خوى توورپە بيت: 'ئەو شارە پرى بووہ لە چەقەلى خوینخۆر، بېرى لى بکەرہوہ بزانه چ جادوويەکت لەو خەلکە قورپەسەرہ کردوہ!'

لەپى دەستى نابووہ ئەملا و ئەولاي ئاوينەکە و لووتى پىوہ نووساندبوو، چاوى لە چاوى خوى برىبوو، وەکوو بىووت لەناو چاوى خويدا نەپتییەک ببىنیت. پىلووى چاوى دەلەرزىن،

ماسوولکه‌کانی دهوری چاوی گرز کردبوون، چند هه‌ناسه‌یه‌ک به‌و جزره له خۆی روانی، پاشان به له‌پی دهستی توند کیشای به پرووی ئاوینه‌که‌دا: 'خه‌می من، ترسه له‌ده‌نگی گولله‌کان!'

ئاویری دایه‌وه و له‌سه‌ر سیتیا پلاستیکییه‌که دانیشته و سه‌ری به‌سه‌ر کۆشیدا شوڤ کردبووه‌وه، پاشان راپه‌ری و ئەژنۆی بلاو کرده‌وه و له ناوگه‌لی شه‌رواله‌که‌ی روانی، که نیوان رانه‌کانی خوینی پیوه بوو. پاش زیاتر له دوو کاترمیز؛ گه‌راپه‌وه بۆ سه‌ر پلی‌کانه‌کان و جامانه و کلاوه‌که‌ی هه‌لگرته‌وه، کلاوه‌که‌ی کرده سه‌ری و جامانه‌که‌ی له ملیه‌وه ئالاند. کاتیک تهنه‌که‌ی هه‌لگرت، له‌سه‌ر قادرمه‌کان و له جیگا‌که‌ی خۆی دانیشته‌وه و تهنه‌که‌ی له‌سه‌ر رانی دانا و لینی روانی، پاشان جیگای فیشه‌که‌ی بینی که به‌ر ده‌رگای ئاسنی باله‌خانه‌که که‌وتبوو، دیار بوو چه‌قه‌له‌کان له ترسی ته‌قه‌ی تهنه‌که‌ی شیخ بایز هه‌لاتبوون.

سەرتاپا رەشى پۇشيبوو، سەرپۇشە رەشەكەى لە دەموچاويەوہ پېچابوو، خۇى چەماندبووہوہ و دەستى لە بەر ورگيدا ليک ھەلپىكابوون، سەرى شۆر کردبووہوہ و لە بەر پىي خۇى روانى. رەشەباکە بەردەوام تۆزى ئەو بىابانەى لەگەل خۇيدا پىچ دەدا. دەمىک بوو ئەو توولەرىگايەى ون کردبوو کە سەرلەبەيانى ئەو رۆژە گرتبوويە بەر، تەنھا دەيتوانى مەترىک پىش خۇى ببىنىت و سى مەترىک دواى خۇى شوينەوارى پىکانى ھەلبگرىتەوہ. بەردەوام لە خەيالى ئەوہدا بوو بەلکوو بەختى ھەبىت و رىگاي بکەويتە ئاوەدانىيەک، گوندىک، يان مالىک، وەکوو پىشتر بىستبووى، يان دەوارى خىلىک. لە دەرچوونىەوہ لە خۇئامادەکردندا بوو. ئەگەر لەو بىابانەدا رىکەوتى کەسىک بکات، چى پى بلت؟ ئاخۇ ئەو چى گەياندوويەتە ئەو جىگايە؟ ئەى بە چ

زمانىك قسه يان له گه لدا بكات؟ يان باشتره خوى بكات به كه ر و
 لال و به ئاماژهدان داواى يارمه تى بكات. ئه وهى له و كاتهدا له
 خه ياله كانى دايدهبړى؛ تينووتى بوو، به جورىك زورى بۇ هيتابوو
 لئوى له ژير سهرپوشه كه يه وه وشك بوو بوونه وه و پىكدا
 نووسابوون، زمانى له ناو ده ميده بۇ نه ده جوولا، زوو زوو هه ولى
 ده دا له ناو ده ميده وه ليكه پرژينه كانى بگوشيت و چهند دلۇپ ته رى
 قووت بدات. له رىنگا تاكيك له نه عله كانى چه قيبوونه لمه كه و لئى
 به جئ مابوو، گهرمىي ده نكه زيخه كان پىستى قاچى سوور
 هه لگه رانده بوو، سهر پىكانى ئاوسابوون. ته زوو يه كه به گيانيدا
 ده هات، كاتىك له گه ل ده نكى ره شه باكه دا وه رپنى سه گه كانى
 به رگوى ده كه وت.

نينوكه كانى له دوشه كى ته ختى خه وه كهى گير كردبوو،
 هه ناسه بركىتى پى كه وتبوو، نووزه نووزىكى لئوه ده هات، پاشان
 خوى خسته سهر لا و ده ستى به سنگيه وه گرت و ده سته كهى
 تريشى خسته نيوان رانه كانى، به و جوره به راست و چه پيدا تلى
 ده خوارد. كاتىك له سهر ته ختى خه وه كهى كه وته خواره وه،
 زرىكاندى و هيتاش چاوى هه لبرى، سهرى خست به لادا و له ناو
 ژووره كهى پوانى، پاشان هه ردوو ده ستى به ده موچاويه وه گرت.
 كاتىك راست بووه وه و چوارمشقى دانديشت، چوار هيتلى سوورى
 خوئين كه شوينه وارى خوئينى په نجه كانى بوون؛ به ده موچاويه وه
 به جئ مان، خوئينى ناوگه لى بوو به ده ستيه وه. كاتىك هه لسايه
 سهر پىن، به ده ستيكى؛ شانى راستى ده شيتلا، ئه و جيتگايه ي له

کهوتنه خواره ویدا بهر زهویی ژورره که کهوتبوو، له ژیر لیوه وه:
'ئه وهش به شی من!'

پوژی پیتشوو دواي بینینی چه قه له کان و بیستنی دهنگی ئه و
گولله یه ی له لولله ی تفه نکه که ی شیخ بایزه وه دهرچو بوو، خه یالی
ئه ویان شیواندبوو، به رده وام دهنگی تفه نکه که و شاته شاتی
چه قه له کان له گوئیدا بوون. له گه رماوه که دهموچاوی شوورد و له
ئاوینه که دا له خوئی پروانی، جله کانی بایزی هیتشتا له به ردا بوو،
پشتین و جامانه و کلاره که ی له سهر ته ختی خه وه که ی بوون،
تفه نکه که ی له ته نیشتی دهرگای ژورره که وه هه لپه ساردبوو، قه راغی
چوغه که ی گرت و بونی پیوه کرد: 'بایز، قه ت گه ردنت نازاد ناکه م!'
جله کانی بایزی داکند و به پرووتی له بهر ئاوینه که دا راوه ستابوو،
وه کوو هه سست به ماسوولکه کانی دهموچاوی نه کات، به له پی
دهستی خه ریکی شیلانی سهر روومه تی بوو. پاشان دهستی له بهر
لووتیدا پاکرت و هالای دهم و لووتی به پرووی بهری دهستیدا
کرد: 'هه ناسه م بوگه نی گوی سه گی لی دیت!'

گوی مه مکه کانی نابوو به پرووی ئاوینه که وه و دهموچاوی لی
نزیک کردبووه وه. کاتیک دوور کهوته وه، شوینه واری چه وری
سهر لووتی و پیستی سهر گوی مه مکه کانی به سهر ئاوینه که وه
دیار بوو: 'یا خوا دایکه خیر له خووت نه بینیت، بو په نگیتک پیت دام!'
له سهر سپپاکه دانیشیت، دواي ئه وه ی ئاوه که ی شله تین کرد، بی
چاو ترووکان له ئاوینه که ی دهروانی و زوو زوو جامیک ئاوی
به سهر رانیدا دهرکرد، ماسوولکه کانی دهموچاوی گرژ کردبوون،
بیده نگ دلۆپه فرمیسه که کانی به سهر روومه تیدا جوگه له یان به سست

و له‌زیر چه‌ناگه‌یدا ده‌تکانه‌ سهر رانی و تیکلاوی ئاوه‌که ده‌بوون:
له‌م مه‌ینه‌تییه‌ بزگارم ناییت!

مه‌ستوره‌ گه‌رابووه‌هه‌ بۆ ژووری نووستنه‌که‌ی و خاوییه‌که‌ی
دابوو به‌سهر شانیدا و به‌رووتی له‌به‌ر که‌نتۆره‌که‌یدا وه‌ستا‌بوو،
وه‌کوو شتیکی بیر که‌وتیته‌وه‌ چووه‌ سهر ته‌پله‌کینک و له‌سه‌ر
دۆلابی جله‌کانی ده‌ستی ده‌گنیرا. به‌رزیی ته‌پله‌که‌که‌ و دریزی
بالای ئه‌و، هه‌شتا له‌ ئاستی بالای. که‌نتۆره‌که‌دا نه‌بوون. بی ئه‌وه‌ی
چاوی لئی بیته‌، به‌ گسکینک چی له‌سه‌ر که‌نتۆره‌که‌ بوو؛ مالییه
خواره‌وه‌. ده‌نگی زه‌هی شکانی شووشه‌ هات، ناو ژووره‌که‌ی پر
بووبوو له‌ تۆز، خه‌زا خاوییه‌که‌ی له‌ ده‌م و لووتیه‌وه‌ ئالاند، له‌سه‌ر
ته‌پله‌که‌که‌ دابه‌زی و دوا‌ی ئه‌وه‌ی په‌نجهره‌که‌ی کرده‌وه‌؛ بۆ
مه‌ته‌به‌خه‌که‌ چوو، وه‌ستا تاوه‌کوو تۆزی ژووره‌که‌ی له‌ سه‌ر زه‌وی
و ته‌ختی خه‌وه‌که‌ی نیشت.

بینی له‌سه‌ر که‌نتۆره‌که‌یه‌وه‌ وینه‌یه‌کی له‌چوارچینه‌گیراوی
خه‌ستبووه‌ خواره‌وه‌، وینه‌که‌ ته‌نها شووشه‌که‌ی شکابوو. دوا‌ی
ئه‌وه‌ی شووشه‌ شکاوه‌که‌ی کو کرده‌وه‌، وینه‌که‌ی له‌سه‌ر ته‌ختی
خه‌وه‌که‌ی دانا و چوارچینه‌ و شووشه‌ شکاوه‌که‌ی له
په‌نجهره‌که‌وه‌ فری دایه‌ بالکۆنی باله‌خانه‌. گسکی ژووره‌که‌ی دا و
له‌ په‌نجهره‌که‌وه‌ به‌تانییه‌کانی ته‌کاند. به‌رده‌وام چاوی له‌سه‌ر
وینه‌که‌ی بایز بوو، کاتیک لینی روانی؛ له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ گوته‌: ئه‌وه‌
بارامی کورته‌ دایگرتیت، لینی کردیته‌وه‌ و فری دایته‌ سه‌ر ئه‌و
دۆلابه‌. بارام ویستی بتخاته‌ ته‌نه‌که‌ی خۆله‌که‌وه‌، من ده‌ستیم
گرت!

دهنگی ههلبړیبوو، پاشان چوو له تهنیشتی وینه که ی بایزه وه
دانیشت و بهر دهوام بوو و گوتی: "بایز، دواى ئه و پوژه ی تو
ماوه یه که بڼه رو شوین بوویت، بارام بۆ دواچار سهردانى ئیره ی
کرد، ئیتر مه پرسه چه ند داخله دل بوو. له راستیدا ئه و پوژه پښ
ئوه ی بیت بۆ ئیره، بۆ لای دایکی چوو بوو، مه به ستم لای ره عنای
ژنته. ئه و کورپه قوربه سهره دواى ئه وه باسى ئه رخنه وانى خوشکی
بۆ کردم، که چون ژیانیکى کوله مهرگی به سهر ده بات. بارام ده یوت
ئه رخنه وان تاوه کوو بیت بارى دهروونى خراپتر ده بڼ، چونکه له
پوژى رووداوه که وه له پڼ که وتوو و ئیفلج بووه، چونکه
گولله کان بهر ئیسقانه کانى سمتى که وتبوون، ئیتر ئه و قوربه سهره
قاچى ئیفلج بووه. ده لڼ پڼده چیت حامیدى برات ئه و کاره ی
کرد بیت، بارام وتى مامه حامید ته قه ی له ئه رخنه وان کردووه! ئه و
برا گیانیه گیانیه ی تو که راتسپاردووه پاسه وانى له شه ر هفت
بکات، ئه و کچه گه نجه ی له په لوپو خستوو. ئاخړ پڼم نالڼیت
له سهر چى! توو خوا بایز پڼم نالڼى له سهر چى ئه و زولمه تان له و
کچه کردووه! بارام ده یوت باو کم و مامه حامیدم زولمیان له من
و ئه رخنه وان کرد. به قسه ی بارامى کورپ بیت، حامیدى برات
چاوى له سهر ره عنای ژنته، له وانه یه ئه مه یان ته واو دلّت نازار
بدات، چونکه جارن هه میشه لڼم ده بیستیت و ده توت، من پیاوم
پیاو، بڼشه ر هفی له خواش قبول ناکه م!

بڼدهنگ له چاوى بایزى روانى، ده ستنیکى له سهر دهموچاوى
وینه که ی دانابوو، له نیوان په نجه کانه وه چاوى لڼوه دیار بوو، توند
چنگى کرد به دهموچاویدا و له ناو ده ستنیدا چرچى کرد و گرتى،

چاوی نووقاند و تونی دهنگی هیواش کردهوه و له ژیر لئوهوه و وهکوه بیهویت له گهل خویدا بدویت: 'ئهو پوژه بارام کاتیک ئهه وینهیهی توی داگرت، پیی گوتم گویا هاوشیوهی ئهه وینهیهت له لای رهعناش هه لواسراوه، ویستبووی لهویش داتگریت و لهه دوو ماله دا کوتایی به دهسلاتی تو بینیت. لیره من به گویم کرد، بهلام له لای رهعنا تو هیشتا پیاوه قاره مانه کهی جارانیته، هه چهنده رهعنا له جیاتی تو؛ حامیدی برات سواری خوی دهکاته، بهلام لهوه دهچیت خهیالی هه له لای تو مابیت.'

مهستوره بهرووی به پیوه وهستا بوو، دوی ئهوهی قزی وشک کردهوه، خاوییه کهی له بنباله کانیهوه له سهه مهکه کانیهوه ئالاند و گوته: 'ئینجا وا بزانه... رهعنا ئیستاش خهیالی لای تویه، نهک له بهر ئهوهی خوی دهوینیت، له وانهیه رهعنا ژنت وهکوه بارام و ئهرخه وان تهنها بیهویت تولهت لی بکاتهوه. با ئهوه شم له بیر نهچیت، بارام کچی که له گه لدا بوو ناوی هه نان هه سو بوو، کچی هه سوئی شهریف زیباری بوو، ناوای پی گوتم که تو و باوکی یه کتری ده ناسن و کاتی خوی پیکه وه کونه جاش بوون، وهکوه بارام ئهه پوژه به دهه پیکه نینهوه دهیوت: 'من و هه نان خزمی یه کین، چونکه کاتی خوی باوکمان پیکه وه به عسی بوون و دهستیان له خوینیکدا تیکهل بووه!' کاتیک بارام ئه مهی گوته، هه نان له گه لیدا پیده که نی، دیار بوو منداله کانی تو و هه سوئی شهریف زیباری هاوړیت شهرم له کرده وه کانی باوکیان ده کهن، باشتهر که گه لیک جار گیا له سهه بنجی خوی ناروینته وه. ئهه پوژه بی ئهوهی بارام و هه نان هیچم بو باس بکهن، خوم ئه وهه له لا

ئاشكرا بوو كه ئەوان دلخوازي يەكتەرين، كچىكى زور جوان و شوخوشەنگ، قزقال و چاۋ رەش، دىنەوہ لە ھەولير دەژين، وتيان ئيتر ئيمە ھەقمان بەسەر باوكمانەوہ نيبە و بوخۇمان ژيانىكى نوي دەست پى دەكەين، ھەولى ئەوہيان داوہ كە ناوہكانيان بگورن، لەبەر ئەوہى كەس لەمەولا بە ھوى بيزەوشتى و تاوانەكانى باوكيانەوہ گىچەليان پى نەكات:

تاوهكو پوژى دوايى وينهكهى شيخ بايز هيشتا له سهه
 جيگاكهى بو، مهستوره به سهه وينهكهى شيخ بايزه وه
 وهستا بو، به دهستىكى چرچى ده موچاوى شيخ بايزى ريك
 كرده وه. په رداختىك چاى تى كرده بو، زوو زوو قومى لى ده دا:
 'ده زانيت بارام پوژىكيان به ميوانى بو لاي دايكى چووبوو، وا بزائم
 خه تاكه لاي منه وه بو، چونكه بووم به قسهى خو مه وه و
 پرسيارم لى كرد په عناي دايكى چونه؟ پاشان بارام قسه وياسى
 چوونه كهى بو لاي دايكى ناوا بو گيرامه وه:

'هه موو جاريك كه بچم بو ئه وئ، پيش ئه وهى بگه مه به ردهم
 ده رگاي ماله وه و له ده رگاكه بدهم، دايكم ده رگاي هه وشه و ناو
 دالانه كهى خستوو ته سهه رپشت و خوى له هه يوانه كه دا
 راوه ستاوه. هه ر جاريك سه ردانى بگه م، به و جو ره يه. پيش ئه وهى

بگه مه لای، له دووره وه پیم دهلیت: 'دلم لیبدا بوو، خوم زانیم که دیت! جارن له خه یالی خومدا ده موت نه خیر دایکه، هه موو جاریک ئه و درگا کردنه وهت به ریکه وت بووه، به لام ئه وه نده دووباره بووه وه، ئه وه تا ئیستا باوه ریم به وه هیناوه که دایکم دلی خه به ری پین داوه و زانیویه تی من دیم بق لای و له دیواری خه وشه ی ماله کونه که مان نزیک بوومه ته وه. به رده وام ئه و پرس یاره ی لئ ده که م، چونت ده زانی؟ ئه ویش وه کوو جارانی پیشوو ده لیت: 'دلم خه به ری پین دابووم که بارام دیت.' ئه وه تا ئیستاش وه کوو هه موو جار هکانی تر گه یشتبوومه سه ر سه کوو به رده می ئه و ماله و هه لو یسته م کردووه و له و جیگایه ده روانم، له بهر خومه وه وه کوو له گه ل یه کیکدا بدویم: 'ئا لیره دا، له م به ره هیوانه دا بورهانی برام کوژرا!'

مه ستوره ده موچاوی له رووی وینه که ی بایز نزیک کردبوویه وه و له ژیر لیوه وه گوتی: 'هه ی زالم، تو باسی کوژرانی ئه و کوره تت بق نه کردم، به لام نیوان خومان بیت هه ستم پین کردبوویت، ده مزانی که جه رگت سه ووتاوه، به لام تو هه ر له منت شارده وه.'

پاشان خزی راست کرده وه و تونی دهنگی گوپی و گوتی: 'ئی با بیمه وه سه ر قسه کانی بارام:

'که دیمه بهر ئه و ماله ده وه ستم دیمه نه کانی ئه و رۆژ و شه وه م دینه وه پیش چاو. پیش رووداوه که و دواینیوه رۆی ئه و رۆژه له گه ل بورهانی برام پیکه وه له بازار بووین، چووین لای سالی خه یات جله کوردییه کانمان هینایه وه. دوا ی ئه وه ی نانی ئیواره مان

خوارد، جاريكى تر باوكم داواى لى كردين تا جله تازه كانمان تاقي
 بكهينهوه. رانك و چوغه كانمان له بهر كردبوو و خهريكى بهستنى
 پشتينه كانمان بووين، لهو كاته دا له بهر ده مى ماله كه ماندا بوو به
 دهستريژ و تهقه كردن. هموو شله ژاين، پيش همومومان باوكم له
 ژوورى ميوانه كه پايكرد، من له جيكاى خوم راكشام و له تهنيدشت
 دايكم و ئه رخه وانى خوشكمه وه پال كه وتم. تهقه كان زور نزيك
 بوون، چند گولله يهك بهر شووشه ي په نجه ره كان كه وتن،
 شووشه كان هاپه يان كرد و بهر بوونه وه. بهر ده وام گولله بهر
 ديوارى ديوى دهره وه و ناوه وهى ماله كه ده كه وت، لهو كاته دا
 دايكم؛ من و ئه رخه وانى به سكه خشكى به داواى خويدا بو ناو دالانى
 ماله كه راکيشا، له ناكاو له دوامانه وه دهنگيكي زور بهرز هات،
 وهكوو چون بليت قومبه له يهك له ناو ژووره كه دا ته قبيته وه.
 دهستىكم به گوئيه كمه وه گرت و گوئيكه ي ترم له پرووى ئه رزه كه
 توند كرد. لهو كاته دا نه متوانى دهستم له دهستى دايكم دهر بيتم.
 له داواى ئه وه وه گويم له هيچ نه ما، تنها له گويمدا زرنگانه وه يهكى
 بهر ده وام ده هات، ئه ويش وهكوو زرنگانه وهى مهنجه ليكى مس وا
 بوو. ههروه ها له ناو ته پوتوزدا ون بووين و چاوم له هيچ نه ما.
 ئاگام لى بوو مامه كانم چند جاريك به سه ر ئيمه دا ههنگاويان نا و
 جاريك بو نهؤمى سه ره وه پايانده كرد، زوو زوو له دهرگاي
 پشته وه ده چوونه حه وشه ي پشته وهى ماله كه مان. بهو جزره زياتر
 له كاتز ميترىك تهقه و ته قينه وه بهر ده وام بوو. پاشان به ئه ستم
 گويم لبيان بوو دايكم و ئه رخه وان ده گريان، دايكم به دم گريان وه
 ده يوت: 'دهى خوايه په حمان پى بكه يت!' داواى ئه وهى تهقه كان

کۆتاييان پى ھات، ھەلساينەو ھە و لەناو تەپوتوزە ھەدا خۆمان
 تەکاند، ھېشتا مالاھە ھە پر بوو لە دووکەل و تۆز. لەو کاتەدا
 کارەباى مالاھەمان برابوو، بەو تاريکيە داىکم بە مالاھەدا دەستی
 کرد بە گەران، بېجگە لە ناوى باوکم؛ يەك يەك بانگى
 ھەمووانى کرد، چونکە داىکم دەيزانى لە ڤووداويكى ئاوادا باوکم
 لە کوئى خۆى دەشاردەو، دەچوو ڤيرزەمينە ھە و دەرگا
 ئاسنە ھە لە سەر خۆى دادەخست، ئەو ڤيرزەمينەى بەتايبەتى بۆ
 ڤووداويكى لەو جۆرە دروست کرابوو، براکانى دەبووايە لە
 سەرەو ھە بوونايە و پاريزگارريان لە باوکم و مالاھەى بکردايە.
 ھەرەھا لەو سالانەى دوايدا بورھانى براشم وازى لە قوتابخانە
 ھينا و بوو بە پاسەوانى باوکم، چوار بۆ شەش پاسەوانيش لە
 چواردەورى مالاھەمان بوون. بەبیرم دیت لەو کاتەدا داىکم بەدەم
 گريان و ھەنسکھەلکيشانەو وتى: 'دەى کوا بورھان، لەکوئى ئەو
 کورە؟ بۆ دەنگى نيبە؟' کاتىک لەگەل ئەرخەوانى خوشکم ھاتىنە
 دەرەو، لەو کاتەدا بەرھەيوانى مالاھە ھە ڤوورەو ڤووناکتر بوو،
 من پيش ئەرخەوان بينيم، تاکوو ئەو کاتەى گەيشتمە لای، وام
 دەزانی لە ترسى تەقەکان لەپال ديوارى ھەوشە ھەدا خۆى مات
 کردوو. چووم لە تەنیشتيەو دانیشتم، تەنگە ھەى ھېشتا لە
 باوھشيدا بوو، دوو مەخزەنى بەتال لەنيوان رانەکانيدا. چەند
 جارىک لەبەر خۆمەو ھە بانگم لى کرد: 'کاھە بورھان! کاھە!' دواى
 ئەو ھەى ھېچ ھەلامىكى نەدامەو، دەستم برد و دەستی ساردوسرى
 بەر دەستم کەوت، پاشان چەند جارىک راموھشانند. بەلام ديار بوو
 پيش ئەو ھەى من بگەمە لای، ئەو گيانى دەرچوو بوو، تەنھا

گولله يهك له پرومته تي دابوو. له و كاته دا مامه حاميدم به دم هاور
 و باذگه وه گه يشته سه زمان: 'كوره، حه كيم و حيكمه تيش
 پيوه بوون.' نه وه زياتر له چند سال به سه ر نه و پروداوه دا تنيپر
 ده بي، من هيشتا نه متوانيوه كوژراني بورهان و نه دوو مامه
 له ياد بكه م، يان هيچ نه بيت توزيك رهنگيان كال بيته وه و نه وهنده
 بو سه ر رۆحم گوشار نه هينن. به بيرم ديت ترمي نه و سسي
 كوره گه نجه يان به ئوتوميل برد، دواي دوو كاتمير كاتيك مامه
 حاميد له نه خوشخانه گه رايه وه و هه والي مردني بورهان و
 مامه كانمي بو هينايه وه، نه وكات باوكم له ژيرزه مينه كه هاته
 دهره وه، خزي له مامه حاميد و پاسه وانه كانی تووره كرد و خويان
 نه شاردايه ته وه، ده يكوشتن."

مه ستوره به دم قسه كردنه وه قومي له چايه كه ي ده ستي ده دا،
 زياتر چرچي سه ر ده موچاوي ريك كرده وه و له ناوچاوي بايزي
 رواني و گوتي: 'بايز، كاتيك بارام نه مه ي بو ده گنر امه وه، ده گريا و
 وه كوو نه و پروداوانه نه و رۆژه پرويان دابيت. هه ي ترستوكي
 خوپه رست، خوت له دوژمنه كانت شار دووه ته وه و نه و انت
 به كوشت داوه!'

دواي نه وه ي نه مه ي له به ر خويه وه گوت، بو مه تبه خه كه به رپوه
 بوو، ده ستي به سه ر سنگيدا ده هيتا و زوو زوو هه ناسه ي قوولي
 هه لده كيشا. دواي نه وه ي كوپه كه ي له سه ر كه و انت ره كه دانا، له به ر
 به لوعه كه دا دوو قوم ئاوي خوارده وه، گه رايه وه و پيش نه وه ي
 بگاته ناو ژووره كه له دووره وه له وينه كه ي بايزي رواني و گوتي:
 'دواي نه وه بارام به رده وام بوو له قسه كانی و پنيوتم:

'باوڪم ده مانچه يه ڪي له ناو ده ست بوو، بهردهوام به مالهه ڪه دا ده گهرا و له بهر خويه وه ده يوت: 'توله يان لي ده ڪه مه وه، نايه لم به سهريانه وه بچي، نهو خويزيانه، خوئينان ده پيژم. مه گهر من ڪوري باوڪي خوم نه بم! باوڪم به دريژاي نهو شه وه به مالهه ڪه دا گهرا و له بهر خويه وه جنيوي دا. نهو شه وه مالهه ڪه مان پر بوو له چه ڪدار، هه موو هاوړي و گه ليڪ له خزمه ڪانمان هاتبوون، هه ريه ڪه و به جوړيڪ ته گبيري بو باوڪم ده ڪرد ڪه چون بتوانن توله ي بورهان و مامه ڪانم بکه نه وه. نه وه ندهم نه زاني دايڪم له بهردهمدا پهيدا بوو: 'بارام! روله بارام، نه وه بو ديسان دالغه بردوويي؟' وه ڪو نه زانيت من بير له چي ده ڪه مه وه، هه موو جاريڪ پتي ده ليم، به لام ده زانم به نه نقه ست له بير خوي ده باته وه. هه رچ ڪاتيڪ ده چم و له ويڊا ده وه ستم، نه وه م پي ده ليت و له خه ياله ڪانم دامده برت. دايڪم رهفتاري توتي ده نوينيت، چونكه نهو ليډوانه مان بهردهوام دووباره ده بيته وه: 'چا حازره! نانت بو بينم؟ ده ليم روله گيان، برنجم ليتابوو!'

'تيرم، نام خواردوه.'

'ده ي دايڪت بمرت، بي ژن و ڪه سوڪار و له و غه ريبويه ده بي چي بخويت! يان هه موو روييڪ بو چيشخانه ده چيت؟'

'هه موو روييڪ، رويي دوو جار!'

'به راسته! له ماله وه چيش ليتانيت؟'

'چيش ليتانني چي، ڪوا من تاقه تي نه وهم هه يه، هه ر ڪاتيشم نييه!'

'ده ي قور به سهه نهو باوڪه ت! جا توو خوا روله، نهو زيانه

توي تيايت!'

'به ناشكورى نه بيت، له سايهى سه رى باوكمدا پنى رازيم!
 'كورپه ههدت نه بيت، له برى ئه وهى رهحه تهى بۇ بنىريت. به خوا
 به خوا پياويك بوو، له م شارهدا وئنهى نه بوو. رۆله گيان، بزانه
 جاريك هه وائت پرسى و بزائيت له كوئيه؟!
 'ئه وه خه مى من نييه، بۇ دوعاى به خيريش... جا تو بلىنى دوعاى
 من فرىاى بكه وئت!

'خوا به رهحه. ئهى شىخ بايزى قوربه سه ر، وه جاخت پروون!
 'چايت بۇ ليتابووم؟ وا بزائم سارد بووه وه!
 'دهى قور به سه ر خۆم، بۇ خۆم و ئه ولادم!
 'با باسى شتىكى تر بكه ين و ئه وهنده دلى خۆت تەنگ مه كه!
 'به مانگ خۆم به تەنيا له م ماله دا ديم و ده چم، به خوا هه ر
 شىتيش بووم!

'خه تاى خۆته، چه ند جار داوام لى كرديت له گه لم وه ره، له
 به غداد شوقه كه م گوره يه و جيگاي هه ردووكمان ده بيته وه، با
 ده ستمان له م خانووه كاو لبووه ش بيته وه.

'كورپه من چى بكه م له و غه ريببىه، ئيوه زمانه كه ده زانن، من
 چى! چه ند سالم به ناچارى له غه ريببى به سه ر برد، مه گه ر
 به مردووى له م خانووه بچه م ده ره وه. من وه كوو ئيوه سپله نيم،
 ئه م ماله بونى بايزى رهحه تهى لى ديت. به خوا ئيسـتاش وا
 ده زانم ئا له ويا، له سه رلا شانى له سه ر ئه و سه رينه په ره داداوه.
 'ئه وه كيشه كه يه، سئبه رى ئه و پياوه به سه ر هه ردووكمانه وه يه
 له هه رچ جيگايه ك بين!

'يا خوا خوا عه فووى بكا. دهى رۆله، ئو پياوه چل سالى رهبه ق
 ميردم بووه، ئهروهه لالا دهبن له ستيهه رى ماله كهيدا بمرم.'
 'دهى خوا بو يه كتان بيليت. كوا، با پيکه وه چايه ك بخوينه وه.'
 'دهى خوا ئه وانه بگريت كه به ناحه ق ئه ويان له من ونكرد!
 'كوپه دايکه، باوكم سه رى خوئى هه لگرتووه!
 'وه لالا ناحه زه كاني ده رمانخواريان كرد.'
 'ئو له خه جاله تيدا له وانه يه له كه لاهه يه كدا مردبیت!
 'خوا حه قى ئيمه بسه نى.'

كاتيك دايكم ئه مه ي له بهر خوئيه وه وت و بو مه تبه خه كه
 كه پرايه وه، من له و كاته دا له و سه ره ينه په رهم پروانى كه له
 سووچيكي قه نه فه ي ژوورى دانيشتنه كه دانرابوو، ديار بوو دايكم
 تازه به رگى تى گرتبوو، ئه وسا به رگه كه ي قوماشيكي سه وز و
 گولى زه ردی له سه ر بوو. كاتيك سه رم هه لپرى، سه رنجم چووه
 سه ر ويته كه ي باوكم، هه مان شيوه ي ئه م ويته ي لاي توش
 هه لواسراوه، من راهاتووم ته نها له چاوى پروانم، كاتى خوئى
 داواى لى ده كردم كاتيك قسه ي له گه ل ده كه م، ده بن له چاوى
 پروانم، ئه و به سه عات قسه ي ده كرد و من ده بووايه بى
 چاو ترووكان ليم پروانايه. گويم له خشه ي پى دايكم بوو له
 مه تبه خه كه ده هات و ده چوو، هه مان هه ستي ئه وسام هه بوو، قاچم
 ده له رزين و هه ستم به ئاره قه يه كى سارد كرد كه له بنباله كانمه وه
 دلۆپ دلۆپ هاتنه خواری. نازانم چهنده بوو له ويدا وه ستابووم.
 كاتيك دايكم ده ستي خسته سه ر شانم، هيشتا وشك له جيگاي
 خۆم وه ستابووم و بيده نگ داواكه ي باوكم جيبه جي ده كرد،

ئەوېش تا ئەو دەيەوېت و قسەى مابېت، من بەپېنوه بوەستم و لە
 چاوى بېوانم. 'دەى يادت بەخېز و خۆزگەم بەو سەردەمە، بە خوا
 لە ساىەى سەرى ئەودا لە هېچمان كەم نەبوو! دواى ئەوەى داىكم
 ئەمەى گوت، دەستى لە شانم داگرت. ئاگام لاي داىكم نەما، هەستم
 دەکرد باوكم گرتبوومى، بەردەوام رەش و سېى كۆمەلىك دېمەن
 دەهاتنە پېش چاوم، باشترە بلىم كۆمەلىك دېمەنم لەناو چاوى
 باوكمدا دەبېنى، يان لە شووشەى سەر وىنەكەدا ديار بوون،
 نازانم، لەوانەشە تەنھا لە خەيالى خۆمدا بووبن! دەمويست چاوم
 لەسەر يەكېك لەو دېمەنانە رابگرم، بەلام دەنگى باوكم
 لەرزەيەكيان بە دېمەنەكان دەکرد و تىكەل دەبوون بەسەر يەكتردا،
 بىجگە لەوەى بەردەوام بۆنى سابوونى رېشتاشىنەكەيم دەکرد.
 نازانم داىكم چەند جار ھاتە لامەوہ وەستا و چىى وت و چۆن
 رۆيشت، تا ئەو كاتەى دەستى راستم ھەلبېرى و بەرەو روى
 باوكم وەكوو جارار رامگرت، چۆن ئەوسا بەردەوام مۆجگارىي
 دەکردم، مەچەكمى توند لەناو دەستى دەگرت و زۆر بەھىز
 دەىگوشى، بە درىژايى لىدوانەكانمان ئەو دەستى لە مەچەكم بەر
 نەدەدا و تاوہكوو دەھات قايمترى دەکرد، كاتىك ئەو لە قسەكانى
 دەبووہوہ، من سەرى پەنجەكانم شىن ھەلدەگەران. جارار كە
 مندال بووم، دواى ئەوەى ئەوہ روى دەدا، لە خەيالى خۆمدا
 دەموت باوكم بەھىزترىن پياوى دونيايە، ئەوہ تا ئىستاش ئەوہ
 دووبارە دەكەمەوہ: 'باوكم بەھىزترىن پياوى دونيايە، وەكوو چۆن
 داىكم ئىستاش وا دەلېت. ھەست دەكەم ھەتاوہكوو ئەوېش لەم
 مالدەا بېت و لەو وىنەيە بېوانى، باوہرى وايە كە باوكم بەھىزترىن

پیاوی دونیایه. دهبی لهو کاته دا دهنگم هه لبریبیت، دایکم له
 شانمه وه بوی سه ندمه وه و وتی: 'ئه ریوه لالا، له م شاری هه ولیره دا
 بایز پیاو نه بوو شان بدات له شانئ!' منیش له بهر خۆمه وه وتم
 دهزانم، منیش ئه و باوه پم پنی بوو. باوه پم پی بکه مه ستوره
 خان، هیزم ده دایه بهر خۆم تا پووم له وینه که ی باوکم وه ربگتیم
 نه متوانی، تا وه کوو ئه و کاته ی دایکم شانئ گرتم و به لای خۆیدا
 وه ربگتیم و پنی گوتم: 'ئه ری پۆله بۆ وا وشک بوویت، ئه وه
 قهیریکه ئه و چایه م تی کردوه، وا بزائم ساردیش بووه ته وه. ئا
 قومینکی لی بده!' کاتیک له دایکم روانی، به فهقیانه ی کراسه که ی
 خه ریکی وشکر دهنه وه ی چاوی بوو، پشتی تی کردم و چوو
 وه کوو خوویه کی هه می شه یی له سه ر زه وی ژوره که له ته نیشت
 سه ماوه ر و قوری و پیاله که یه وه دانیشتم. له لایه وه دانیشتم و
 ئه ویش پیاله چایه که ی بۆ راگرتم. که پیاله چایه که م لی وه رگرت،
 لیم روانی و پیم وت توش دلت ته نگه؟ 'له و پۆزه وه ی هه والی
 بیسه روشوینکردنی بایزم بیستوه، ئیتر شه ویک نه بووه به
 ئیسراحت نووستیم!' دایکم ئه مه ی گوتم و خه یالم چوو بۆ ئه و
 پۆژ و شه وانه ی باوکم نه خوش بوو، له نه خوشخانه ی کوماری
 به ته نیا له ژوریکدا که وتبوو، له گه ل دایکم و ئه رخانه ی خوشکدا
 به دیاریه وه بووین، هه تا هه ناسه ی توند ده بوو و خه وی لیده که وت؛
 مۆجگاریی ده کردین، به منی ده وت که چۆن بتوانم له گه ل مامه
 حامیددا تۆله ی بورهان و مامه کانم له دوژمنه کانی بکه ی نه وه. به
 مه زهنده ی باوکم، هه ر ئه وان باوکیشیان کوشتوه. من و
 ئه رخانه ی چوو بووینه ئه ملا و ئه ولای ته ختی خه وه که ی و وه کوو

جاران مه چه کی هردوو کمانی گرتبوو، زوری له خوی ده کرد توند مه چه کمان بگوشیت، ئەوە نده نه خووش بوو به ئەستهم ههستم به هیزی دهستی ده کرد. دهستم خسته سه ر شانی دایکم و پینم وت: 'توش وه کوو من ئەو رابردوو له کۆلت نابیته وه؟'

'وه لالا من خوزگه م به وسه، بهس نه بوو ته نیا نه بووم و بوخوم خاوه نی مال و میزدی خوم بووم!'

'دهی بۆ گه راپیته وه و له لای من و ئەرخه وان نه مایته وه؟'
'کوره من چی بکه م له وئ، خو تو و ئەرخه وان شه ویک نه بوو بکه ونه ماله وه، شه ویک نه بوو سه رخووش نه بن، به خوا ئەو باوکت بیزانیایه؛ لئی قبول نه ده کردن و ده یکوشتن!'

'مالی باوکم ئاوا نه بیت!'
'کوره رۆله گیان خوتان هچتان تیا به سه ر نییه، به خوا ئەگه ر بچوونایه ته وه سه ر باوکت و مامه کانت، رۆژتان به و رۆژه نه ده گه یشت.'

'وايه دایکه، قسه که ی تویه.'
'ئه یچۆن، ئەوه حامید به گی مامت ئیواره دیت بۆ ئیره، به خوا دهیوت زۆر لێیان تو وره م.'

'له کئ تو وره یه؟'
'له تو و ئەرخه وان.'

'جا ئەو کاری چیه به سه ر ئیمه وه؟'
'چۆن، ئەو له جیگای باوکت. رۆله، ئەوه تو پیاویت قه یناکا، به لام ئەو کچه هه موو خه لکی باسی ده کات و بۆ پاره؛ هه ر شه وه و یه کیک سواری خوی ده کات.'

'نازانم، من ناگام لئی نییه.'

'دهی چون برابره کیت، ئه وه شهرفی تویه!'

'مهگه تهره ماشی من بیت، پیم وتیت مهگه به ریکهوت ببینم!'

'ئه وه دواپی له گه ل حامید باسی بکه ن و تهگبیریکی لی بکه ن.'

'من نامه ویت مامه حامید ببینم.'

'چون دلت دی و بلیت، به خوا حامید به گ پیاییکه ده بی تو
 فهخری پیوه بکه ی. پۆله، ئه وه کوو باوکته.'

'بۆ شووی پی ناکه ییت؟'

'دهی خوا بتگریت، ناشکوری خوا نه بیت ئیمه چی بکه ن، من و
 ئه وه هر یه ک شک ده بین.'

'خوا بۆ یه کتریتان بیلت.'

'به خوا تو و ئه رخواه مان هتا خاوه نی ئه وه دلّه پیسه تان بن، له
 ژیان ئیسراحت ناکه ن.'

'دهزانم، به لام ئیمه ئاوا پی چی بکه ن، مالی ئیوه ئاوا بیت.'

"جا ده بی شوکری خوامان بۆ بکه ن که ئیوه مان به وه ته مه نه
 گه یاندوهه.'

'سه د خۆزگه م به بورهان! له دواپی ئه وه ی ئه مه م به دایکم وت،
 هه لسا و چوو له مه تبه خه که خوی خه ریک کرد به قاپ شووردنه وه،
 منیش به ده رفه تم زانی و له ناو ده رگای مه تبه خه که وه ده ستم بۆ
 هه لپری و پیم وت: 'من ده رۆم.'

'له و کاته دا پشتی له من بوو، دانه ویبوه وه و کیسه یه کی سپیی
 به ده سته وه بوو، ئاوپری لی نه دامه وه و له بهر خۆیه وه پرسیی:
 'ئیاره دینته وه؟'

'نازانم.'

ئەو پۇژەي بارام ئەو قسانەي بۇ گىرامەو، چەند جارېك لە كاتى گىرانەو، قسەكانىدا سەرى خستە سەر شانم و گرىا. بارام كورېكى بالابەرزى لاوازى سەر و رېش هاتوو، پىستى زەرد هەلگەراو، بەردەوام جگەرە دەكىشىت. ئەو پۇژە پىش ئەو، پىش ئەو، بەرامبەر وىنەكەي تۇدا وەستا و دەستى گرم و پىش گوتم: 'هاتوووم بۇ لاي تو، توش وەكوو دايكم وىنەيەكى ئەو زالمەت بەرامبەرم هەلواسيوه!'

مەستورە ديسان لە وىنە چرچراو، كەي پوانىيەو و كاتېك لەسەر جىگاگەي هەلگىرايەو، گوتى: 'بايز، منىش كاتېك ئەو قسانەم لە بارام بىست، پىم وت ئى پۇلە گيان لاي بەرە، دايگرە و بىخەرە ئەو كەتتورەو. كاتېك بارام وىنەكەي داگرت، وىستى بە پىلەقە بچىتە سەر سەرت و وردوخاشت بكات و بتخاتە تەنەكەي خۇلەكەو، وتم قەيناكا با دەستى بگرم و لەبەر چاومدا ئەو، نەندەي تر ناشرىن نەبىت.'

مەستورە وىنەكەي بايزى بەجىن هېشىتبوو، لەبەر ئاوينەي كەرماو، كەي بە شانەيەك خەرىكى داهىتاني قزى بوو، لە ئاوينەكەدا لە چاوى خوى پروانى و گوتى: 'تو بلىنى كتەي داماو جىي لى بەسەر هاتىت! بچم سوراغىكى بكم باشە.'

چوار پوڙ بوو ههولير چؤل بووبوو، مهستوره پيش خورکهوتن بق بهردم بارهگای يهرمووک چووبوو، سهريازهکان ميلی تفهنگی لي دههيننهوه و دهريدهکهن، پاشان بق ناو کولان و بهردم بالهخانهکانی ئيسکان گه رابووهوه، بهسه شوشتهکاندا دهگهرا، جووتیک نهعلی بهسهر پتوه کردبوو، وهکوو پوڙهکانی تر زوو زوو دهچووه بهردم بالهخانهکان و ساتیک رادهوهستا، وهکوو چاوهروانی هاتنهدهرهوهی کهسيک بکات. دهستهسرپیکي سپی لهناو دهست بوو، ماکسييه سوورهکهی لهبهر کردبوو، شان و سهرسنگی رووت، ماکسييهکهی تاوهکوو سهر نهژنوکانی گهيشتبوو، نهوهنده به بهری کورت بوو؛ له عهزی دهچوو، لهسهر سمتی تهسک و بق سهر رانهکانی چرچ و والا. پووزهکانی وهکوو پهنگی ماکسييهکهی سوور هه لگه رابوون. لهو کاته دا لهبهر

خولبارين، له ناو باله خانه کانی ئیسکانه وه؛ ماله کانی گه ره کی سه یداوه ت نه ده بیینی. توزیکی زهره له سه ره قژ و سه ره پیستی مه ستوره باریبوو، ئاره قه ی ترسیک به سه ره پیستی وه نووسابوو. به سه ره ئه و مالانه دا ده گه را که ده رگا کانیان کراوه بوو، یان با شتر وایه بلین ده رگا کانیان شکیترابوون، زوری به ی ماله کانی باله خانه کانی گه ره کی ئیسکان گه را، له مالیک مه تاره یه کی سپی نه وتی بۆ زوپاکه ی له گه ل خزی هینابوو، له خه یالی خویدا ده لیت: 'ئه گه ر ئه و خه لکه ی به ده ردی خه لک جه له مۆرد چووبن، ئیتر مال و حالیان بۆ چیه!'

له هه ندیک مالدا چاوی بۆ وینه ی ئه و مندالانه ده گه را که له گه ره ک پیشتر ناسیبوونی، ته نانه ت له که نتوری جله کانی شدا چاوی بۆ جلی مندلان ده گه را، به لکوو ئه و فانیله سووره ی سه ردار بناسیته وه، یان شه روا له ره شه کورته که ی که سه ره هه ردوو ئه ژنو کانی قرنجابوو. پیلای ماله کانی ده ژمارد، ریزی ده کردن و راست و چه پ له ته نیشته یه که وه دا یده نان.

پاشان ده چیت بۆ مالی جوانترین ژنی شوقه کانی ئیسکان، ئه و ژنه ی مه ستوره ره ژژانه له سه ره ریگی ده وه ستا، هه ندیک جار لینی نزیک ده بووه وه و بونی عه تره که ی ده کرد، ئه پارتمان که یان له و ریزه باله خانه یه دا بوون که ده که وته سه ره شه قامی شه ست مه تری. پیش ئه وه ی بچیته ناو ئه پارتمان که، هینواش له ژیر لئوه وه گو تی: 'مالی پاکیزه خان، ژنانی گه ره ک ئاویان یه ده وت!'

له چوونه ژووره وه یدا هه ستی کرد سییه کانی پر بوون له بونی گوله باخ، هه ره چه ند ده رگا و په نجه ره ی ئه پارتمان که له سه ره پشت

بوون و ناو مالەكە پر بووبوو له خۆلىكى زەردباو كە هەموو شار بۆنى ئەو خۆلەى گرتبوو، بۆنىك كە هەناسەى توند دەكرد و وەكوو بۆگەن و دووكەلى سووتانىك بە مەلاشووئە نووسابوو، تۆزىكى وردى بۆگەن لەناو سىيەكانىدا پەنگى خواردبوو، مەستورە وای دەزانى ئەو بۆگەنە لە دووكەلەكەى سەر قەلاتئۆه دیت.

له مالى پاكيزه خان له كهنتۆرى جلهكاندا عەزىيەكى سىيى دەبينت، عەزىيەكە گولەباخى سوورى لەسەر بوو، دەموچاوى لە رووى عەزىيەكە و ناو گولەكان دەنيت و بۆنى پىئۆه دەكات، لەبەر خۆيەوه دەلێت: 'وا بزەنم ئەم عەزىم لە بەرى پاكيزه خاندا بينيوه، ژنىكى بالابەرز، قۆزى رەش و درىژ، پىلاوى پاژنەبەرز و پاوانەى زيوين، خۆيەتى، ئىستاش وەكوو خۆى دیتەوه بەر چاوم!'

مەستورە پەردەى مالەكەى دادايەوه و ماكسىيە سوورەكەى خۆى داكەند، پاشان چوو بۆ گەرماوى مالەكە و پەرۆ سىيىكەى لە ناوگەلى دەرھىتا، رەنگە سىيىكەى بە سوور گۆرابوو، ئاوى بەلوعەكەى بەر دايەوه و تاويك بوو لەسەر زەوىي گەرماوهكە دانىشتبوو، بە نىنۆكەكانى خەرىكى كرانى خوينە وشكەلاتووهكە بوو، زوو زوو دەستى دەخستە بەر ئاوهكە: 'ئەم دەردە لەكۆلم نايیتەوه، وا بزەنم ناو جەرگم بووه بە خوین! دەمكۆزیت، بە خوا بەم دەردەوه دەمرم!'

دواى ئەوهى لە گەرمبوونى ئاوهكە نائومىد بوو، ناچار بوو بە جامىكى سوورى پلاستىكى ئاوه ساردەكە بەسەر رانيدا برىژیت، ئەو پەلە خوینانەى پاك كردهوه كە بەر چاوى دەكەوتن. كاتىك

ههلسايه سهر پين و بۆ ژوورى نووستنه که گهرايهوه، له گهрмаوه که کلۆخوينهکان خهريک بوو دهخوسان و رهنگى سووريان دهدايهوه. سمتى زياتر خوينى پتوه بوو، رانى به پارچه جليک سهرى که له ماکسىي ژنانه دهچوو، تهبرى چهند دلۆپه خوينيک تاوهکوه سهر پيکاني جۆگهلهيان بهستبوو. کاتيک پاکی دهکردنهوه، گوتى: "قور بهسهر خۆم، خۆ ئەگەر بهو ههموو خوينه بووايه که ليم دهروات، دهبووايه وشک و رهق بوومايهتهوه و دهمنى بوو بمردهمايه!"

تاکی کهنتۆرى جلهکانى خستبووه سهر پشت و له ئاوينهيهکى لاکيشهدا له بهژن و بالاي رووتى خۆى روانى: "لهم نهينديه تيناگه، پير نهبووم و هيچ نهگۆراوم، دهلييت ئيزرائيل ناويرى توخنى من بکهويت، بزانه ئەو خهلکه ههموو چۆن لهناو چوون! تو بلديت ئەو نزايه م گيراووبويت، که زوو زوو له بهر خۆمهوه دلیم خوايه مه مکۆژه تاوهکوه به خدر و کچهکان شاد ده بمهوه!"

عهزيبه سيبه گولدارهکەى له بهر کردبوو، دهستی له راست و چهپيهوه برد نهيتوانى زنجيرى ناوشانى عهزيبهکەى دابخات، چهند جاریک بهدهورى خۆيدا سووراپهوه و له ئاوينهکهدا له خۆى روانى، پاشان به مالهکهدا لهسهر نووکی پيکاني دهگهرا، دواى ئەوه جووتیک پيلاوى رهشى پاژنه بهرزى له پين کرد. پيلاوهکان به پينى گهوره بوون، قاچى بهدواى يهکدا و لهسهر يهک راسته هيل ههلههيتايهوه و رانهکانى توند له يهک دهخشاندين، دهستی له راست و چهپيهوه لهگهڵ ريتمى پيکانيدا رادهوهشاندا، گردى سمتهکانى لهگهڵ تونى تهقهتهقى پيلاوهکاندا دهجوولاند. تالى قژه

سوورە شەوقدارەكەى لەسەر شان و سەر سىنگى، تىكەلى رەنگى گولەباخەكە بووبوون. زوو زوو دەگەرايەو بەردەم ئاويتنەكە و دەستى بەسەر پان و سەر مەمكەكانيدا دەهيتا، لىوھەكانى سوور كەردبوون و سەرپۇشنىكى تەنكى لە رەنگى گولەباخەكە بەسەر شانەكانيدا دابوو. چەند جارىك تاوھەكوو دەرەوھى بالەخانەكە چوو. عەزىيەكەى تا سەر شانەكانى رووت و تاوھەكوو سەر ئەژئوى كورت، بەردەوام دەستى بە شانە رووتەكانيدا دەهيتا، لە خۆى دەروانى كاتىك بە خۆى گوت: مينا و گولە چەند جارىك جلى تازەيان بۆ كرىم و بۇيان هيتام، بەلام لە ترسى بايز نەمويرا لەبەريان بكەم، يان خۆم دلم بەرايى نەهيتا رۆژىك لە رۆژان ئاوا خۆم بگوپم. لە راستيدا نەمدەويرا پرس بە شىخ بايز بكەم، دەمزانى وەك كەلەشىز سوارى سەرم دەبيت. جارىكيان وتم حەزم لە جلى سەفوورە، كەچى قاقا پىكەنى و پىي گوتم زۆر لەسەرى برۆيت، دەنتىرمەوھ بۆ لاي خدرى مىزدت! ئەو بيشەعوورە دەيزانى خدر بە چ دەردىك چوو، بەلام ئىتر وەكوو گالته پىكردنىك ئاواى پىن دەگوتم.

گەرابووه و لەبەردەم پەنجەرەى مەتبەخى مالى پاكيزە خاندا لە شەقامەكە و لەوێوھە لە مالەكانى گەرەكى سەيداوھى روانى، ديوار و سەربانى مالەكان رەنگى زەردى خۆلە بارىوھەكەيان گرتبوو. لە مەتبەخەكە قاپىكى پر لە برنج كە بە دوشاوى تەماتە سوور كرابوو، لە لاوھە چەند كەوچكىكى لىن درابوو، ھەندىك لە دەنكە برنجەكان سەوز ھەلگەرابوون كە پىدەچوو كەروويان كەردىت، لەتەنىشتى قاپەكەوھ پەرداخىكى نيوھەر لە ئاوا دانرابوو،

مهستوره دواى ئه وهى بۆنىكى به برنجه كه وه كرد، دهستى به لوتيه وه گرت، قاپ و په رداخه كهى شۆرد و خستتیه وه ناو تاكى كه وانته ره كه وه.

چو بوو له پيش دهر گای ئه پارتمان كه دا راوه ستابوو، هه وايه كى گهرم و خۆلاوى دهيدا به روويدا و دهستى توند له يه كتر هه لپىكا بوون و هه ناسهى قوولى هه لده كيشا، قژه سوور و ته نكه كهى شنهى باكه دهيشه كانده وه، ببرى له وه ده كرده وه ئاخو دايكى كاتى خۆى چى ده گوت كاتىك جادووى له كه سىك يان گياندارىك بكر دايه، پاشان كه ده بويست له جادوويه كى په شيمان بيته وه. مهستوره وه كوو له خه يالى خۆيدا بانگى دايكى بكات، دهنگى هه لبرى: 'فريام بكه وه، خوا تو بگريت چۆن منت فبرى ئه م جادو و گه ريبه كرد، دياره ئاسانه جادوو له خه لك بكه يت، به لام په شيمان بوونه وه لى ئه سته مه!'

چاوى نوو قانده بوو، هه ناسهى قوولى هه لده كيشا، هه وا گهرمه كه بۆنىكى تىكه ل بوو بوو كه مهستوره نه يده توانى هيچ ناويكى لى بينيت، به رده وام قورگى ده كزانده وه و ههستى ده كرد سيبه كانى ئاوسابوون، هه ردوو دهستى توند به لى وارى ئاسنى په رژينى به رده م ئه پارتمان كه وه گرتبوو، له گه رماندا شه لالى ئاره ق بوو، زياتر له كاتز ميريك له ويدا راوه ستابوو، ببرى بۆ رابردووى ده گه رايه وه. پيش ئه وهى بروت، گه رايه وه ژووره وه و به سه ر ماله كه دا گه را، زه وى گه رماوه كهى له خوينه كهى خۆى پاك كرده وه، دهر گای كه نتۆره كهى داخسته وه. كاتىك مالى پاكيزه خانى به جى هيشت، عه زيبه سيبه گولداره كهى هيشتا له به ردا بوو،

ماكسىيە سوورەكەى خۇى بە دەستەوہ بوو. ناو شار پروناك
بووبوہوہ و لەوئوہ تاوہكوو سەر قەلاتنى لئوہ ديار بوو، ديسان
چاوى چوہ سەر ئەو ئاگرەى لەسەر قەلاتئوہ دووكەلەكەى بەرز
دەبوہوہ، دووكەلئكى رەش وەكوو گئژەلووكە لوولى كردبئت و
بە شينايى ئاسماندا بردبئتى، وەك كۆلەكەيەكى ئەستور لە سەر
زەوييەوہ هەتا چاو بر بكات لە بەرزيدا لە كەشكەلانى ئاسمان
چەقيوو.

دایکی کراسینکی رهشی له بهردا بوو، تیشکی خوره که له قولایی پهنگی قوماشه رهشه که دا شهوقی خوی ون دهکرد، له سهر سورمه ی سپیی قهراغی سه لته رهشه کهیدا دووباره شهوقی ده دایه وه. سهرپوشینکی رهشی به سهردا دابوو، که قژه سووره لووله که ی له ملاولاه لیوه ی هاتبوونه دهره وه. خوی هه لبریبوو سهر نووکی پینکانی و گریی له ته ناهه پچراوه که ده دایه وه. فهقیانه که ی له پشتی ملیدا گریی دابوو، که کراسه که ی تا سهر مه چه کی هه لده مالی. مه ستوره سهرده ست و بازووه کانی بینی چون شین هه لگه رابوون، سهر پرومه تی وه کوو پشیله چنگی لی دابن. مه ستوره ته مه نی دوازه سالان بوو و سهری تاوه کوو شاننی دایکی گه یشتبوو، به لام به رده وام ده سستی به پزووی دهرپیکه ی دایکيه وه بوو، زور جار خوی له پشتیه وه دهشارده وه

وہکوو بیہویت چاوشارکی لہ گہل یہ کینکا بکات، دەستی لی بہر
نہدەدا و لہ راستہ وہ لہ گہلی بۆ چەپ دەچوو، زوو زوو لہ بہر
خۆیہوہ: 'دایکە...'

بئی ئوہی بەردەوام بیت یان ہیچ پرسیار و داواکاریہ کی لئی
ہەبیت، لہ کاتینکا بانگی دەکرد کہ گوئی لہ ہەنسکھەلکیشانی
دەبوو، یان تنۆکی فرمیسکەکانی دەبینی بەسەر پوومەتیدا گلۆر
دەبوونەوہ. دایکی دوو سالیگ لہو تەمەنە ی ئو گەورەتر دەبی
کاتیک بەشوری دەدەن. دوا ی ئوہی پچراوی تەنافەکە ی گری
دایہوہ، لہ تەشتیکی فافوندا رانک و چۆغە شۆراوہکانی ہەلخست.
لہ گہل ہەلخستنی ہەموو پارچە جلیکدا، دەستی پیندا دەہینا و لہ پی
دەستی لہودیویہوہ رادەگرت و لہ بہر تیشکی خۆرەکەدا لئی
دەروانی، پاشان لہ ژیر لیئوہوہ و وەکوو لہ گہل خۆیدا بدویت:
'خوینەکە بواردوویہتی!'

دوو شەرۆال و چۆغە یەکی لہ تەنافەکە داگرت و خستنیہوہ ناو
تەشتە فافونەکە. مەستورہ ہینشتا دەستی لہ دایکی بہر نەدابوو،
تا ئو کاتە ی پیاویکی بالابەرز کہ شەرۆالیکی بۆر و چۆغە یەکی
رەشی لہ بەردا بوو، خەریکی بەستنەوہ ی فەقیانە سپیہکانی بوو:
'ہە ی سەر بہەلای دەمرەش، ئوہ دۆعاکانت ہاتتە دی، دەمیش
دەکەیتەوہ و دەلیتت ئوہش قەدەری ئیمە یە، ئوہ تا بزانیہ چۆن
دۆعاکانت ہاتتە دی و بۆخۆمان بئی ئوولاد ماینەوہ!'

مەستورہ لہ پشتی دایکیہوہ لہ پیاوہکە ی روانی: 'باوکە...'
'مالۆیران خۆم، چۆن وەجاخکویر مامەوہ!'

کاتیک باوکی مهستوره ئەمەى گوت، دایکی دایە پرمەى گریان و فەقیانەى کراسەکەى لە ملی داگرت، بە پووی دەموچاویەوہ گرتی و فرمیسکەکانی پین سەری، لە میتردەکەى پوانی و دەستی بە سەری مهستوره‌دا هیتا. سەری هەلبەری و لە دایکی پوانی: 'بۆ تاپەر و سەرحد دەگرییت؟'

دوو پوژ پینش ئەو پوژە، هەردوو براگەرەکەى مهستوره بەسەربراوی لەنزیك ئاواپی ئاوبارە دۆزرانەوہ، ئەویش دواى ئەوہى بزى و کەرەکەیان دەمەوئىوارەى پوژى پینش پووداوەکە بى شوانەکان خویان بۆ ناو ئاواپی دارەقووتە گەرپابوونەوہ، کەرەکەیان توێشەبەرەى خواردن و قورى و کترببەکەى هیشتا بە پشەتوہ بوو. ئەو شەوہ تاوہکوو دەمەوبەیان، خەلکى گوند بەو کترو و هەردەدا گەرپابوون. پاشان سەگەکانى مالى مهستوره براکانیان دۆزیبووہوہ، کە لاشەکانیان بەتەنیشتى یەکەوہ بى سەر کەوتبوون.

لەو سالا‌دا لەو گوندانەى ناوشوان و تاوہکوو دەگەیبەوہ دێهاتەکانى قەرەداغ و گەرمیان، لەلایەن پیاوانى میریبەوہ کە پینان دەوتن 'حەرەس قەومى'؛ بەو دەردە بران، سەریان دەبەرىن و کەللەسەرەکانیان بۆ مەخفەرى پۆلیس یان سەربازگەکان دەبردن، بەو کەللەسەرە پاداشتیان وەردەگرت. خەلکى گوندەکان لەو نەینیبەى میرى سەریان سورمابوو کە شوانەکانیان بە یاخى و دوژمنى میرى دەزانى، یان بۆچى کەللەسەرى شوانیک دەبى میرى ئەوہندەى پارە لە پیناودا بدات!

کاتیک مهستوره ئه‌مه‌ی به‌بیر هاته‌وه، له دوو بزنی په‌شی توکنی باریکه‌له‌ی ده‌پوانی کاتیک به‌سه‌ر دره‌ختی به‌رده‌م باله‌خانه‌کانی گه‌په‌کی ئیسکاندا ده‌گه‌پان و خویانیان پیندا هه‌لده‌زنی و گه‌لاکانیان ده‌خوارد. له‌به‌رده‌م ده‌رگای باله‌خانه‌که‌دا دانیشتیوو، به‌یانیی زووی ئه‌و پوژه وه‌کوو هه‌موو پوژه‌کانی تر هاتبووه ئه‌و جیگایه، که له‌تاو نازاری ناو سکی نه‌یده‌زانی روو له کوئی بکات. تاوه‌کوو ماندوو ده‌بیت بانگ له کته ده‌کات، پاشان بینینی ئه‌و دوو بزنه به‌خه‌یال مه‌ستوره‌یان بۆ سه‌رده‌می مندالی گیترا‌بووه‌وه، کاتیک مالی باوکی له گوندی داره‌قووته ده‌بن، به‌لام دوا‌ی ئه‌وه‌ی گوندی داره‌قووته سالی ۱۹۶۳ له‌لایه‌ن حه‌ره‌س قه‌ومیه‌که‌نه‌وه هه‌رشه‌ی ده‌کریته سه‌ر و ویزان ده‌کریت، مالی باوکی مه‌ستوره روو له چه‌مه‌مال ده‌که‌ن، پاشان دوا‌ی دوو مانگ بۆ به‌خه‌یوکردنی بزنه‌کانیان روو له گوندی جه‌له‌مۆرد ده‌که‌ن و له‌وه‌ی خانوو دروست ده‌که‌ن. مه‌ستوره له‌چکینکی دابوو به سه‌ریدا که له په‌نگی شینی جزمه‌کانی ده‌چوو، لچکی له‌چکه‌که‌ی توند له‌ژیر ملیدا به‌سه‌تبوو. دوا‌ی ئه‌وه‌ی رووی له بزنه‌کان وه‌رگه‌یتر، سه‌رنجی چوو سه‌ر نووسینی سه‌ر دیواره‌کان، زۆربه‌ی دیواری باله‌خانه‌کانی گه‌په‌کی ئیسکان به سوور نووسرا‌بوو، که پینده‌چوو شه‌وی پیشوو نووسرا‌بن. هه‌ر دیواریک و ناویک یان وشه‌یه‌کی جیاوازی له‌سه‌ر بوو، له دووره‌وه هه‌ولی ده‌دا سه‌رنجی له‌سه‌ر نووسینه‌کان رابگریت و به‌هونجه بیانخوینیته‌وه: "و-لا-ت... م-ن... س-به‌ی-ن-ئ-ئ... خه-م-ی-ئ-ئ-مه..."

هەندىك لە نووسىنەكان ئەو بۆيە سوورەى پىتى نووسرابوو؛
 چۆرابوو، بە جۆرىك كە بەئاسانى نەدەخوینرانەوه. لەپىش
 چاوى مەستوورەدا بۆيەى سوورى نووسىنەكان لە خوین
 دەچوون. بە درىژايى ئەو بەيانىيە دەستى بە سكىدا دەهينا، زوو
 زوو دەستى دەبرد و لەژىر كراسەكەيەوه توند پىستى ورگى
 دەگرت، پاشان چاوى نووقاند و خۆى بەسەر ئەژنۆكانىدا
 چەماندەوه. سەرى خستبووه نىوان ئەژنۆكانى، لەبەر ئازارى
 سكى؛ جار جار نووزەيەكى لىوہ دەهات. دەستى شوڤ كردهوه و
 خستى ناو دەرپىكەى. لەو كاتەدا كە مەستوورە بىئاگا بوو لە
 خۆى، سەگە شەلە سىپىيەكە لەوسەرى كۆلانەكەوه هات و
 لە بەردەمىدا وەستا، تاوہكوو ئەو كاتەى زمانى بە سەر دەستى
 مەستوورەدا نەهينا، ئاگای لە هاتنى نەبوو. مەستوورە لەگەل
 تىپەربوونى پىچى ئازارىك بە بەر مەزەلانيدا، دەنگىكى لىوہ هات
 كە زياتر لە زرىكەى مندالىك دەچوو. ئازارىك كە وەكوو ناوى
 خۆى دەيناسىيەوه، لەگەلیدا راھاتبوو، لە تەمەنى چوار دە سالىيەوه
 بەردەوام ئەو ئازارەى بۆ دەهات و خوینى لى دەرپىشت.

كاتىك هەستى بە زمانى زبرى سەگەكە كرد، بى ئەوہى
 بشلەژىت، هىواش سەرى هەلپرى و بۆ يەكەمىن جار لە نزىكەوه
 لەگەل ئەو گياندارەدا كە هەستى دەكرد چاودىرى دەكات،
 هەمووى بستىك لە يەكەوه دوور بوون، چاويان لە چاوى يەكترى
 برى. مەستوورە لەژىر لىوہوه گوتى: 'دەنيام تۆ توخمات لەوانى
 تر جىاوازترە، لەوہتەى وەبىرم دىت لە كاتىكدا ئازارم هەبووه،

هه موویان لیم دور که وتوونه ته وه و پشتیان تی کردووم، ته ناتته کته ش!

دهستیکی له نیوان پانه کانیدا بوو، دهسته که ی تری خسته سهر سهری سه گه که و پتی گوت: 'به چ ناویک بانگت بکه م؟'
قول له چاوی به کترین پروانی، وه کوو هیشتا دنیا نه بن له به کتری، ههر چه نده وه کوو دوو گه پوکی ته نیا له و شارهدا به رده وام چاودیری به کیان ده کرد و به دوا ی به که وه بوون. له و کاته دا مه ستوره له سه گه شه له که ی پروانی و پتی گوت: 'تو وه کوو مه جیده شه لی دراوسیم به ریگادا ده پویت، په رنگی چاویشتان له به ک ده چیت!'

کاتیک مه ستوره نه مه ی گوت، نازاریک له بهر میزه لانیه وه هه لکش باو نه نامه کانی له شی، چاوی نووقاند و له تاواندا سهری خسته سهر سهری سه گه که، پر به قورگی قیزاندی، سه گه که ش له گه ل زریکه که ی مه ستوره دا وه پی. زوو زوو مه ستوره له تاو نازار دهنگی هه لده بری، نه ویش له گه لیدا ده وه پی و هه ندیک جاریش ده یقرو سکاند، پیکه وه نه و گه ره که یان له دهنگی خویان پر کرد.

دوا ی نه وه ی مه ستوره بیدهنگ بوو بوو، سهری خستبووه وه نیوان پانه کانی. سه گه که دیسان سهر ده ست و ناوچه وانی مه ستوره ی ده لسته وه، چه ند جاریک له تاو نازار؛ ده ستی به رووی سه گه که وه نا و له خوی دور خسته وه: 'مه جی، برق به ریگای خوته وه، تا وه کوو تو شم تووشی به لایه ک نه کردووه!'

کاتیک مهجی دیسان لئی نزیك بووهوه و بۆنی به ناو له پهی دهستی مهستورهوه کرد، له ژیر لیوهوه و وهکوو بیهویت له گهل خۆیدا بدویت: 'دهبن خه تاكه بنیمه مل کئ؟ دوعای من بوو یان جادووه که ی دایکم به جیی خۆی گهیشتووه، یان هه موو ئه و رووداوانه ی ئهوسا و ئیستاش قهزا و قهدهر بوون و له چاره ماندا نووسراون؟ منیش له بهدبهختیی خۆمدا خه یالم بۆ لای هه موو شتیك دهچیت، یان پیشوهخت هه موویان به خهون دهبینم.'

تاویك بیدهنگ له چاوی سهگه که ی پروانی، خۆی لئ نزیك کردهوه و وهکوو به گویتدا بچرپینیت: 'شکور چاوهکانی تو دهبینیت!'

مهستوره خه یالی هیشتا له لای پۆزی کورژانی براکانی بوو، وهکوو بیهویت بۆ سهگه که ی بگپریتهوه: 'دهزانی مهجی، ئه و به یانی زووه ی براکانم و یستیان له گهل رانه بزنه که دا له مال دهر بچن، دایکم ریگای پئ گرتن و داوای لئ کردن که نه پۆن، به لام ئه وان که ی گوینان له دایکم دهگرت! دایکم وتی خهونم دیوه و پیاوخراب سهرتان دهر بن! دایکم ئاوی پئ وتن، که چی راستی کرد و ئه وه رووی دا. پاشان باوکم خه تا که ی دهخسته ئهستی دایکم و پپی دهوت: 'جادووگه ری دهمرهش، ئه گه ر تو ئه وه ت پئ نه وتنایه...! به لام دیار بوو دایکم خهونی پتوه بینیبوون. نازانم براکانم چ تاوانیکیان کردبوو، یان بۆچی به سهر برین سزا دران! دایکم دهیوت ئه و دوو کوره خوا بۆ شوانی دروستی کردبوون، دایکم راستی دهکرد، چونکه ههردووکیان خهونیان به وهوه دهبینی که مائۆچکه یهک پتکه وه بنین و ژنیک بینن. له گهل ئه وه دا باوکم

گفتی ئه وهی پئی دابوون سهر و چوار سهر بزنیان پئی بدات، ئه وه
 تهنها شت بوو که ئه و دوو کوپه له پیناویدا دهژیان. به نه مانی
 ئه وان، باوکم دلی شکا و به ته نیا مایه وه، چونکه ته نها تروو سکایی
 له ژیانیدا؛ کوپه کانی بوون. له مالی ئیمه دا به رده وام دوو به ره
 بووین، کاتیک دایکم له گهل باوکم شهریان ده بوو، براکانم له پیش
 باوکمه وه په لاماریان ده دا، ئه ویش هیچی پئی نه ده کرا بیجگه له وهی
 دانیان لئی جیر بکاته وه و نزایان لئی بکات. پاشان دواى هه موو
 شه پیک و دۆرانیك، له سووچیکدا خوی گرمۆله ده کرد و له ژیر
 لیوه وه نزای له باوکم و براکانم ده کرد. دایکم هه ندیک جار به
 ناخیزی گیانی، داخی دلی خوی به من ده رشت و نزای لئی ده کردم
 که رسوا و به دبخت بيم. ئه وه تا وه کوو چون ئه و پئی گوتم،
 وه کوو خوی هاتووه ته دی و بگره خراپتریش.

هه لسا بووه سهر پئی و له مه جیی روانی. هیتشتا دهستی له ناو
 ده رپیکهیدا بوو، به دهسته که ی تری له گیرفانی پالتوکه ی چنگیک
 نانه په قه ی وردکراوی ده رهینا و بز مه جیی راگرت. مه جی دواى
 ئه وه ی بوئی به نانه که وه کرد، سه ری شوپ کردبووه وه و پئی لای
 راستی مه ستوره ی گرته بهر و چوو له وسهر کۆلانه که وه ستا.
 کۆتایی کۆلانی به رده م باله خانه که ی مالی مه ستوره؛ شه قامه
 شه ست مه تریه که بوو، له وپوه ئاوپری دایه وه و له مه ستوره ی
 روانی. مه ستوره کاتیک نانه که ی کرده وه گیرفانی: "گه پری
 نابووت، له وانیه تو خواردنی باشتر شک به ریت!"
 بینیی شوینه واری خوین له سه ر خۆله باریه که به جی ما بوو،
 کاتیک لئی روانی، دهستی له ده رپیکه ی ده رهینا، له نپوان په نه کانی

و ناوله پی دهستی خوینی پیوه بوو، چو لای دیواره که و دواى
 نه وهى ئه و نووسینهى له بهرده میدا پاره ستابوو خویندیوه،
 پاشان دهستی خویناویى به سهر بویه که دا سرى که نووسرابوو
 'ولات'.

مه جى بهرده وام به دواى مهستوره وه بوو، بیده نگ له تهنیشتی
 یه که وه دهرویشتن، مهستوره له بهر خویه وه گوتی: 'مه جى، تو
 سهربازه کانت بینی؟ تو بلئیت نه وانه له توخماتی چی بن؟'
 گه یشتنه بهردهم دهرگای باله خانه که، مه جى نه ویست له
 دهرگا که له گه ل مهستوره بچیته ژووره وه، نه ویش پری پیدا کرد
 و پیستی پشتی ملی گرت، تا وه کوو بهردهم دهرگای نه پارتمانه که
 دهستی لى بهر نه دا، لئی روانی و به مه جی گوت: 'توم به ناوی
 نه و دراوسینه مانه وه ناو ناوه، نه وه ماله که یه تی، خوا دهیزانیت نه و
 قوربه سهره چی لى به سهر هاتنیت!'

کاتیک نه مهى گوت، دهستی بو مالى مهجیده شهلای دراوسینان
 دریژ کردبوو. پاشان دهرگا که ی کرده وه و به دواى خویدا
 سهگه که ی بو ژووره وه پراکیتشا.

مهستوره له مه تبه خه که جامی پشیله که ی پر کرد له ناو و
 مشتیک نانه ره قه ی تی کرد، کاتیک له سهر زه وییه که له بهرده مه
 مه جى داینا، به دیاریه وه چیچکه ی کرد و لئی روانی. مه جى
 نه وه سستا تا وه کوو نانه که بخوسیت، یهک یهک نانه ره قه کانی
 دهرده هینا و له نیوان که لیه کانیدا وردی ده کردن، مهستوره
 دهستی هینا به سهریدا و پنی گوت: 'تو له کته ناچیت!'

مهستوره هردوو پئی له لیواری ئاسنی خواری تهختی
 خهوهکهی گیر کردبوو، دهستی توند به قهراغی دۆشهکهکهوه
 گرتبوو، ههناسهبرکیتی پی کهوتبوو، به دهم خهوهوه: 'نهکهیت!
 کوره شتی وا نهکهیت! نا... نا لهوه زیاتر... ئاخو بۆ خاتر... نهکهیت
 کوره! بۆ خاتر خوا! خوام کرد به گژتا! خوا غهزهبت لی بگریت! بۆ
 خاتر خوا! نهکهی! نهکهی!'

دهگریا و ههناسهی توند بووبوو، مهجی له خهوه به ئاگای هینا،
 خۆی له دهموچاوی ههلهسهووی و جاروبار زمانی به روومهتیدا
 دههینا. کاتیک له خهوه راپهپی و هۆشی هاتهوه به بهر خۆیدا،
 لیکی دهمی مهجی و فرمیسکهکانی مهستوره تیکهله بووبون،
 پاشان مهجیی له باوهش گرت و بهدهم ههنسکههلهکیشانهوه پنی
 گوت: 'لهوه بهلایه پرزگارت کردم!'

کاتیک مهجی؛ مهستوره بهو حاله وه دهبنیت، ههردوو بهتانیه که ی بۆ سه زهوییه که رادهکیشیت، پاشان دهچیته سه تهختی خه وه که ی و زمان به دهموچاویدا دههینن. پاشان مهستوره لهو خهونه ی رادهپه پیت و راست لهسه تهختی خه وه که ی دادهنیشیت، دهموچاوی لهنیو لهپی دهستی خوی دهنیت و به دهنگی بهرز دهگری. مهجی زوو زوو لووتی لهناو قزی مهستوره دهنیت و بونی پیوه دهکات. ههموو جاریک بهدهم گریانه وه وهکوو خوی بلاوینیته وه:

وهی له خۆم پۆ! له خۆم پۆ!
 خه میکم ههیه و جهرگی بریوم
 بووه به دهرد و گیانی ته نیوم
 مالی ویرانم بئ که سوکارم
 زهلیل و داماو وا دووره مالم
 وهی له خۆم پۆ! له خۆم پۆ!

ئهو به یانیه زیاتر له کاتزمیریک بهو جووره گریا، دیار بوو هیشتا خه یالی لای خهونه کانی بوو، دوا ی ئه وه بیدهنگ ساتیک مهجیی له باوهش گرت، مهجی فرمیتسه که کانی سهه روومه تی لسته وه، پاشان چوو بۆ مه ته به خه که و وهکوو خوویه کی پۆژانه ی، له بهر بهلوعه که دا دهموچاوی شۆرد و دوو قوم ئاوی خوارده وه: "مهجی، تۆ نازانیت من هه موو شه ویک چ خه ونیک ده بینم، قور به سهه ر من بۆ ژیانیک که ژيام، بۆ دهر دیسه ری مامه وه!"

په رده کانی لا دابوو، گه پرابوووه سهر تهختی خهوه کئی و مهجی له تهنیشتیوه له سهر جیگا که پال که وتیوو، وه کوو پوژانی پیتشوو دوو که لیکي رهش له سهر قه لاتیه بهرز ده بووه، مهستوره له سهر تهختی خهوه که یهوه سهری لار کردهوه و لهو جیگایه ی پروانی که دوو که له که ی بۆ ده چوو، دهستی خسته سهر پشتی مهجی و بن ئه وه ی لئی بروانی: 'مهجی، ده زانیت کاتی خوی له ئاوی داره قوته سه گنیم هه بوو؟'

هیشتا له دوو که له که ی سهر قه لاتیی ده پروانی، قسه کانی له ژیر لیه وه و به هیواشی ده کرد، سهری په نجه کانی به ناو تووکی سهر پشتی مهجیدا ده هینا، ئیس قانی بربره ی پشتی دیار بوو، په راسوه کانی له ژیر پیسته که یدا ده بینران، سه گنیکي سپی دم باریکی لاوازی بالا بهرز بوو، که له وه ده چوو ره گزی له نیوان تانجی و هه وشاردا بیت. مهستوره زوو زوو سهری لار ده کردهوه و له چاوی مهجیی ده پروانی، پاشان ئه وه به سه رهاته ی خوی ئاوا بۆ مهجی گتراهه وه:

'سه گه کهم ناوی بازه بوو. من ته منم پینج سالان بوو کاتیک یه کیک له سه گه کانمان تره کیوو، ههر له یه کهم پوژه وه تووته له یه کی رهش و سپیم له نیوانیادا هه لیزارد، ئه وانی تر هه موویان بۆر بوون، باوکم تووته له کانی تری هه موو به خشینه وه. ئه وه ی راستی بیت دایکم ئه وه ناوه ی لی نا. باوکم وتی ئه وه گه ماله بۆ خزمان هه لده گرین. له سه ره تاوه هه ردوو کمان بچکولانه و بزیه بووین، پیکه وه به رده وام یاریمان ده کرد. که باوکم و براکانم له ماله وه نه ده بوون، ده مهینا بۆ ژوره کانی سه ره وه، بگره بۆ

ژووری میوان و تەنانەت ناو جینگاکانیش؛ دایکم گوتیی بە قسەیی باوکم و ئەوانی تر نە دەدا. کاتیک باوکم و براکانم لە ماله‌وه دەبوون، بۆم نەبوو دەست لەو توتەلەسەگە بە دەم، بەلام کاتیک ئەوان دەپۆیشتن، بەردەوام بە باوەشمەوه بوو. لەپیش چاوی گەورەکاندا من و بازە وەکوو یەک ھاروھاج بووین. باش بەبیرم دیت بازە زۆر زوو گەورە بوو، کاتیک من تەمەنم بوو بە شەش سال، ئەو تەمەنی خەریک بوو دەبوو بە سالیکی، دەستم بە تووکی پشتیەوه دەگرت و بەدوای خۆیدا رایدەکێشام. من لەچاو ئەودا بە بچووکی مامەوه و ئەو بوو بە گەمائیکی گەورە و بەھیز، دەنگی گۆرا و لە دەنگی وەرپینەکەیی؛ دلم دادەخورپا، بەلام وەکوو دوو ھاورپیی نزیک ماینەوه. دەزانیت مەجی، زمانیکی تاییەت بە خۆمان ھەبوو، بەیەکەوه نانمان دەخوارد و بەیەکەوه دەنووستین، دەزانیت چۆن؟ بەدزییەوه لە پشتی گەورەکانەوه بۆ ناو کولانەیی سەگەکان دەچووم. پۆژیک من بە ریکەوت لە کولانەیی سەگەکان بووم، کاتیک دایکی بازە لەناکاو دەنگیکی لێوھات و گیانی دەرچوو، دوای ئەوھیی چەند جاریک پاموھشانند، دەستم کرد بە گریان. بازە کولانەکەیی بەجی ھیشت و ئەو پۆژە نەمبیینیەوه، تاوھکوو شەو درەنگ چاوەروانی بووم، دیار بوو دەمەوبەیانیی گەپابوھوھ، چونکە بەیانیی پۆژی دواتر لە دەنگە گرەکەیی بەخەبەر ھاتم. بەبیرم دیت بەردەوام لە شانێوھ دەوھستام و خۆم بە بالای دەگرت، چونکە دایکم دەبوت تۆ کچیت و پۆژانە بەقەدەر دەنکەجۆیەک بالات درێژ دەبی. دەزانی مەجی، ئەو رووداوھیی ئەو پۆژەم بۆ زۆر کەس گێراوھتەوھ! کاتیک پیاوھکانی

قاسم ناغا بۆ ناو دى ھاتبوون، ئىتر خۇ ھەرچ كاتىك دەھاتن شىتىك لەناو ئاوايى دەقەوما، ئەو پۈژە مەپرىكىان سەر بېرى و لەنزىك ئاوايى لە كارىزىك تاوھكوو ئىوارە درەنگ خوارديان و خوارديانەو، پاشان دەمەوئىوارە بەسەرخۇشى بۆ ناو ئاوايى ھاتن، سەگە داماوھكانىش لە ھەوت بىنەچەيانەو ئاوا فىز بوون، ئىوارەى لى دەھات نارامىيان لى ھەلدەگىرا و بەدەورى مال و بەر گەپرەكاندا بۆ پاسكردن دەگەپان و بەردەوام دەوہپىن، لەو كاتەدا كە پىاوەكانى قاسم ناغا ھاتبوونە بەر دى، تومەس سەگەكان پەلامارىان دابوون، ئىتر ئەوانىش ئەو ئىوارەيە كەوتنە كوشتنى سەگەكان. لەو كاتەدا كە گويمان لە دەنگى يەكەم فېشەك بوو، من و دايكە لە مەتبەخەكەمان بووين، دايكە قاپەكانى لە دەست كەوتنە خوار و پېر بە مالەكە زرىكاندى، لە ترساندا لەسەر زەوىي مەتبەخەكە خۇي گرمۇلە كرديوو، وەكوو گوللەكان بەر ئەو كەوتبن، منىش بەسەر دايكەدا نوشتابوومەو و دەمويست سەرى بخەمە سەر پانم. كاتىك لە ھەوشەكەى خۆماندا گويم لە تەقەكردن بوو، ھەسەتم پىن كرد، ئازارىك لە دلمەوہ ھات و ئەو شەوہ تاوھكوو بەياني نەمويرا بچمە ناو جىگاوہ، ئەوہ بۆ يەكەم جار بوو كە منىش وەكوو دايكە ترسم لە دەنگى گوللەكان ھەبىت. ئىوارەيە تاوھكوو پۈژى دواتر كەس لە مال نەچووہ دەرەوہ. پۈژى دوايى پىش خۇركەوتن، لە دەنگەدەنگى باوكم و براكانم بەخەبەر ھاتم. كاتىك چوومە دەرەوہ، كەلاكى بازەيان خستبووہ پىشتى تراكتورىك و بردنيان لە دەرەوہى ئاوايى كرديان بە ژىر خۇلەوہ. دەزاني مەجى، بازە تەمەنى سالىكى تىپەراندبوو. مانگىك

دوای ئەو پوژە، ئەو شوینەیی بازە و سەگەکانی تریان لێ
کردبوون بە ژێر خۆلەوه، چەند چلە دارمۆردیکی لێ روابوو کە
دایکم وتی پیشتر من لەو جیگایە درەختی دارمۆردم نەبینیوه.
مەستوورە سەری نابوووە سەر پشتی مەجی و لە ئاگرەکەیی
سەر قەلاتیی دەروانی: 'دەزانی مەجی، جەز ناکەم ھۆگرت بێم،
دەترسم تۆش پوژیک خۆتم لێ ون بکەیت!'
سەری لەسەر پشتی ھەلبەری و دەموچاوە درێژکۆلەکەیی
مەجیی خستە ناو لەبە دەستی و لە چاوی روانی و لێی پرسی:
'خۆزگە دەمزانی خەمی تۆ چییە، چونکە باوەر ناکەم هیچ
بوونەوهرێک بێخەم بیت!'

دوای نیوه پۆی ئەو پۆژە چووبوو لە دەرگای مالی مهجیده
 شەلی دابوو، دوای ئەو هی دەگەریتەو له مهجی دەروانیت و پتی
 دەلیت: 'مهجی! مهجی! ئەو مهجیده شەلی دراوسیمان کاتی خۆی
 بەسەر هاتنیکی سەیرۆسە مه ره ی بۆ گێرامه وه، به لام ئیستاش
 مهراقمه، چونکه شیخ بایزی ناموبارهک نهیهشت قسهکانی ته او
 بکات، دوای ئەو هەر بۆم پیک نهکهوت له و بارهیه وه پرسسیاری
 لی بکه م، تاوهکو بزانه...

مهستوره ئەو پۆژە هی وهکوو خهونیک بیر کهوته وه که بۆ
 یهکه م جار له گهل شیخ بایزی میردی؛ مهجیده شەلیان ناسیبوو،
 مهستوره و شیخ بایز تازه هاتبوونه ئەو ئەپارتمانە و سالیکی
 بوو بووبوونه ژنومیزد، مهجیده شەل به میوانی دیت بۆ مالیان.

کاتیک مهستوره له مهجیده شهل دهپرسیت: 'کاک مهجید، ژن و مال و مندالت نییه؟'

مهجیده شهل له وهلامدا دهلیت: 'همبوو، ناشکورئی خوا نه بیت تاوا ئیستا پیر بووم و خوّم به تهنیا بقّ خهّم و دردیسه ری ماومه ته وه. ئه وه بیستوشه ش سال به سهر ئه و لیتقه و مانه دا تیپه ر ده بی و من هه ر وا ده زانم ئه مرۆیه، که دواى ئه و هه موو سالا گه پرا نه وه ی هیشتا گرانه!'

'ئى برا، هه موومان پوژى ره ش و شه پو شوپمان بینیه، خو تو ته نها که س نییت!'

کاتیک شیخ بایز ئه مه ی به لالووتیکه وه به مهجیده شهل گوتبوو، مهستوره له وهلامدا به بایزی میزدی دهلیت: 'ئه ری بایز، هه ر که سه و خه م و ئازار و له ده ستدانی که سانی ئازیزی خو ی به جۆریکه!'

شیخ بایز له و کاته دا هه لده سییت و پیش ئه وه ی بروا، به مه ستوره ده لیّت: 'ئه ری تو بقّ ئه وه نده چه زت به و باس و خوا سانه دیت؟ پیم نالییت تو چیت داوه له و سه ره ئیشه یه؟'

دواى ئه وه ی بایز ده پوات، مه ستوره له مه جیده شهل ده پرسیت: 'ده ی ژن و مندالت چیان لی به سهر هاتوه؟' مه جیده شهل به ده م چا خوار دنه وه وه ئه و به سه ره اته ی تاوا بقّ مه ستوره گه پرا بو وه وه:

'سالی ۱۹۶۳ بوو، هیشتا سالیک نه بوو بوو ژنم هینابوو، پوژى پیدشوو ناو شار پر بوو بوو له حه ره س قه ومییه کان، ده نگوی ئه وه بلاو بوو بو وه وه که گوایا له گه ره کی خانه قا و ته عجیل ئه و

حەرەس قەومىيانە كە بەتايىبەت لە بەغدادەوہ بۆ ناو شارى ھەولير
 ھينرابون، لەناو كۆلانەكانى ئەو دوو گەرەكە چەند كەسـيـكان
 گوللەباران كردوہ. يەكـيـك لە دراوسـيـكانمان دەيگـيـرايەوہ كە لە
 كۆلانەكانى گەرەكى تەعجـيـل تەقەيان لە مندا لان كردبوو. بزائە،
 مندالى تەمەن شەش حەوت سالان بە گوللەكانەوہ بووبوون! ئەو
 بەيانىيە ھيشـتـا تاريـك بوو كە ژيان لە قوولايى خەو خەبەرى
 ھينام، دواى ئەوہى چاوم ھەلگۆفـيـن و سەرم ھەلپـيـرى، لەبەر
 پووناكى چراكەدا چاوم بە دەموچاويدا ھەلپـيـتا، زۆر گرژ و مۆن
 دياربوو. گلـيـنەى چاوە رەشەكانى؛ پووناكى چراكە دووبارە تـيـدا
 دەگرپايەوہ، زوو زوو لـيـوى خۆى دەگەست، دەستى بەرەو پووم
 دريژ كردبوو، پيش ئەوہى من دەست بدەمە دەستى، پويشت و بە
 ژوورەكەدا دەستى بە گەرآن كرد، ديسان گەرپايەوہ و چراكەى
 لەتەنـيـشتى تەختى خەوہكە و لەسەر فەرشەكە دانا، چوولايى
 پەنجەرەكە كە ھيشـتـا پەردەكان دادرابوونەوہ، دەستى داىە
 پەردەكە و رايگيشايە خوارەوہ، ئەوہى راستى بيت وا بزائـم
 درانديشى، پاشان ھات و ئاخنيە ئەو كۆلەپشتەى لەناوہ راستى
 ژوورەكەدا داينابوو، ديار بوو پيش ئەوہى من بە خەبەر بينيت،
 شتى تريشى لە كۆلەپشتەكە كردبوو، چونكە بەزەحمەت پەردە
 سـوـورەكەى دەگرت. لە دەرەوہ دەنگى خەلكى گەرەك دەھات،
 پاشان لە دوور و نزىك گويم لە تەقەى تەفەنگ بوو، لەبەر خۆيەوہ
 پيى گوتم: 'خيزا بكە با برۆين، شار كەسى تـيـدا نەما!' ئيوارەى
 رۆژى پيشوو ھەوالى ھاتنى سوپا بۆ ناو شار لەئارادا بوو، ديار
 بوو ژيان بە دريژايى ئەو شەوہ نەنووستبوو، كاتىك جيگاي بۆ

من راخت، منيش له ترساندا به شهروال و پالتوکه‌ی بهرمه‌وه نازانم چۆن خه‌وم ليکه‌وت. کاتيک پيلاومان له‌پي کرد و پيکه‌وه چووينه به‌رده‌رگا پاوه‌ستين، له گه‌ره‌کانی تره‌وه گويم له ده‌نگی گولله و جار جاريش ته‌قینه‌وه پووی ده‌دا. ئه‌وه له‌بیرم چو و ته‌وت بين بليم، ئه‌و سه‌رده‌مه ئيمه مالمان له گه‌ره‌کی سیتاقان بوو، ئه‌و شه‌وه ره‌شه‌بايه‌کيش له گه‌ره‌که‌کانی زانیاری و ته‌عجيله‌وه بونی بارووتی ده‌هینا. به‌رده‌وام خه‌لکی پيوار به‌به‌رده‌م مالی ئيمه‌دا تیده‌په‌رين، گه‌وره و بچوک و پير، هه‌موو کۆليان له پشيان داگرتبوو، دراوسينکانشمان وه‌کوو ئيمه هاتبوونه به‌ر ماله‌کانيان و هه‌نديکیان خويان بۆ رۆيشتن ئاماده کردبوو، ئه‌وانی تريش له‌و خه‌لکه‌يان ده‌روانی. ماله‌که‌ی ئيمه له شاریعی کۆيه بوو، ئه‌و هه‌شاماته به‌به‌رده‌م مالی ئيمه‌دا تیده‌په‌رين، ده‌نگی فره‌فری هه‌ليکۆپته‌ر له به‌رزیی ئاسمانی شار ده‌بيستران، له‌و کاته‌دا ده‌ستی خسته ناو ده‌ستم و توند ده‌ستی گوشيم، بين ئه‌وه‌ی ليم برواني، ده‌سته‌که‌ی تری هیتا به سه‌ر ورگی هه‌لئاوساويدا و له‌به‌ر خۆيه‌وه وتی: 'برۆين باشه، تاوه‌کوو دره‌نگ نه‌که‌وتووين!' ژيان ئه‌و سا سکی نۆ مانگ بوو، ده‌ستم له ده‌ستی ده‌رهینا و له‌و کاته‌دا که کۆله‌پشته‌که‌م ده‌کرده شانم، ليم پرسی: 'ئه‌ری ده‌رگا کانت داخست؟' له خه‌لکه‌که‌ی پوانی و بين ئه‌وه‌ی چاو له‌وان بترووکيني، ته‌نها سه‌ری بۆ له‌قاندم. کاتيک تیکه‌لی خه‌لکه‌که‌ بووين و که‌وتينه ریی، هيشتا له کۆلانه‌که‌ی خۆمان ده‌رنه‌چووبووين، باران له پالتوکه‌وه دايدا و هه‌ستم به سه‌رما ده‌کرد، ئه‌ویش کونیکي کردبووه ناوه‌پاستی سفره‌که‌مان و کردبووی به سه‌ريدا،

بەردەوام ئاوى باراناۋەكە بەملا و ئەولايىدا دەھاتە خوار و
 ھەندىكى بەر من دەكەوت. لەو شەقامەى ئىستا سى مەترىي پى
 دەلەين، ئەو سەردەمەى ھىشتا ۋەكى ئىستاي نەبوو، لەو جادەيە
 دەبوۋايە سەرەت بگرتايە تاۋەكۈۋ تىكلارى ئەو خەلكە دەبوۋيت،
 ۋەكۈۋ پووبارىكى بەرىن ۋا بوو كە لە راست و چەپەۋە ئەو
 خەلكە لە كۆلانەكانەۋە دەھاتنەۋە سەرى، ھاوشىۋەى جۆگەلە ۋا
 بوون و چۆن تىكلارى پووبارىك دەبن، ئۆتۆمبىل لەناۋەپراستى
 جادەكەۋە بەدۋاى يەكدا رىزيان بەستبوو كە ئەوانىش بەپىي
 خەلكەكە پىيان دەكرد. بەردەوام لە دوور و نزىك دەنگى تەقىنەۋە
 دەھات، كاتىك ھەلىكۆپتەرەكان مووشەكىان بەناۋ شارەۋە دەنا،
 خەلكەكە ھەموو بەيەكەۋە ھەلوئىستەيەكىان دەكرد و پىكەۋە لە
 تارىكىي ئاسمانيان دەروانى، پاشان پىكەۋە بە يەك دەنگ
 دەيانگوت: 'لە دوور داكەوت، مەترسن!' زيان بەردەوام دەستى
 دەگوشىم و لەبەر خۆيەۋە لووشكەلووشكى گريانىم گۈى لى بوو،
 ماندوو ديار بوو، چونكە خۆى بەسەر وركىدا چەماندبوۋەۋە و
 گۈيم لە خشەخشى پىلاۋەكانى بوو. ئىمە دەبوۋايە بەپىي ئەو
 خەلكە برۆشتىنايە، كاتىك زيان ھىۋاشى دەكردەۋە، ئەوانەى
 دوامانەۋە دەستيان بە پشتمانەۋە دەنا، زوو زوو گۈيت لە دەنگى
 يەكىك دەبوو، ئەوانەى پىيان ۋا بوو ئەو خەلكە خىرا نارۆن و
 پىويستە پى ھەلگىرىن، جار جار يەكىك توند لەپى دەستى دەدا بە
 لاتەنىشت و بۆنىتى ئۆتۆمبىلەكاندا و پىيان دەوتن بۆ ئىۋەش
 ئۆتۆمبىلەكانتان بەجى ناھىلن و ۋەكۈۋ ئەو خەلكە بە پى بېرۆن!
 كاتىك گەيشتىنە قەراغى شار، لە جادەكە لامان دا و بەدۋاى ئەو

خەلكەدا بەو دەشتەدا بەدوای يەك كەوتىن. لەدوای ئىمەو، كە
 بىست مەترىك لىمانەو دەور بوو، دەنگى دەستىرېژىي گوللە
 دەهات، ئەو بوو هۆى ئەوئى شىرازەى قافلەكەمان بشىوئىت و
 هەرىكە و بە لایەكدا بىلەوئىان لى كرد. كاتى ئەوانەى دوای ئىمە
 پالىان بە ئىمەو دەنا، ژيان لە جىگای خۆى دانىشت و منىش
 ناچار بەرم لە خەلكەكە گرت و چۆم دادايە سەر زەوىيەكە و بۆ
 ژيان خۆم كرد بە بەرەستىك. ئەو دەگرىا و منىش هاوارم لەو
 خەلكە دەكرد كە بەسەر شان و ملی ئىمەدا هەنگاوىان دەنا و
 رايان دەكرد. لە دوامانەو تەقەكان لە زىادبووندا بوون، بىجگە لە
 هاوار و بانگى ئەو خەلكە. ژيان لەناو قورى زەوىيەكە كەوتىبوو،
 خۆى بەسەر ورگىدا گرمۆلە كەردىبوو، وەكوو ئەو وە بوو كە
 ورگى لەباوئەش گرتىت، منىش بە سەرىدا خۆم چەماندبووئەو و
 هەردوو دەستم بەملا و ئەولایدا چەقاندبوو قورەكە، بەو جۆرە
 نزیكى كاتىمىرىكمان پىچوو. لەو كاتەدا لە دلى خۆمدا گوتم: 'هەتا
 ئىمە لىرەدا كەوتىن و ئەو هەموو خەلكە لە چوار دەومان بن، بەر
 گوللەكان ناكەوین!'

بەلام زوو زوو يەكىك وەكوو ئىمەى نەبىنىبىت، پىى بە قاچ يان
 پشتى مندا دەنا، وەكوو بىهوىت بۆ جىگایەكى بەرزتر سەر
 بكهوىت. كاتىك هەستم پى كرد، خەرىك بوو چوار دەورمان چۆل
 دەبوو. دەستىك خستە ژىر پشتى ژيان و دەستەكەى ترم لە ژىر
 سمتىهەو برد، گورم دايە بەر خۆم و لەباوئەشم گرت و هەستامە
 سەر پى. ئەوئى لەو كاتەدا خەيالم لای بوو، دەنگى گوللەكان
 بوون. كاتىك من چەند هەنگاوىك رۆىشتىبووم، گوللەكان بەرز و

نزم و خیرتر له من ده یانزریکاند و بهلامدا تیده په پین، وهکړو
 بمه ویت جوریک پیشبرکتیان له گه لدا بکه م، پین هه لگرم و نه یه لم
 ئه و فیشه کانه ی هیشتا له ناو مه خزهنی تفهگی سهر بازه کاندایوون؛
 بگه نه لامان. ده ستم کرد به راکردن، هه ستم پین کرد چهند جاریک
 منیش به سهر لاشه ی ئه وانی تر دا ده رویشتم، نه مزانی بهر
 گولله کان که وتبوون یان خو یان له بان ئه و زه و ییه تهره پال
 خستبوو. گویم بؤ دهنگی گولله کان هه لخشتبوو، ئه وه ی راستی
 بیت چاوه پروانی مردن بووم و له ترس ده رچوو بوو، ساتیکی زور
 ناخوش بوو من و ژیانى تیدا بووین، دلنیا بووم له وه ی
 سه ر بازه کان له دوامانه وه ته قه یان لی ده کردین. له و کاته دا
 ده مه و به یانی بوو، دنیا پروناک بوو بووه وه، هه ورئیکى رهش
 به نزمی بهری ئاسمانی گرتبوو، بارانیش به لیزمه ده بارى، جار جار
 قاچم ده چه قییه قوره که و به تووره ییه وه ئه ژنوم هه لده برى و قاچم
 له قوره که ده رده هینا و له راکردن به رده وام ده بووم، له پیشمه وه
 ئه وه نده ی چاو بر بکات ده شتیکى نه براوه بوو، ئه و ده شته پرى
 بوو بوو له خه لک و به و ناوه دا بلاو بوو بوونه وه، هه ندیک وه کړو
 من رایانده کرد، هه ندیک له و ناوه دا خو یان پال خستبوو، به جورک
 نه تده زانی کى ماوه و کى بهر گولله کان که وتوه! لیت ناشارمه وه،
 ته نها خه یالم لای روى خزم بوو، ده توانم بلیم له ترساندا ئاگام
 له ژیان نه بوو ناخو به باوه شمه وه چی ده لیت و حالى چونه!
 رامکرد، هه تا توانیم رامکرد، به لام ئه و ده شته پان و به رینه
 نه ده برپایه وه. چاوم له دوور بریبوو، له کوتایى ده شته که مه به ستمه،
 وهکړو پیم وتیت ته نها خه یالم له لای دهنگی گولله کان بوو که به

پاست و چه پماندا بردهوام تیده پهرین، بارانبارینیش ئه وهندهی تر بارگرانی کردبووم، له گهل ره شه بایه کی سارددا بیوچان به ره و پرومان دههات و ههستم ده کرد یه خه ی ده گرتم. ئیتر...

مه جید تاویک بوو بیده نگ به سهر کوشیدا سهری شوپ کردبووه و پیا له چا سارده که ی له ناو دهستی توند گرتبوو، مه ستوره چوو له لای مه جیده شه له وه دانیشت و دهستی خسته سهر دهستی و ویستی پیا له که ی له دهست وه برگریت، به لام دیار بوو مه جید ئه وه نده قوول گه رابوو وه بو ئه و ساته و کاتی ئه و رووداوه، ناگای له لای مه ستوره نه مابوو، تا ئه و کاته ی له ناکاو پیا له شووشه که له ناو دهستی مه جیده شه لدا شکا، مه ستوره له بهر خویه وه هاواری کرد: 'وهی چی بوو!'

به لام مه جیده شه ل هیه خوی تیک نه دا و ته نانهت سهریشی هه لئه بپی و له دهستی نه روانی. دوا ی ئه وه مه ستوره په رویه کی هینا و پا که تیک دهسته سپری کلینکسی له سهر میزه که ی به رده میان له خوی نزیک کرده وه، بایزی میردی هاتبوو له ته نیشتی مه ستوره وه وه ستابوو له مه جیدی ده روانی، له بهر خویه وه گوتی: 'ئه وه چییه! هه لسه، هه لسه بچو بو مه تبه خه که، با ئه و خوینه نه سویت به قه نه فه کاندا، دوا یی خواش لئی ناکاته وه!'

بایز به سهر مه ستوره دا دهستی دایه بنبالی مه جیده شه ل و هه لیسانده سهر پی، مه ستوره په رۆکه ی له ژیر دهستی مه جیدا گرتبوو که چۆراوی خوینه که ی ده تکایه سهر. مه جیده شه ل له سهر که وانته ری مه تبه خه که دهستی کرده وه، چند پارچه شووشه یه ک له بهری دهستی چه قیبوون. بایز رووی له مه ستوره کرد و

سەرى لى با دا، مەستورەش لەبەر خۇيەو ە گوتى: ئەو پىلالانە ئەو ەندە ناسكن، بە خوا زىاتر لە دە جار لە شۇردندا بە دەستەو ە شكاون و چەند جارىك دەستەم براون!

مەجىدە شەل سەرى ەلپرى و لە مەستورەى براونى، پاشان سەرى بايزى كرد و گوتى: توو خوا لە قسوورم ەفووم بكن. مالت بەقور گىرىت، وتم ژنەكە ئەم بەلايەمان لى لادە، بزانه چى بوو! ئاخىر ئەم بەزم و بالۇرانە نەبرانەو ە، ئىمە چىمان داو ە و سەرىئىشەيە، ئەى تو نازانیت من بە بىنىنى خوين بىزار دەبم، دلم تەنگ دەبى، ئەگەر دلۇپە بەكيش بىت!

مەستورە ەو كاتەدا دەستى مەجىدە شەلى كرتبوو، وردەشوشەى لى دەردەهیتنا، بەلاچاوىك لە بايزى مىردى براونى و بە شانى توند پالى بە سنگى بايزەو ە نا، بەتورەبىيەو ە پى گوت: ەى كە تو پىاوىكى مەزلووم و ناسكىت! دە برۆ، برۆ با تو ئەو خوينە نەبىنىت، با دەستە خويناوىيەكانى خۇتت بىر نەكەو یتەو ە!

شىخ بايز ەكوو ەموو جارىك كە تورە دەبوو، مەستورەى بەجى ەىشت. كاتىك مەستورە پارچەى شوشە شكاو ەكانى لە ناو ەلپى دەستى مەجىدە شەل دەرهیتنا، مەجىدە شەل لە مەستورەى براونى و چەند جارىك چاو ە تەرەكانى نووقاند، سوپاسى مەستورەى كرد و ەكوو پەلەى بىت؛ پرۆىشت.

مەستورە ئەو ەى لە خەيالدا بوو كە پرسىارى ئەو ە لە مەجىدە شەل بكات ئاخو ئەو پرۆژە تو و ژيان بە گوللەكانەو ە بوون؟

مهجیده شهل ئه و پوژه بهسه رها ته که ی خوی ته و او نه کرد، له
ر ابردو ودا مهستوره چهنه جار یکه هه ولی ئه وه ی دابوو ئه و
پرسیاره له مهجیده شهل بکات ئاخو ئه و پوژه چی پووی دا و
ئایا تو و ژیان بهر گولله کان که وتن؟ ئه ی کور په که ی ناو سکی
ژیان؟

به لام ئه وه هه ر یکه نه که وت و ئیستاش مهستوره له خه یالیدا
خه میکه و بهرده وام بیری لی ده کاته وه.

له ر ابردو ودا گه لیک جار ئه مه ی به خوی گوتوه: "تو بلئی ئه و
پوژه ژیان ی ژنی مهجیده شه لی دراوسیم و منداله که ی بهر
گولله کان که وتن؟ لی ده پرسم، پوژیک هه ر دیت لی ده پرسم!"

له نتيوان ديواره گلينه کاني کولانه کاني گه ره کي عه ره بدا بوو، له ناو تاريک و پووندا سهري شوږ کردبووه و له سر سنگ و بهر ورگي پووتي خزي رواني، هه ناسه يه کي قوولي هه لکيشا و زريکه يه کي ليوه هات و سه يري چوارده وري خزي کرد، که سي نه بيبي، زوو زوو هه نگاهي به سهه کورسي، ميز و که نتوري شکاو، شتومه کي ماله کاندا دنا که له و کاتدا به و کولانه دا بلاو بووبونه وه، هه موو ده رگاگان کراوه بوون، هه نديک له ديواره کان رووخابوون، بوني دوو که لي ئاگريکي ده کرد، چوه به ردهم ده رگاي مالي حه ليمه زيتباري، شوږيري تاکسييه کان هه موو ناونيشاني ئه و ماله يان ده زاني، له چوارده وري قه لاتيدا له هه ر پيواريتک پرسيار ده کرد، پيشت ده که وت و بۇ به ردهم ماله که ي ده برديت. ماله کاني ئه و گه ره که ده رگاگان يان شکينرابوو،

خوینی هیواش بوونه وه. لای دهسته راستی کولانه که وه مهجی له
دوور هاتبوو ه ناوه راستی کولانه که و لئی ده پروانی، دهستی لئ
هه لپری و چند جار یک بانگی کرد: 'مهجی! مهجی!'

پاشان به دهنگی بهرز گوتی: 'خو توش ناههقت نییه له
شوینه واری ویرانهی ئەم ماله بترسیت!'

پوژی پرودا وه که، له پیشدا فارسی کوری هه لیمه زیبارییان
له سه ره ئەو کورسیه کوشتیوو، پاشان له په نجه ره که وه دوو
نارنجوکیان خستبووه ژووره که ی هه لیمه زیباری که له و کاته دا
مینا و گو له و هه لیمه ی لئ ده بی، ئیتر ئەوان ئاوا کوژران. له
پوژانیکدا ئەو پرودا وه پرووی دا، که له ناو شاری هه ولیتر ئارایشگا
و مالی ژنه بیوه ژنه کان ته قیترانه وه. مهستوره ئەو هه واله ی له
دهمی دراوسیکانه وه بیستبوو.

دەمەوبەیانىي يەككىك لەو پڕۆژانەى كە شارى ھەولير چۆل دەبیت، مەستورە بۆ دووكانى كوتالفرۆشيبە كە دەچیت، ئەو دووكانەى بۆ يەكەم جار لەگەل شىخ بايز چووبوو، دووكانى ئەو دوو براىەى بە سككىك لەدايك بووبوون، ھىشتا شىوہى قسەكردن و لووتە زلەكەيانى لەپىتش چاودا بوو. شىخ بايز بە مەستورەى گوتبوو: "جوانترين قوماشەكانى دنيا، لەم دووكانە دەست دەكەويت!"

بۆ دوا جار بەزەليلى چووہ ئەو دووكانە، ئەو دوو پياوہ لە دەست كوروكالى ئەو شەقامە پزگاريان كرد، بەلام ديار بوو ئەوان مەستورەيان نەناسيبەوہ.

مەستورە ھەرچ كاتىك پىگاي بكەوتايەتە ناوبازار و شەقامى دەورى قەلاتى، بەبەردەم ئەو دووكانە كوتالفرۆشيبەدا تىدەپەپى، لە دەرەوہى دووكانەكە تەنھا دەستى بە پووى زبرى يان نەرمى پارچە قوماشە پەنگاوپرەنگەكاندا دەھىتا، پاشان چەند كاتژميرىك لە خەيالى خۆيدا كراس و سەلتە و سەرپۆشى بۆ كچەكانى لى دەدورين.

شەقامەكە خۆل دايبۆشيبوو، دەرابەى دووكانەكان ھەندىكيان داخرابوون، چەند دووكانىكىش بەكراوہى بەجى ھىئرابوون، تاوہكوو ئەو ساتەش ھىشتا دەنگەدەنگى خەلكەكەى لە گويدا بوو، چووہ ژورەوہ و لە قوماشە پەنگاوپرەنگەكانى پوانى، بەناو پەنگى قوماشەكاندا تيشكى خۆر خۆى گەياندبووہ ناو دووكانەكە،

جانتايەك له بهنى سهوز چنراو به بزماریكدا هه‌ل‌واسرابوو، كاتيك لى پروانى، ئه‌وهى بىر هاته‌وه كه يه‌كيك له دوو براكه به شىخ بايز و مه‌ستورەى گوتبوو: 'ئەو توورەكە بەنە نووشتەى باپىرە شىخ شەمسى تىدايه، ئه‌وه ده پشته پاراستوومانە. هه‌تا نووشتەى ئەو زاتە موباره‌كه‌مان هه‌بىت، خوا ئەم شارى هه‌وليزه له دەرد و به‌لا ده‌پاريزيت و رزق و خىر روومان تى ده‌كات.'

مه‌ستورە توورەكەى نووشتەكەى داگرت و كرديه‌ملى، له‌به‌ر خويه‌وه گوتى: 'به‌لكوو نووشتەى ئەم مو‌شايه‌خه، منيش له دەرد و به‌لا بپاريزيت!'

له ر‌ه‌فه‌كاندا يه‌ك يه‌ك توپه قوماشه‌كانى داگرت، چووبووه به‌ر ئاوينه‌يه‌كى شكاو، هه‌ندىك پارچه قوماشى تاقي كرده‌وه و به‌ بالاي خۆى گرتنى، قزه سووره‌كەى و پىستى سپى له‌نيوان ر‌ه‌نگى قوماشه ر‌ه‌نگاله‌كاندا شه‌وقيان ده‌دايه‌وه. پاشان وه‌كوو شتىكى بىر كه‌وتبىته‌وه، چه‌ندىن توپ قوماشى جه‌لسەى سوورى پوله‌كه‌دارى جيا كرده‌وه، پر به باوه‌شى بۆ ده‌ره‌وهى دووكانه‌كەى بردن، له‌لای راستى دووكانه‌كه خىرا چاوى به‌ تووكه سپىيه‌كەى مه‌جى كه‌وت كه بىست مه‌ترىك لىوهى دوور بوو، لى پروانى بانگى كرد: 'مه‌جى وه‌ره بزانه چه‌ند جوانن!'

مه‌جى ئەو ر‌ۆژه دووراو دوور دواى كه‌وتبوو، كاتيك مه‌ستورە توپه قوماشه‌كانى له‌ناوه‌راستى جاده‌كه‌دا دانابوو، مه‌جى دووره‌په‌ريز راوه‌ستا بوو لى پروانى. توپىك قوماشى هه‌لگرت، له سه‌ره‌تاي راسته‌شه‌قامه‌كه لچكى قوماشه‌كەى له په‌رژىنى قه‌راغى به‌رى ده‌سته‌راستى شه‌قامه‌كه گرى دا، پاشان بۆ

ئەوبەرى برد و تۆپى قوماشەكەى لە ئاسنى پەرژىنەكە ھەلپىچا، ديسان بۆ بەرى دووكانى كوتالفرۆشەكەى بردەو، تاوەكوو، كۆتايى شەقامەكەى ئەمبەراوبەر بە رەنگى سوور پازاندەو، تيشكى خۆرەكە لە پووى پوولەكە سىپپەكاندا بە ھەزاران جار دووبارە دەبوو. مەجى وەكوو لە رەنگى سوور بترسىت، بەسەر شۆستەى بەردەم دووكانى كوتالفرۆشپپەكەدا رۆيشت و سەرى داھيتشبوو، ئاوپى نەدايەو و چوو ناو كۆلاننكەو. مەستورە لەداو ەلپى پوانى، قاقايەكى لىندا و بانگى كرد: 'پىستى سەرى تۆش بەنەعلەت بىت، مەگەر تۆش لە توخماتى ئەوان نەبىت!'

گەپابوو ەو و لەبەردەم دووكانى كوتالفرۆشپپەكەدا پاوەستا بوو، بىدەنگ لەوسەرى شەقامەكەى پوانى، لەناو ەپاست و لەژىر سىپپەرى قوماشە سوورەكەدا بەچىچكانەو دانىشت و مىزى كرد، كاتىك ەلسايەو و لىتى پوانى، خوین و مىزەكەى تىكەل بە يەك بووبوون. 'ئەوئەندەم بەو خەلكە وت ناوجەرگتان بىت بە خوین، ئەوئەتا بزائە خۆم تووشى ئەو دەردە بووم!'

دواى ئەو ەى ئەمەى گوت، لای چەپى دووكانەكەى گرتە بەر و بەرەو گەرەكى ئىسكان بەرپۆ ەو. لەو خەونەيدا ەمان رىنگاى گرتە بەر، ئەو رىنگايەى بەردەوام لىو ەى بۆ مالىو ە دەگەرپايەو. كاتىك بەلای مالىەكانى گەرەكى موفتيدا تىپەرى، لەو كاتەدا زياتر لە دە چەقەل لە گۆشتى كەرىكيان دەخوارد، كاتىك مەستورە گەيشتوبو ە نزيكيان، گوپى لى بوو، بىجگە لە قوبو ەى چەقەلەكان، ەيشتا گوپى لە دەنگى كەرەكە بوو كە بەزىندووبى گۆشتى لاپان

و سەر پشتیان دەبچری، ویستی دەستیان لئ بەرز بکاتەو،
باشان لە ترساندا بیدەنگ بە لایاندا تێپەری، بەراکردن خۆی
گە یاندهوه بەردەم شوقەکانی گەرەکی ئیسکان، لەویوه لە
چەقەلەکانی ناو کۆلانهکانی گەرەکی موفتیی روانی.

مەستووره ئەو توورهکه بەنەیی نوشتەکهی باپیره شیخ
شەمسێ تێدابوو بە پیشی دەرگای ئاپارتمانەکهدا هەلیواسی، لئی
روانی و گوتی: 'بەلکو خوای ئەو مەشایەخە بمان پارێزیت!'

کاتیک له پليکانه‌ی باله‌خانه‌که هاته خواره‌وه خوی به پتوه بۆ راگیر نه‌ده‌کرا، وه‌کو دیسان خوی به مره‌بای سیوه‌که مه‌ست کردبیت، له‌پیش چاوی ئه‌ودا باله‌خانه‌کانی گه‌ره‌کی ئیسکان له به‌رزیدا تاوه‌کوو ئاستی هه‌وره‌کان چوو بوون، له‌سه‌ر شوسته‌ی به‌رده‌م باله‌خانه‌یه‌ک به‌دیار پاسکیلیکی شینه‌وه راوه‌ستا، له‌خه‌یالی خۆیدا به‌دوای ناوی خاوه‌نی پاسکیله‌که‌دا گه‌را، ئه‌و کچه‌ ناوی چی بوو؟ یه‌کینک بوو له‌و کچانه‌ی مه‌ستوره‌ به‌رده‌وام ده‌یدواند و چاودیری ده‌کرد. کاتیک ناوی کچه‌که‌ی بیر که‌وته‌وه، چه‌ند جاریک له‌به‌ر خۆیه‌وه گوتی: 'مرواری... مرواری، کچیکي ژیکه‌له‌ی قژکالی چاوسه‌وز بوو.'

مرواری له‌مه‌ستوره‌ی پرسیبوو: 'تو ده‌زانیت پاسکیل لی بخوریت؟'

کاتیک مهستوره ئه وهی بیر کهوته وه، سواری پاسکیله که بوو، دهستی به سوکانه که یه وه گرت و هه ولی دا قنچ له سه ر کوشنه که ی دابنیشیت، قاچیکی له سه ر پایده ره که ی دانابوو، وه کوو مرواری زوو زوو زهنگی لی دها. هه رچه نده پاسکیله که له شوینی خوی نه بزوابوو، به لام مهستوره به به خه یال؛ هاوشیوهی کچانی گه ره ک خیرا به سه ر شه قامی نیوان باله خانه کانی گه ره کی ئیسکاندا له راسته وه بۆ چه پ پاسکیله که ی لی خوپی، هه ندیک جار چاوی داده خست و خیرا خیرا پایده ری لیده دها، خه یالی لای کچانی گه ره کی ئیسکان بوو، هه موویانی یه ک یه ک ده هینایه وه پیش چاوی خوی.

مه جیی له دوریی ده مه تریکه وه له ناوه راستی شه قامه که دا راوه سـتابوو. کاتیک لینی روانی، له و خه یالهی دایبپی. توو که سپیبه که ی مه جی تۆزی زه ردیان له سه ر نیشتبوو. پیی پیدشه وهی جار جار هه لده بپی، کاتیک ده رۆیشـت؛ ده شه لی و به پیشدا ده که وت، زوو زوو لووتی له هه وا ده کرد و ده ینووزاند. مهستوره لینی روانی و بانگی کرد: ئه ری توش وه کوو من خوا غه زه بی لی گرتوویت! برۆ! برۆ! به ریگای خوته وه! بۆ ناچیت له جیگایه ک بتوپیت! برۆ و ملت بشکینه، ته نها من و تو لیره ی، ته نها من و تو به م ژیا نه رازین، هه یچ شتیک خه می من و تو چاره سه ر ناکات، خه می له ده سـتدان زور زور گرانه، ئیتر خۆ ناشکوری نه بیت تا به یانی قسه ت بۆ بکه م، تو لیم حالی نابیت!

کاتیک مهستوره ئه مه ی به مه جی گوت، دهستی لی بهرز کردبووه وه. مه جی له شوینی خوی پال کهوت و بینه نگ

له دوره وه لتي ده پوانی. به رده وام خو لیکي وردی زهر د ده باری، مه ستوره ههستی به گه رمیی دهنکه زیخه کان ده کرد کاتیک. ده که وتنه سهر پیستی. بی ئه وهی له مه جی بپوانی، هه ندیک جار خه یالی تنها له لای کوشنی پاسکیله که بوو که رانه کانی توند به ملا و ئه ولایدا گیر کرد بوو، له گه ل هه موو جوولانیکیدا موچرکه یه ک به پشتیدا ده هات، به ناو ده ماره کانی له شیدا تیده پهری، هه ستیک به رده وام هیزی پی دها و له شی گه رم دا ده هات.

سهر سه کزی به رده می ماله کان هه موو پهری وه ریوی رهنکاوپهنگ بوون، له گه ل شنه با گه رمه که دا وه کوو په پوله به رز ده بوونه وه و دیسان دهنیشتنه وه، پاشان تیکه ل به خو له باریوه که ده بوون. له به رده م ماله کان ئیسقان و خوینی په له وه ری لی بوو، له بالکونی باله خانه کاندای پشیله کان ده یانمیواند، چه ند جاریک سهری هه لبری و له بهر خو یه وه گوئی: "تو بلتیت کته مابیت!"

بونی خوین و که لاکی توپیوی گیانداری ده کرد، شووشه ی په نجه ره ی ماله کان هه ندیکیان شکابوون و با یاری به په رده کان دهر، هیشتا شوینه واری جینینوکی چه قه له کان به رووی دهرگای باله خانه کانی گه رکه ی ئیسکانه وه دیار بوون.

چۆلبونى شارى ھوليز و به تايبەتى گەرەكى ئيسكان، خەمى مەستورەيان گرانتر كوردبوو. لەنيوان ژيانى راستى و خەون و خەيالدا، ھىچ جياوازيبەكى نەدەبىنى. خەلكىكى زۆر بۆ ھوليز گەرەبونەو، بەلام مەستورە پۆژانە تەنھا بەدواى كتەى پشيلەى و مەجيدە شەلدا دەگەرپا، ھەر چەندە لە مالمەو ھەكوو جارەن تەنيا نەبوو، مەجى جىنگاى شىخ بايز و كتەى پشيلەى بۆ پەر كوردبوو ھە، لە مالمەكەيدا ھەكوو ھاودەنگ و ھاورپىيەكى لى ھاتبوو، بەردەوام قسەى لەگەلدا دەكرد و چىرۆك و بەسەرھاتى ژيانى خۆى بۆ دەگىرپايەو، بەلام زوو زوو بىرى كتەى دەكەوتەو ھە و بەدەورى خۆيدا دەپروانى و بانگى دەكرد.

ئەو شەو پىش ئەو ھى چاوى بچىتە خەو، خەيالى لاي ئەو ناو ھە، زوو زوو لە بەر خۆيەو دەگىوت: 'مەجى... مەجى...'

پاشان ٺو پرسيارهه له خوی دهکرد، تو بلښت مهجیده شهلې دراوسيتيان بهوه نه زانیت که ٺم سه گيکي به ناوی ٺهوهوه ناو ناوه! گفتي ٺهوهی به خوی دابوو، گوتبوی: ٺهگر مهجیده شهل له ناکاو پهيدا بوو، ٺيتر ٺو سهگه به ناوی مهجيبهوه بانگ ناکه م! له کاتيکدا مهستوره بيري له مه دهکردهوه، له ٺه پارتمانکهه ی مالی مهجیده شهلې دراوسيتيانهوه گوئی له دهنکه دهنگ بوو. ٺو شهوه تاوهکوو چاوی چووبووه خهوه، سهري به پرووی زهوی ماله کهيدا دهنه و گوئی له نهومی خوارهوه دهگرت.

ٺو شهوه بهو خه يالهوه خهوی لی کهوت، له خهونيدا له بيابانیکدا مهجي بهدوری مهستورهدها دهسووراپهوه، ٺهويش بانگی له مهجي دهکرد: ٺهجي! مهجي! ٺهري تو منت بو کوی هيناوه! تاوهکوو له دوورهوه تارمایی خانووی موجهه عيکي بينی، ٺو موجهه مه عی مينا و گوله بویان باس کردبوو، ٺو شوينهی پی دهچوو خدر و منداله کانی لی بن، ٺو شوينهی که له بيابانیکي زور زور دوور بوو، ههستی دهکرد پروژیک يان بگره چهندين پروژ بهپړويه، شوينهواری هيچ پښکايهک ديار نه بوو، تنها ٺهوهنده نهبيت ديواړی خانووی موجهه مه عه کهی ليوه ديار بوو، مهجي شهله شهل چند مه تريک له پيشيهوه و ٺهويش شوينپيکانی ٺهوی هه لدهگرتوه.

پيش ٺهوهی بگه نه نزيک ماله کان و دم کولانه کان، له دووري سد مه تريکهوه که هردووکیان به ٺهسته م خویان به پيوه بو راگير دهکرا! راوهستان. له ناکاو له ناو کولانه کانهوه دهست به وه پښ کرا،

هردووکیان بیدنگ له جیگای خۆیان وهستا بون. گه له سه گیک له ناو مال و کۆلانه کانه وه ده رکه وتن، سه گه کان رهش و لۆقن بون و بهرهوام به ناو یه کدا ده چوون، بیست سه گیک زیاتر ده بون، هه ندیکیان پرویان ده کرده ههوا و ده وه پین، چهند سه گیک له پێشه وه ددانه کانیان پیدانی مه ستوره و مه جی ددها، مه ستوره له مه جی روانی: 'ئه م درندانه لیره ن! که واته له و موجه مه عه به شه ری به زیندوویی تیدا ماوه!'

مه ستوره له کاتیکدا ئه مه ی گوت، سه گه کان به ره و پرویان ده هاتن، مه جی خۆی دایه پستی مه ستوره و سه ری بردبووه نێوان قاچه کانی، له وێه به ده نگیک کز و به ترسه وه لێیان ده وه پێ. مه ستوره له مه جی روانی و گوتی: 'ناهه قه نیه لێیان بترسیت!'

کاتیک مه ستوره ئه مه ی گوت، سه ری شوپ کردبووه وه و له مه جی ده روانی، له و کاته دا له گه ره که کانی ناو موجه مه عه که وه ته قه ی فیشه ک ده بیسترا، پێش ئه وه ی مه ستوره رابچله کیت و ده نگیک له نا کاری لێه بیت، ده نگیک که زیاتر ترس له قورگیدا ده ریده په راند، مه جی له نێوان قاچه کانیدا رابچله کی و قرووسکاندی، مه ستوره ی به جی هیشته و به و رێگایه دا که شوینه واری دیار نه مابوو؛ گه راپه وه. له ترسی ده نگی گولله کان نه یه توانی له سه گه کان بروانی، ئاوپی دابوو وه و چاوی له دوا ی مه جی بوو، تا وه کوو له ناو ته پوتۆزی بیابانه که دا له چاوی ون بوو؛ لێی روانی. ئاگای لای سه گه کان نه مابوو، ته نها ئه وه نده نه بیت که له خه یالیدا چاوه پروان بوو ئاخۆ که ی جهسته ی بهر که لبه ی تیزیان ده که ویت.

نهیده توانی خوی له سهر پینکانی رابگریت، بالهکانی قورس بووبوون و وهکوو پارچهیهک پهړزی تهر بهملا و نهولایدا شوږ بووبوونهوه، نارقهیهکی ساردی دهردابوو، به چوکدا هات و کهوته سهر لمی بیابانهکه. تاوهکوو تهقهی فیشهکهکان زیادی دهکرد، نهو زیاتر له پهلوپو دهکهوت و بیتهیز دهوو، خوینی به گوژم شهپولیان به دیوارهکانی روحیدا ددها، پشتی کردبووه سهگهکان و بهگاگولکی بهدوای مهجیدا چوو، به چاوی پر له فرمیسهکهوه ههناسهی قولی ههلهکیتشا، له بهر نازاری سهر سنگی چنگی له لمه گهرمهکه گیر دهکرد، بهردهوام پر به سییهکانی ههناسهی ههلهمزی و پاشان بهگوژم ههناسهی ددهایهوه. له کاتیکدا بونی ههناسهی سهگهکانی دهکرد، وهپین و دانهجیرهیان له پال گوینکانیدا بوو، له دلی خویدا کوتی: دهمکوژیت، نه م ترسه دهمکوژیت، ترس له دنگی تهقینی نهو فیشهکه نهعلهتدیانه دهمکوژیت!

بهدهم خهوهوه دهستی کردبوو به پنینهوهی قژی، ناو چنگی پر بوو له مووی سوور، خهیالی هیشتا لای گهیشتنی سهگهکان بوو، دنگی گوللهکان هیشتا له ناو گوینکانیدا دهرزینگانهوه. مهجی هاتبووه سهر تهختی خهوهکهی و چوارپهلی بهملا و نهولایدا بلاو کردبووهوه، سهری به سهریدا داهیشتبوو، لهگهل مهستورهدا دهینوزاند و زمانی به پوومهتیدا دههینا. پیتشتر بهتانییهکانی راکیشابوووه سهر زهوییهکه، هه موو بهیانییهک کولی لی نهدهدا تاوهکوو له خهوه بهئاگای دههینا، نهویش کاتیک له خهوه بهئاگا

دههات و چاوی هه‌لده‌بیری، باوه‌شی به ملی مه‌جیدا ده‌کرد و به‌دهم
گریانه‌وه ده‌ستی ده‌کرد به لاواندنه‌وه.
به‌لام ئەم جارەیان به‌پێچه‌وانه‌وه، زیرکە‌یه‌کی له‌ناکاوی لی‌وه
هات و دوا‌ی ئە‌وه‌ی پالی به‌مه‌جیبه‌وه نا، له‌سه‌ر ته‌ختی خه‌وه‌که‌ی
خۆی راست کرده‌وه و ده‌ستی له‌به‌ر ئە‌ژنۆکانی هه‌لپێکان، پرووی
گرژ کرد و بێ‌ده‌نگ و سه‌رسام له‌ چاوی مه‌جیی پوانی.

کات تپه‌پری و مه‌ستووره هیشتا له ژووره‌وه خوی سجن کردبوو، خه‌لکی بۆ ناو شاری هه‌ولیز گه‌رابوونه‌وه، زیان له‌ناو شار و گه‌ره‌کاندا ئاسایی بووبووه‌وه.

ئهو به‌یانیه له ده‌نگی مندالانی گه‌ره‌ک و هۆپینیدانی تاکسیه‌کان له خه‌و هه‌ستابوو، له دوور و به‌ئه‌سته‌م گویی له لیدانی زه‌نگی پاسکیلیک بوو، وه‌کوو به‌یانانی پۆزانی پیشوو بیده‌نگ له بنمیچی ژووره‌که‌ی نه‌پروانی، هه‌ستی کرد به‌ده‌م خه‌وه‌وه نه‌گریابوو، چاوی و پرومه‌ته‌کانی ته‌پ نه‌بوون، پڕ به‌سیه‌کانی هه‌ناسه‌ی قوولی هه‌لمژی، ده‌ستیکی به‌لیواری ته‌ختی خه‌وه‌که‌یه‌وه گرت و هه‌ستایه‌ سه‌ر پڕ. دوو پۆژ پیش ئهو پۆژه، عه‌زییه‌ سییه‌ گولداره‌که‌ی له‌ناو سه‌تلیکی تایید و ئاو نابوو، به‌لام

هیشتا دامیتی په له خوینه کانی پتوه دیار بوو، خوینه که به پروی قوماشه که دا بلاو بوو بوووه، وهکوو رهنگی گوله باخیک له سره پروی قوماشه که دیار بوو. ئیوارهی رژی پیشوو عه زییه که ی له بهر کردبوو، به ماله که دا گه رابوو، پاشان دواى ئه وهى ماندوو بوو بوو، له سره تهختی خه وه که ی خه وی لیکه وتیوو.

دهستی به سره دلیدا دهینا، په رداخیک ئاوی به دهسته وه بوو، له گهل بیرکردنه ودا زوو زوو قومی لئ ددا، به سره سامییه وه چاوی به ماله که یدا ده گتپرا، په رده کانی دادا بوو وه و ئیتر له دهره وه ی نه پروانی، سه ری له وه سورمابوو که ئه و شه وه خه ونی نه بینییوو، وهکوو گیانداریک له قه فه زیک یان کوت و زنجیر رزگاری بوو بیت، له تهختی خه وه که ی روانی و دهستی به سره دوشهک و به تانییه کانداهینا، وهکوو بیه ویت به دواى شوینه واری شتیکدا بگه ریت، پاشان دوو په نجه ی له په رداخه ئاوه که دا ته ر کرد و به سره برۆکانیدا هینانی، گلۆپی ژورره که ی کوژانده وه و له تاریکی ژورره که دا له سره تهختی خه وه که ی راکشا، وهکوو بیه ویت بیر له شتیک بکاته وه و نهیده توانی، به رده وام سه ری ژانی ده کرد، له بهر خویه وه گوئی: شتیکم لئ ون بووه! هه ست ده که م شتیکم لئ ون بووه!

له نیوان په رده ئه ستورره کانه وه به ئه سته م تیشکی خور خوی گه یان دبووه سره دیواری به رامبه ر تهختی خه وه که ی، هه ندیک جار مه ستورره به پروناکیی سره ئه و دیواره ی ژورره که یدا ده یزانی کات چه نده.

ههستا و پهردهکانی ریک کردهوه، دیار بوو ویستی پووناکیان
 لی بپریت. وهکوو یادهوهریهکی بیر کهوتیتتهوه، لهسه رانهکانی
 و سه ر سنگی روانی و دهستی بهسه ر پووی عهزیهکهیدا هیتا،
 لهناو دهرپن کورتهکهیدا پارچه پهړویهکی سپی دهرهیتا، دوو جار
 پهړۆکهی هه لگپرایهوه، چوو گلۆپی ژووره کهی داگیرساند و
 دیسان له بهر پووناکیه کهدا له پهړۆکهی روانیه وه و بونی پیوه
 کرد: 'خوینم لی نه هاتووه، ئەوه چەند پۆژه دلۆپیک خوین چیه
 لیم نه پویشتووه!'

ئەوهی بیرکه و تهوه که پیشتر بهردهوام خوینی لی دههات،
 پهړۆکهی خستهوه ناو دهرپن کورته کهی، وهکوو به چرپه له گهل
 خویدا بدویت: 'خوینم له بهر ناروات!'

پووناکی تیشکی خور دهیدا له پووی پهردهکان، مهستووره
 تاوهکوو دواینیوهړۆ له سه رهپشت کهوتبوو، زوو زوو
 زهرده خه نه یه ک ده که و ته سه ر لئوهکانی، بیدهنگ له بنمیچی
 ژووره کهی دهروانی. کاتیک له سه ر لئواری تهختی خه وه کهی
 دانیشت و چەند جاریک هه ناسه ی قوولی هه لکیتشا، مهجی له ژیر
 تهختی خه وه کهیدا سه ری هینایه دهرهوه و بونی به سه ر پیکانیه وه
 کرد، راجلهکی و پر به قورگی هاواری کرد، هاواریک وهکوو چۆن
 له کاتی بیستی دهنگی گوللهکاندا دهیکرد. له سه ر تهختی خه وه کهی
 به پیوه وه ستابوو، مهجی لئی روانی و سه ری لار کردهوه و
 قرووسکاندی، مهستووره دهستیکی به سه ر سنگیه وه و دهسته کهی
 تری بۆ لای مهجی دریز کرد و هاواری کرد: 'ئەمە تۆ له کوپوه

پهيدا بويوت، توخمن نه كه ویت، گلاویت، مالی من و سه گیان
نه وتووه!

مه جی کلکی راده وه شانند و نهرم له مه ستوره ده وه پی، له سه ر
ته ختی خه وه که ی دابه زی و چوو له مه تبه خه که ی گسکی هیئا و
چهند جارئ به ره و پروی مه جی رایوه شانند، مه جی بۆ ناو
دالانه که ی پاشه و پاش رۆیشت، بی ئه وه ی چاوی بتروو کینیت
لئی روانی. مه ستوره چوو ده رگای ئه پارتمان که ی کرده وه و
مه جیی کرده ده ره وه. کاتیک مه جی ویستی به لایدا بۆ ژوره وه
بیئت، مه ستوره هاواری کرد: بۆ ده ره وه، سه گی گلاو! بۆ ده ره وه!
برق! ده ی برق بۆ دهشت و که لاهه که!

له و کاته دا بارام و حه نان له به رده م ده رگای ئه پارتمان که دا په یدا
بوون، مه ستوره بیده نگ له بارام و حه نانی روانی، مه جیش
لووتی به رز کرد بو وه و بۆنی ده کردن و کلکی راده وه شانند،
کاتیک بارام ویستی به لای مه ستوره دا بۆ ژوره وه تیپه پیت،
مه ستوره دهستی به سنگیه وه نا و خۆی له پیشیه وه چوه
ژوره وه و ده رگای ئه پارتمان که ی به دوا ی خۆیدا داخست، چوو
له په نجه ره ی مه تبه خه که یه وه لئی روانین. بارام و حه نان له شانی
یه که وه وه ستابوون، هه ردووکیان پیکه وه بانگیان له مه ستوره
ده کرد: مه ستوره خان ئیمه یین، ئه وه ده لئیت نامانناسیته وه!

بارام ده موچاوی به پروی شووشه ی په نجه ره که وه
نووسانده بوو، بانگی ده کرد، پاشان به سه ری په نجه کانی سی جار
له شووشه که ی دا. مه ستوره دوو ههنگاو له په نجه ره که دوور
که وته وه، ماسوولکه ی ده موچاوی گرژ کرد و به توور په یه وه له

بارامی پوانی، پاشان حەنان ھاتبوو لە شانیهو ھەستابوو، مەستووڕە بێ ئەو ھەی و ھەلامیان بەداتەو، پشتی تی کردن و مەتبەخەکە ی بە جێ ھێشت، چوو لە بەردەم ئاوی ھەی گەرماو ھەیدا پراو ھەستا، دەستی تەر کرد و بە قژیدا ھینای، ئیخە ی عەزیبەکە ی راست کردو ھە و دەستی بە سەر گولەباغە سووڕەکاندا ھینا.

تاو ھەکوو ئیوارە ی ئەو پوژە، مەجی بیئارام چنگی بە ھەرگا کەو ھە بوو. بارام و حەنان زیاتر لە کاتژمێرێک لە ھەرگا و پەنجەرە ی مەتبەخەکە یان دەدا، بارام زوو زوو مەستووڕە ی بە ناوی خۆی ھە بانگ دەکرد، پاشان دەگوت: 'مەستووڕە، ھاتووم تاو ھەکوو بۆ دینی جەلەمۆردت بەرمەو ھە!'

بارام کاتیکی ئەم ھە ی دەگوت، قورگی پر بوو لە گریان و دەم و لووتی توند بە پوو ی شووشە ی پەنجەرە ی مەتبەخەکە دا گرتبوو: 'دوا کەوتم، توو خوا مەستووڕە بمبۆرە، دەزانم دوا کەوتم! پێم گوتیت پێکەو ھە بۆ دینی جەلەمۆرد دەچین! بە خوا ھەر چۆنیک بیت بۆ ئاوی جەلەمۆردت دەبەمەو ھە!'

مەستووڕە چوو بوو لە سەر تەختی خەو ھەکە ی پراکشابوو، دەستی پر بوو لە گەلای وشکی درەختی دارمۆرد، دوا ی ئەو ھە ی بۆنی پێو ھە کرد، لە بەر خۆی ھە بە نووزە نووز گۆرانیی دەگوت، دینێکی لێرە و وشە یە ک لەو ی، تیکە لی دەکرد بە سەر یە کدا. تەنھا شتیکی کە لەو کاتە دا بیری لێ دەکردهو ھە و خە یالی داگیر کردبوو، ناو ھینانی خوا بوو کە تاو ھەکوو ئەو ساتەش لە خە یالی دا دەنگی

دهدايه وه، به جورىك راهاتبوو بهردهوام له بهر خۆيه وه دهيوته وه، زور جار دهىگوت: "چى بكم، وا بزائم به مەلاشومه وه نوساوه!" له زمانيدا چىگاي خۆى گرتبوو، هەندىك جار به ترسه وه دهىگوت، يان وهكوو هەناسەدانى لى هاتبوو، ئەو پىي وا بوو بۆ بانگکردنى يادوه رىيه كانى؛ ده بى بانگ له و بكات، بۆ بىينه وهى كچه كانى؛ ده بىت بانگ له و بكات. كه مندال بوو، له كاتىكدا ده ترسا؛ هاوارى له و ده كرد، ورده ورده بوو بوو به وشه يه كى ئاسايى و له گەل هەموو باويشكدانىكىشدا بانگى له و ده كرد. جارن كاتىك ئەو وشه يه ي له دەم دەر دەر چوو، كته له گەلدا ده يمياواند، يان ده هات و ده چوووه باوه شى، ئەو يش پىي ده گوت: "كته، ئەو به ناوى خوت تىنه گەيت!"

وهكوو له ناو ماله كه يدا بن، دهنكى كچه كانى ده هاته گوى. فرمىسك به چاويدا ده هاتنه خوار و سه رى له سه ر پشتىيه كه ي بۆ نه ده جوولا، له ژىر لىوه وه گوتى: "هزم ده كرد له م كاته مدا، له قولايى دلمه وه بمتوانيايه بانگت بكم، ده زانم تو ده بوويت به هىزىك تاوه كوو به رگه ي ئەو هەموو ئازارەم بگرم، ئىتر په نات پى نابەم و ناوت ناهىتم. دلگرانم، زور دلگرانم كه دلم لىت ره نجاوه، با به ناشكورى بىت، من ناشكورم و منه تم پىت نىيه. ته نانه ت ئەگه ر بۆ زىندوو بوونه يش بىت!"

دوودل بوو له وهى ئىتر ناوى به سه ر زوبانىدا بىت، به لام وهكوو خۆى دهىگوت، چى بكم ده لىت به مەلاشومه وه نوساوه. هه ر چه نده وهكوو جارن گوىت له و وشه يه نه ده بوو، به لام له خه يالى خۆيدا زوو زوو بىرى لى ده كردوه وه و ناوى ده هىتا.

چاوی نووقانديبوو، بيدهنگ دهستی لهسه ر سنگی له يه ک
هه لپيکابوو، دهنگه گرپه که ی خدر و باعی بزنه کان و دهنگی
کچه کانی دههاتنه گوی، له ژیر لیوه وه و زور بهئه سپایی به لئی ی
بو دهکردن، پاشان تاوینک بيدهنگ بووبوو، هیواش دهسته کانی
به ملا و ئه ولایدا شور بووبوونه وه، گه لای وشکی دارمورد بهسه ر
سنگیدا بژابوو.

دهنگی گورانیکوتنی کچه کانی مهستوره له گه ل میاوه میاوی کته
و دهنگی شیخ بایز تیکه ل ده بوون، زووزوو وه پینی مه جی و
له ده رگادان و دهنگی بارام و حه نان کپی و بيدهنگی ماله که یان
دهشکاند، که بانگیان ده کرد: مهستوره، مهستوره.

زانیاری پتویست:

جه له مۆرد: گوندیکه ده که ویته بناری خالخالانه وه، سهر به ناحیهی ئاغجه له هری قه زای چه مچه ماله. (۱۹۸۸/۵/۵ زیاتر له چوارسه دوپه نجا که سیان لی ئه نفال کرا.) له کوندا جی له مۆرد بووه، ئه مه ییش له وه وه هاتوه که خه لکه که ئاوا بییه که ی خویان له نیو په له ی مۆرده کاندای ساز کردووه. ورده ورده ناوه که بووه به جیله مۆرد و جه له مۆرد؛ خه لکی جه له مۆرد یا جیله مۆرد له سالانی دوا ی هه زاروهه شتسه ده وه، له زاخووه هاتوونه ته ناوچه ی شوان که له هۆزی بزینی ن. باوه رووشه: چه میکه له بناری خالخالان و ناوچه ی شوان. ناوچه ی شوان: خه لکی ناوچه که ناوشوان یشی یی ده لین؛ ئه م ناوچه یه، دوو به شه. به شی شوانی کیشک و به شی شوانی خاسه. دارمۆرد: ده وه نیکه به رداره و گه لایه کی بۆنخۆشی هه یه، له ناوچه ی شوان و له هه ندیک له شاخه کانی قه رده اخ و دۆلی جافایه تیدا ده پویت. گه لیک شوین به ناوی وه ناو نراون؛ شاخی سه رمۆرد، گوندی جه له مۆرد، گوندی مۆرد، هه روه ها له کولتووری کۆنی کورده واریدا وه ک پروه کیککی پیروژ ناوی براوه.

پۆمانى خەمى مەستوورە، پىمان دەئىت:
ھەر كەسىك (چ كورد بى يا ە رە ب، چ فارس بى
يا تورك)، گوئى لە قسەى شاىه تھائىكى تاوانە كانى
ئە نفال گرتىت، ئە گەر تۇزقائىك ھەستى مرؤفانەى
تىدابىت، خوئى، بى ئەملا و ئەولا، دەبىتە شاىه تھال.

Miran Abraham
Mastura's grief
Novel

ناوئىدى يادوگر دىنە ھەى كەبىر

۷۰۰ دىنار

WWW.IQRA.AHLAMONTADA.COM